

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΡΟΔΟΔΑΚΤΥΛΟΣ ΗΩΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΛΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.—ΑΡΙΘ. Δ΄.—ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1880

Ἦὸς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῦ ῥοῶν
Ὠρνυθ' ἔν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν...

Ἰλιάδος Τ. στίχ. 1—2.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τίνες εἰσὶν Ἑλληνες;—Ἡ σπάνις προῦρου ταφῆς.—Αἱ Ἰνδίαί
καὶ τὰ Ἰμαλάια (συνέχεια).—Σπέρματα νόσου ἐν τῷ ὕδατι.—
Νέα μέσα πρὸς θανάτωσιν ἐπιζημιῶν ποντικῶν.—Φωτοβίλα χρώ-
ματα.—Ἡ συμπίεσις τῶν ποδῶν τῶν γυναικῶν τῆς Κίνας.—Ἡ
Μελίτη (μετὰ εἰκόνας).—Ἀποτελέσματα νοσοῦντος κρέατος.—
Ἰκανοποίησις τῆς τιμῆς.—Ἡφραΐστειον ἐκ λίμνης.—Τὸ ναυάγιον
(ποίησις).—Γνώμαι καὶ ἐντυπώσεις.—Γάμος ἐν Παρισίοις.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Κ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

14—Ὁδὸς Περικλέους—14

1880

Η ΡΟΔΟΔΑΚΤΥΛΟΣ ΗΩΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΑΡΙΘ. Δ΄.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1880

ΤΙΝΕΣ ΕΙΣΙΝ ΕΛΛΗΝΕΣ :

Τὰ ἔθνη τῆς γῆς ὡς τὰ νάματα τῶν μεγάλων ὠκεανῶν μεταπορίζομενα συναντῶνται καὶ συναναμιγνύονται, οὕτως ὥστε τὰ πλείστα ἔθνη τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου ἀπετελέσθησαν ἐκ στοιχείων μᾶλλον ἢ ἦττον διαφερόντων ἀπ' ἀλλήλων. Ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων συνέβησαν μεταναστεύσεις ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καὶ ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον, καὶ τὸ μὲν ἐκ τῆς ἱστορίας γινώσκειται τοῦτο τὸ δὲ ἐκ τῆς τῶν γλωσσῶν συγγενείας ἦτοι τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας.

Τὰ περὶ αὐτοχθονίας τῆς βαλκανοφάγου ἐποχῆς τῶν προγόνων ἡμῶν ἀφελῶς μυθολογούμενα καὶ πιστευόμενα βεβαίως εἰς τοὺς αἰῶνας τῆς διανοητικῆς καὶ θρησκευτικῆς νηπιότητος ἤρμοζον, ἡμεῖς ὅμως ἔχοντες τὸ ἐκ τῆς πείρας, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς γλωσσολογίας φῶς ἄλλως πρέπει νὰ σκεπτώμεθα.

Ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔκπαλαι, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο τῆς Εὐρώπης ἔθνος, κρᾶμά εἰσιν ἐξ ἐποικισμῶν διαφόρων, οἷον τῶν Πελασγῶν, Λελέγων, Καυκῶνων, Καρῶν, Φοινίκων, Αἰγυπτίων καὶ ἄλλων οὐδὲ ὅπως ἐπιτρέπεται ν' ἀμφιβάλλωμεν, διότι τοῦτο οὐ μόνον ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς γλωσσικῆς συγγενείας ὡς εἴρηται, μαρτυρεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀνασκαφῶν ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Θουκυδίδου, ὅστις λέγει· (Βίβλ. Α΄. § 8.) «Καὶ οὐχ ἦσαν λησταὶ ἦσαν οἱ νησιῶται, Κᾶρες ὄντες καὶ Φοίνικες· οὗτοι γὰρ δὴ τὰς πλείστας τῶν νήσων ᾤρισαν. Δῆλου γὰρ καθαιρουμένης ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ, καὶ τῶν θηκῶν ἀναιρεθεισῶν, ὅσαι

ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ νήσῳ, ὑπὲρ ἡμῶν Κᾶρες ἐφάνησαν, γνωσθέντες τῇ τε σκευῇ τῶν ὄπλων ξυντεθαμμένη, καὶ τῷ τρόπῳ ᾧ νῦν ἔτι θάπτουσιν». Αἱ δὲ πρόσφατοι ἀνασκαφαὶ τοῦ Σπάτα καὶ ἄλλων μερῶν, μάλιστα δὲ αἱ ὑπὸ τοῦ μεγαλεπηβόλου καὶ ὀξυδερκοῦς Κυρίου Ἐρρίκου Σλημαν, τί μᾶς λέγουσιν; Ἰδοὺ ὁλόκληρος προελληνικὸς πολιτισμὸς ἐκτυλισσόμενος ἐνώπιον ἡμῶν θαυμασίως, ὅπως ἴδιον φέρων χαρακτηριστῆρα καὶ ρυθμὸν καὶ μᾶλλον τῷ Ἀσιατικῷ παρεμφερέως, τοῦθ' ὅπερ μᾶς ἀναμνησκει πάλιν τὸ Θουκυδίδειον· «Πολλὰ δ' ἂν καὶ ἄλλα τις ἀποδείξειε τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοίτροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιωμένον» καὶ μᾶλλον, λέγομεν τῷ Ἀσιατικῷ παρεμφερέως ἢ τῷ Ἑλληνικῷ τῆς καλῆς ἐποχῆς.

Ὁ Θιρουάλλος (Thrwall; History of Greece) παρατηρεῖ ὅτι τὸ ὄνομα Πελασγοὶ (οἵτινες τολμῶμεν εἰπεῖν ὅτι κατέσχεσαν τῶν πρὸ αὐτῶν κατοικῶν τῆς χώρας, οἷς ἀναφέρονται ἴσως τὰ ὡς εἰρηται ὑπὸ τοῦ Κυρίου Σλημάννου ἀνακαλυφθέντα) ἦτο ὄνομα γενικόν, ὡς τὰ «Σάζωνες, Φράγχοι, Ἀλαμανοὶ» καὶ ὅτι ἐκάστη τῶν Παλασγικῶν φυλῶν εἶχεν ὄνομα ἴδιον ἐκαστῆ. Πᾶσαι ὁμῶς αἱ Πελασγικαὶ φυλαὶ, ὧν ἀπόγονοι ἢ συγγενεῖς ἀποδεικνύονται καὶ οἱ Ἀλβανοί τῆς σήμερον, ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν ἐπελθόντων Ἑλλήνων, οἵτινες ἐπὶ τέλους ἐξηπλώθησαν ἐφ' ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, ἐλθόντες κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην ἐξ Ἡπείρου (1384 περίπου Π. Χ.) Καθ' ἃν δὲ χρόνον συνέβαινε τοῦτο, πολυπληθεῖς ἀποικίαι λέγεται ὅτι προσῆλθον καὶ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, εἰς ὧν τὴν ἐπίδρασιν πολλοὶ συγγραφεῖς ἀπέδωκαν τὸν πολιτισμὸν τῶν κατοικῶν τῆς χώρας. Οὕτως ἀναγινώσκωμεν περὶ Αἰγυπτιακῶν ἀποικιῶν εἰς Ἄργος καὶ Ἀττικὴν, περὶ Φοινικικῶν εἰς Βοιωτίαν, περὶ ἀποικίας Μυσίων ἡγουμένου αὐτῆς τοῦ Πέλοπος, ἐξ οὔ ἡ Ἑλληνικὴ χερσόνησος ὠνομάσθη Πελοπόννησος».

Περὶ τῶν ἀποικιῶν τούτων πολλοὶ συγγραφεῖς ἐξέφρασαν ἀμφιβολίας, ἀλλ' οὐ μόνον ἡ ὁμόφωνος πάντων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων παράδοσις μαρτυρεῖ τὸ ἀληθές τούτων, ἀλλὰ καὶ ὡς σχεδὸν ἤδη εἴπομεν, γλωσσικαὶ συγγένειαι, καὶ κύρια ὀνόματα, καὶ ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἑλλάσσοι Ἀσίᾳ ἐνισχύουσι τὰς περὶ τούτων πα-

ραδόσεις. Καὶ ἐκ μόνων τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν δὲν ἐξάγεται ὅτι οἱ τε Τρῶες καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν γειτόνων καὶ συμμάχων αὐτῶν ἦσαν λαοὶ συγγενέστατοι τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἔστι τεκμαίρεσθαι τοῦτο ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων Ἀντήνωρ, Γλαῦκος, Ἐκτωρ, Ἀλέξανδρος, Πολύδωρος, Ἀκάμας, Πυλαιμένης, Κασσάνδρα, Πολυξένη, Ξάνθος ὁ ποταμὸς, κτλ. πρὸς δὲ καὶ ὅτι εὐκόλως συνδιαλεγόμενοι οὔτοι ἐν ταῖς συμπλοκαῖς καὶ ταῖς πρεσβείαις ἐνόουν ἀλλήλους.

Μετὰ τὰς παναρχαίους ἐκείνας ἐποικίσεις καὶ τὴν θαυμασίαν ἀνάπτυξιν καὶ ἐπίδοσιν εἰς πᾶν μέγα καὶ καλὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀκμήν, μετ' οὐ πολλοὺς δ' αἰῶνας παρχικὴν κατόπιν ἐμφυλίων σπαραγμῶν, ἤλθεν ἡ Ῥωμαϊκὴ κατάρκτησις, ἣτις εἰσήνεγκε βεβαίως καὶ αὐτὴ εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν στοιχεῖά τινα ἐκ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ γένους καὶ πολιτεύματος, ἀλλὰ χρόνου προϊόντος τὰ πάντα πλὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ὀνόματος, ἀκουόμενου παρ' ἡμῶν καὶ μέχρι σήμερον, κατεπόθησαν ἐν τῇ ἀπορροφατικῇ χοάνῃ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅστις φαίνεται προωρισμένος νὰ ζῆ ἐν ὅσῳ ζῆ ἡ ἀνθρωπότης· διότι καὶ αἱ μετὰ ταῦτα ἐπιδραμοῦσαι βαρβαρικαὶ φυλαὶ αἱ μὲν συνεχωνεύθησαν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου, αἱ δὲ συμβιοῦσιν ἐν ἀδελφότητι μετ' αὐτοῦ καὶ τείνουσιν ὁσημέραι εἰς παντελῆ ἀφομοίωσιν, πλὴν τῶν Βουλγάρων, οἵτινες ἀπὸ τινος ἐμφοροῦνται μεγάλων κατακτητικῶν ἰδεῶν καὶ πόθων, καὶ τῶν Ὀθωμανῶν οἵτινες ἔμειναν κεχωρισμένοι ἀφ' ἡμῶν ἕνεκα τοῦ θρησκευματός των· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μέγα μέρος τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀπερόφησαν διὰ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ καταναγκαστικοῦ προσηλυτισμοῦ.

Πλὴν τῆς κυρίως Ἑλλάδος, τῆς ἐλευθέρως δηλονότι, καὶ τῶν ἤδη προσαρτωμένων ἐπαρχιῶν, μέγιστον μέρος τῆς Μακεδονίας, τῆς Θράκης, ἀπασαὶ αἱ νῆσαι τοῦ Αἰγαίου, σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Ἑλλάσσοις Ἀσίας καὶ οὐκ ὀλίγαι πόλεις καὶ πολίχνια τῶν ἐνδοτέρων ταύτης ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικοῦνται· ἔτι δὲ καὶ τινα τῶν νοτίων μερῶν τῆς Ἰταλίας. Αὐταὶ εἰσιν αἱ χώραι αἱ ὑπὸ Ἑλλήνων οἰκούμεναι· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῶν εἰσὶν οἱ κυρίως Ἑλληνες.

Ἄλλὰ καὶ πᾶς ἄνθρωπος τυχὼν Ἑλληνικῆς παιδείσεως καὶ θέλων νὰ ὀνομάζεται Ἕλληνας πρέπει νὰ ἦναι δεκτὸς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινότητι, οὐχὶ τῇ θρησκευτικῇ, διότι ἡμεῖς τὰ μάλιστα φιλελεύθεροι καὶ ἀνεξίθρησκοὶ ἐσμεν, ἀλλὰ τῇ ἐθνικῇ, τῇ πολιτικῇ· δεχόμενοι δ' ἐποιήσεις πανταχόθεν τῆς οἰκουμένης μὲ ἀγάλας ἀνοικτάς, καὶ ἐξελληνίζοντες τοὺς ἐπίκουσ, θέλομεν πράττει τὸ ἔργον οὐ μόνον τὸν νῦν Ἀμερικανῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν προγόνων ἡμῶν, οἵτινες, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, ἐκ πολλῶν ἀποικιῶν ἀνέκαθεν συναπετελέσθησαν.

Ἡ Ἑλλάς ὡς φαίνεται πάλιν ἐκλήθη ἄνωθεν, ἵνα, εἰς τὰ πρόθυρα οὐσα τῆς Ἀνατολῆς, ἀναλάβῃ τὴν ἐκπολιτιστικὴν ἐπιτολήν της. Εὐλογημένοι λοιπὸν πάντες οἱ πρὸς αὐτὴν ἐρχόμενοι, καὶ Ὀθωμανοὶ ἐὰν ᾧσιν.

Η ΣΠΑΝΙΣ ΠΡΟΩΡΟΥ ΤΑΦΗΣ.

(Ἀπόσπασμα ἐκ τινος ἄρθρου ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ «Popular science».)

Ὁ Κύριος Ταίλωρ, μετ' ἐπισταμένην ἐξέτασιν πάντων τῶν προβαλλομένων παραδειγμάτων ἀκαίρου ἢ προώρου ταφῆς, ἀπορρίπτει τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν, ἀπλῶς διότι παράγονται ἐκ τοιούτων πηγῶν ὥστε καθίστανται ἀπαράδεκτα ὡς ἀποδείξεις. Ὁ Κύριος Καρρὲ ἐν ἔτει 1845, ἐδημοσίευσαν ἔκθεσιν βεβαιούσαν ὅτι μόνον 46 περιστάσεις τοιαῦται συνέβησαν ἀπὸ τοῦ 1833 τούτεστιν ἐν διαστήματι ἑνδεκα ἐτῶν. Ὁ Ταίλωρ ἐξετάζων τὰ ἑαυτοῦ παραδείγματα δὲν εὕρισκει διδόμενα μαρτυροῦντα ἀναμφιλέκτως τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν. Ἐξάγεται δὲ ἐκ πασῶν τῶν μέχρι τούδε γενομένων ἐρευνῶν ὅτι καὶ δυνατὸν εἶναι καὶ ἀπεδείχθη ὅτι κατάστασις ληθαργίας, παρατατεμένη καὶ θανατοειδῆς δύναται νὰ συμβῇ καὶ ν' ἀπατήσῃ καὶ αὐτοὺς ἐκείνους, ὧν τὸ ἐπάγγελμα συνοικεῖ αὐτοὺς μὲ τὸν θάνατον· μνημονεύονται δὲ παραδείγματα μεταβολῆς τῆς θέσεως τοῦ σώματος καὶ δὴ καὶ τοκετοῦ συμβάντων μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν.

Διὰ τὴν ὑπαρξιν καταστάσεως ληθαργίας ἰκανῆς νὰ ὀμοιάζῃ πρὸς θάνατον, πᾶσα ἐπαισθητὴ κίνησις ἀναπνοῆς καὶ κυκλοφορίας δέον νὰ διακοπῇ ἐφ' ἰκανὸν χρόνον, καὶ μνημονεύεται μία μόνη κυρίως αὐθεντικὴ περίστασις ὡς παραδεδεγμένη ὑπὸ τῶν φυσιολόγων· ἀλλὰ καὶ ἡ περίστασις αὕτη δὲν δύναται νὰ ὑποστῇ πολὺ αὐστηρὰν ἐξέτασιν ἐν τῇ παρούσῃ ἐποχῇ. Διηγοῦνται ἐν φυσιολογικοῖς πονήμασιν ὅτι ἄνθρωπός τις ὀνόματι Τούνσενδ (Tounshend) συνταγματάρχης, ἠδύνατο κατὰ βούλησιν νὰ κρατῇ τὴν ἀναπνοὴν του, παύοντων τῶν παλμῶν τῆς καρδίας καὶ μηδενὸς ἄλλου σημείου φαινομένου ἀναπνευστικοῦ, διότι καὶ κἀτοπτρον τιθέμενον ἐπὶ τῆς ρινὸς καὶ τοῦ στόματος, οὐδεμίαν ἐδείκνυε θαμβότητα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του· πρὸς δὲ καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐξκκολληθῇ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν μεθ' ὃ τὰ σημεῖα ἐπιστροφῆς ζωῆς ἤρχιζον νὰ φαίνωνται, μεχρισοῦ ἐπήρχετο τελεία τῶν σωματικῶν λειτουργιῶν ἀποκατάστασις. Ἐκ τῆς δεδομένης περιγραφῆς φαίνεται ὅτι συνέβη οὐχὶ ἄπαξ ἀλλὰ πολλάκις, καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐ-έθη ὑπὸ αὐστηρὰν ἰατρικὴν ἐξέτασιν, διαρκούσης τῆς καταστάσεως ταύτης. Ἄλλ' ὁ Βραϊδὸς μᾶς λέγει ὅτι ὁ συνταγματάρχης Τούνσενδ νοσηλεύομενος ὑπὸ τοῦ δόκτορος Χέυνου (Cheyne) ἦτο ἐν τῇ ἐσχάτῃ περιόδῳ νεφρικῆς παθήσεως, ὅτε ἐννέα ὥρας πρὸ τῆς ἀποβιώσεώς του ἐγνώρισε τῷ ἑαυτοῦ ἰατρῷ τὴν ἑαυτοῦ πεποιθησιν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐκπνεύσῃ, καὶ διὰ τινος προσπαθείας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν. Ἐπειράθη δὲ τοῦτο ἐνώπιον τοῦ ἰατροῦ Χέυνου μὲ τὸ ῥηθὲν ἀποτέλεσμα.

Ἐν ᾧ ἡ νεκροφανῆς ἢ ληθαργικὴ κατάστασις εἶναι πηγὴ μυστηρίου καὶ θαυμασμοῦ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ, ἢ ἀναστροφή τοῦ σώματος καὶ ὁ τοκετὸς ἐν τῷ τάφῳ εἰσὶν ἔτι μάλλον ψηλαφητὰ καὶ πραγματικὰ, καὶ μᾶς πείθουσι διὰ τρόπον θετικωτέρου. Καὶ ὅμως τὰ φαινόμενα ταῦτα ἐν τοῖς πλείστοις ἐξηγοῦνται φυσικώτατα. Ἐνυπάρχει εἰς τὴν μυώδη ὑφὴν τῶν σωμάτων ἡμῶν ἐρεθιστικότης ἢ τονικότης, ζωτικότης, ἴσως, εἶναι λέξις ἀρμόδιος, αὐτοῦ τοῦ μυός, ἥτις εἶναι ἀνεξέρητος ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου, τῶν νεύρων καὶ τῆς κυκλοφορίας, ἢ ἀναπνοῆς, καθότι

εξακολουθεῖ νὰ ἐνεργῇ μόνη. Αὕτη δὲ ἡ ἐρεθιστικότης προκύπτει ἐκ τῆς θανατικῆς ἐντάσεως *rigor mortis*, ἣτις ἐπέρχεται μετὰ πέντε ἢ ἕξ ὥρας, καὶ διαρκεῖ ἀπὸ 16 ἕως 24 ὥρῶν. Μετὰ τὴν ἔντασιν ταύτην συμβαίνει τῶν μυῶν συστολὴ ἣτις συνήθως δὲν ἐπιφέρει οὐδεμίαν μεταβολὴν θέσεως τοῦ σώματος· ἀλλ' οἱ καμπτήρες μῦς ἔχουσι μείζονα τάσιν τῶν ἐκτατήρων, καὶ ὑπάρχουσι παραδείγματα ἐν οἷς αὕτη ἡ συστολὴ ἐγένετο κατάδηλος καὶ ἐπῆνεγκεν ὡς εἰκὸς μεταβολὴν θέσεως. Ἐὰν τὸ σῶμα δὲν τοποθετηθῇ δεόντως εἰς τὸ φέρετρον, ἐν τῇ σενεσπασμένη καὶ συνεταμένη καταστάσει, ἐν ἣ ἀφῆκεν αὐτὸ ὁ θάνατος, ἀναγκαιῶς θέλει συμβῆ μεταβολὴ θέσεως, ὅταν μετὰ τὴν ῥηθείσιν παρέλευσιν τοῦ χρόνου, ἡ κατάστασις αὕτη παρέλθῃ, καὶ χαλάρωσις ἐπακολουθήσῃ. Ἐν τινι περιπτώσει χοληρικοῦ θανάτου, ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὴν παντελῆ παῦσιν τῆς ἀναπνοῆς καὶ κυκλοφορίας, οἱ μῦς τῶν βραχιόνων ὑπέστησαν αὐτωμάτως διαφοροῖς κινήσεις συστολῆς καὶ χαλάρωσεως, ἐξακολουθούσας ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ ἐπέκεινα.

Τὸ νὰ εὐρεθῇ τέκνον κείμενον παρὰ τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ ἐν τῷ φερέτρῳ μὲ τὴν ιδέαν ὅτι ἐγεννήθη ἢ ἐξώσθη μετὰ θάνατον, πρέπει νὰ κάμῃ τρομερὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ κοινῶν θεατῶν, καὶ ὁμοῦ ὁ δόκτωρ Μελλίγγης («*Obstetrical transactions*» London 1873) ἀναφέρει τριάκοντα περιπτώσεις, ἐν αἷς ἡ ἐξωσις τοῦ παιδιοῦ ἦν ἀποδοτέα εἴτε εἰς τὴν συσταλτικὴν δύναμιν τὴν μείνασαν ἐν τῇ μήτρᾳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ λοιποῦ σώματος, ἢ εἰς τὴν πίεσιν τὴν ἐξασκουμένην ἐπὶ τῆς μήτρας ὑπὸ τῶν ἀερίων τῆς σήψεως, αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ συνηθεσττέρα αἰτία.

Σκοπὸς τοῦ ἄρθρου τούτου δὲν εἶναι τὸ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι πρόωροι ταφαὶ δὲν συνέβησαν καὶ δὲν συμβαίνουσιν, ἀλλὰ τὸ νὰ καταστήσῃ τοὺς ἀνθρώπους προσεκτικωτέρους εἰς τὴν διάκρισιν μεταξὺ πραγματικοῦ θανάτου καὶ ἀπλῆς ληθαργίας ἡάναστολῆς τῶν σωματικῶν λειτουργιῶν.

ΑΙ ΙΝΔΙΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΙΜΑΛΑΙΑ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΩΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Α. Κ.)

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φυλλάδιον.)

Ἀναβρώσας ἐντελῶς ἐκ τῆς ἐλδρομῆς μου ταύτης κατέβην πάλιν εἰς Ναρέλ, ἵνα φθάσω ἔπειτα εἰς Πούναν ἀπέχουσαν ὀλίγας ὥρας διὰ τοῦ σιδηροδρόμου.

Εὔρον ἐν Πούνα καλὸν ξενοδοχεῖον τὸ τοῦ Ναπιέρου διατηρούμενον ὑπὸ τινος Πικρῆ, ὅστις ἀντὶ πέντε ρουπίων προσφέρει τροφὴν καὶ κατοικίαν. Βλέπων τις τὴν μόνην ὁδὸν καὶ τὰς διεσπαρμένους οἰκίας ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ πόλει, δὲν ὑποπτεύει ὅτι ἡ Πούνα περιέχει σχεδὸν ἑκατὸν χιλιάδας κατοίκων. Εἶναι ὁμοῦ ἀληθὲς ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος συμπεριλαμβάνει ὀγδοήκοντα περίπου χιλιάδας Ἰνδῶν συνηθροισμένων ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν ἰθαγενῶν, ἣτις ὁμοῦ δὲν ὁμοιάζει ποσῶς πρὸς τὰς τοιαύτας συνοικίας τῆς Βομβαίης.

Αἱ ὁδοὶ αἵτινες εἰσὶν ἱκανῶς εὐρεῖαι καὶ σχετικῶς καθαραί, συνδιατέμνονται πολλάκις κατ' ὀρθὴν γωνίαν μεταξὺ δύο σειρῶν μονορόφων οἰκιῶν. Τὸ εἰσόγειον συνίσταται πανταχοῦ ἐξ ἐργαστηρίων προεξεχόντων, ὧν ἐπίκεινται ἐξῶσται πολὺ συχαζόμενοι ὑπὸ τοῦ γυναικείου φύλου τοῦ πληθυσμοῦ.

Αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ ἐν τῇ Ἰνδικῇ δὲν καλύπτουσι τὸ πρόσωπον διὰ σκέπης εἴτε Μωαμεθαναί εἰσιν αὐταὶ εἴτε Ἰνδαί· Μόνον ἐν ταῖς ἀνωτέραις τάξεσιν ἐπιβάλλουσιν αὐταῖς τὸν ἐγκλεισμὸν τοῦ χαρμεῖου. Ἐξ ἐκείνων ἄς εἶδον κατὰ τὴν περιοδείαν μου, ὀλίγαι μοὶ ἤρσαν καὶ τοὶ εἶχον κανονικωτάτους χαρακτῆρας, καὶ δίδοι τοῦτο ἀπαιτεῖται πολὺς χρόνος ὅπως συνειθίσῃ τις εἰς τὸν τύπον τῆς χαλκοχρόου καλλονῆς. Ἐνδύονται ἐν γένει διὰ ζωνῶν χρωμάτων μετ' ἀργυρῶν βραχιολίων περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς καὶ τὰ σφυρὰ τῶν ποδῶν. Τινὲς μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἔχουσιν ἀργυρᾶς πλάκας ἐμπεπορημένας εἰς τὴν ῥίνα· ὅπερ αὐστηρῶς εἰπεῖν δὲν εἶναι γελοιωδέστερον τῶν ἡμετέρων ἐνωτίων.

Αἱ μητέρες ἔχουσιν ἀλλόκοτον τρόπον τοῦ βαστάζειν τὰ τέκνα των, ἅτινα κρατοῦσιν ὑπὸ μάλην διασκελίζοντα τὰ ἰσχύα των.

Ἡ Πούνα ἔχει τὴν ὄψιν θρησκευτικωτάτης πόλεως, τοσοῦτοι δὲ νοκοὶ ὁρῶνται ἐν αὐτῇ ὅσα παρ' ἡμῖν καπηλεία. Πανταχοῦ φαίνονται ὑπερβολικῶς κεχρωματισμένοι τοιχογραφίαι τόσον εὐσεβεῖς ὅσον καὶ ἀλλόκοτοι. Ὑπὸ τὰ δένδρα ἴστανται παμμεγέθεις lingas ἠλειμμένοι ἐλαίῳ καὶ ἀνοκάλυπτοι, ἐκ δὲ τοῦ ἐλαχίστου ἄλλους ἐπιφαίνεται εὐρεία πυραμῖς Ἰνδικῶ ἱεροῦ· τέλος δὲ ἐν ἐκάστη γωνίᾳ τῶν ὁδῶν ὑπάρχει ναῖσκος δευτερευούσης σημασίας μετὰ τῆς ἀνημμένης λυχνίας αὐτοῦ ἐνώπιον ἀπειροκάλως εἰργασμένου εἰδώλου. Ταχέως ἀναγνωρίζει τις ὅτι εὐρίσκεται ἐνταῦθα ἐν ἀρχαίᾳ πρωτευούσῃ νομοῦ βραχμανικοῦ τινος βασιλείου, ἔδρα τῶν πεισθᾶς, τῶν ἀρχηγῶν τῆς Μαχαττικῆς ὁμοσπονδίας. Ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεᾶς Παρθάτης κειμένῳ ἐπὶ ὕψους ὅθεν καθοράται ἤτε πόλις καὶ ἡ πεδιάς, δεικνύουσι μάλιστα θυρίδα ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ τελευταῖος πεισθᾶς ἔβλεπε τὴν τελικὴν κατατρόπωσιν τῶν στρατευμάτων του τῇ 1 Νοεμβρίου τοῦ 1817.

Ἡ στρατιωτικὴ συνοικία ἢ τὸ στρατόπεδον τῆς Πούνας, περιέχει μικρὰ οἰκήματα πρὸς χρῆσιν τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ μεγάλους στρατώνας πρὸς τὴν τῶν στρατιωτῶν, ἵπποστάσια καλῶς ἀεριζόμενα καὶ ὑπόστεγα πρὸς φύλαξιν τῶν τηλεβόλων. Ὁ εὐρωπαῖος στρατιώτης ἐν τῇ Ἰνδικῇ δὲν εἶναι ὑπόχρεως εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν εἰμὴ ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης. Ἔχει ἰθαγενεῖς θεράποντας, οἵτινες μαγειρεύουσιν αὐτῷ, περιποιοῦνται τοὺς ἵππου του, ἐγείρουσι τὴν σκηνὴν του, στείλουσι τὰ ὑποδήματά του κτλ. Λαμβάνει πρὸς τούτοις μισθὸν ἀνώτερον τοῦ ἐν Εὐρώπῃ στρατιώτου. Οὕτω ἤκουσα πολλάκις ἐπιβεβαιούμενον ὅτι μὲ ὅλα τὰ δυσάρεστα τῆς ἐκ τῆς πατρίδος του μεταστάσεως, καὶ τὰς δυσχερίας τοῦ κλίματος, προτιμᾷ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἰνδικῆς ὅπου καθίσταται κύριος, εὐγενὴς ἢ sahib. Ἄλλ' ἢ ἀνάγκη αὕτη, ἐν τῇ ἐλαχίστῃ ἐκστρατεία, τοῦ νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ στρατὸν ὅλον ἀνωφελῶν στομάτων ἔχει ὑπὸ στρατιωκὴν ἔποψιν λυπηρὰς συνεπειάς, εἴτε διότι κωλύει τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πορείαν, εἴτε διότι μεταβάλλει τὰς ὑποχωρήσεις εἰς κατατροπώσεις.

Ἐκ Πούνας ἐπανῆλθον κατ' εὐθείαν εἰς Βομβαίην, ἀλλ' ἀπλῶς διῆλθον τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας διευθυνόμενῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Βαρόδαν, ὅπου ἐφθικα τὴν ἐπαύριον τὸ πρωῖ. Αἱ ἀμαξῆαι τῆς πρώτης θέσεως εἰσὶ κάλλιστα ἠὺς τρεπισμέναι ἐπὶ τῶν σιδηροδρόμων τῆς Ἰνδικῆς. Αἱ θυρίδες ἔχουσι θυρόφυλλα καὶ θολίας, ἅτινα προφυλάττουσιν αὐτὰς κατὰ τοῦ ἡλίου. Τὸ ἐνδον αὐτῶν παριστᾷ μᾶλλον αἶθουσαν ξενοδοχείου ἢ δημοσίαν ἀμαξάν μετ' ἀνακλίντων ἐκ δέρμκτος, τραπέζης καὶ καλλωπιστηρίου. Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, ἀνεγείρουσι τὰ ἐπινώτια τῶν θρανίων καὶ οὕτως ἔχουσι δύο κλῖνας τὴν μίαν ἐπάνωθεν τῆς ἄλλης, ἐνθα ὁ ὁδοιπόρος ὑπνῶττει τοῦλάχιστον τόσον ἀναπαυτικῶς ὅσον καὶ ἐν τῷ θαλαμίσκῳ πλοίου. Συνέβη μοι νὰ διέλθω οὕτω τέσσαρας πέντε νύκτας ἀλλεπαλλήλους ἐπὶ σιδηροδρόμου, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ ἑμαυτὸν μᾶλλον κεκμηκότα κατὰ τὴν ἀφιξίν ἢ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ὅποια διαφορά πρὸς εὐρωπαϊκοὺς τινὰς σιδηροδρόμους, ὅπου δὲν δύναται τις νὰ εἰτεθῆ οὐδὲ μίαν μόνην νύκτα χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ μὲ ὄψιν κάτωχρον καὶ ἀλγηδόνα ἐν τοῖς νεφροῖς. Προσθετέον τούτοις ὅτι ἐν τοῖς σταθμοῖς τῶν κυριωτέρων Ἰνδικῶν σιδηροδρόμων ὑπάρχουσιν ἐστιατόρια, ἐνθα οἱ εὐρωπαῖοι ὁδοιπόροι εὐρίσκουσι δις ἢ τρις καθ' ἐκάστην ἀρίστησιν ἀρετὰ ἄφθονον ἀντὶ ἐνὸς βουπιου τὸ πρόγευμα καὶ βουπιου καὶ ἡμίσεος τὸ γεῦμα. Αἱ ἀμαξοστοιχίαι μένουσι συνήθως ἡμίσειαν ὥραν ἐν τοῖς σταθμοῖς τούτοις, ἐνθα ὁ φύλαξ τηλεγραφεῖ προηγουμένως τὸν ἀριθμὸν τῶν συνδαιτυμόνων συμφώνως πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν ἐν τισιν εὐρωπαϊκοῖς σιδηροδρόμοις. Ἐν τισι τῶν σταθμῶν τούτων ἔχουσι καὶ λουτρῶνας, ὅπου ὁ ὁδοιπόρος δύναται νὰ κάμῃ ψυχρολουσίαν, ἀρκεῖ μόνον νὰ αἰστανθῆ τὴν ἀνάγκην αὐτῆς.

Ἦτο περίπου μεσημβρία ὅτε εἰσῆλθομεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Βαρόδας, ὅπου ἐγκατεστάθην πούραυτα εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ σταθμοῦ, μεταβεβλημένην εἰς ὑπνώνα χάριν τῶν παροδιτῶν.

Πάντες ἐνθυμοῦνται τὴν αὐλικὴν τραγωδίαν τὴν συμβᾶσαν πρὸ διετίας κατὰ ἀνάβασιν τοῦ νῦν γαϊκῆρ ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς ἡγεμονείας. Ἠγεμῶν τις ἐκ τῆς παλαιᾶς ζῦμης ἐδα-

πάντα ὅλα τὰ εἰσοδήματα αὐτοῦ καὶ τι πλέον αὐτῶν ἵνα κορέσῃ τὴν κλίσιν τοῦ πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἀνατολικὴν ἀκολασίαν.—Ἵπάλληλος ἄγγλος ἀφ' οὗ ἐξήντησε τὸ διπλωματικόν του λεξιλόγιον τῶν ἀντεγκλίσεων, τέλος ἀπειλεῖ περὶ ἐπεμβάσεως καὶ ἐκθρονίσεως—ἡγεμῶν συνένοχος, ἴσως ἐν ἀγνοίᾳ, αὐλικῶν ἐτοιμῶν μὲν τὸ πᾶν νὰ διαπράξωσι, κατὰ πάντα δὲ ἀνικάνων—ἀπόπειρα δηλητηριάσεως κατὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Βρεταννικῆς ἐξουσίας—πολύκροτος δίκη καθ' ἣν ἡ ἀγγλικὴ δικαιοσύνη ἀναβιάζει τὴν εὐθύνην τοῦ ἐγκλήματος μέχρι τοῦ πρωταίτιου ἡγεμόνος—ἰσόψηφος ἀθωωτικὴ ἀπόφασις ἐξενεχθεῖσα ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν δικαστῶν κατὰ τῶν Εὐρωπαίων—ἡ ἀμηχανία τῆς Κυβερνήσεως, ἣτις ἐξ ὅλων τῶν δυνατῶν ἀποφάσεων δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ δυσχερεστέραν.—Τέλος διακήρυξις τοῦ Ἀντιβασιλέως ἐκθρονίζοντος τὴν Α. Υ. τὸν Μουλχάρ Ράο, οὐχὶ διὰ τὸ ἐγκλημα διὰ τὸ ὅποιον εἶχεν ἀθωωθῆ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνικανότητα αὐτοῦ καὶ σκανδαλώδη κυβέρνησιν. Ταῦτά εἰσι τὰ κυριώτερα ἐπεισόδια τοῦ δράματος τούτου ὅπερ πρὸ τριετίας ἐφείλκυσε ἐπὶ τὸ μικρὸν τοῦτο Κράτος τὴν προσοχὴν οὐ μόνον τῆς Ἀγγλίας ἀλλὰ καὶ ἅπαντος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ τύπου. Πολὺ κατέκριναν τὴν καθάρσειν ταύτην τοῦ τελευταίου Γαῖκβάρου, ἣν παρέστησαν ὡς παραβίασιν ἔμμεσον τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἀλλ' ὁμολογητέον ὅτι διὰ τῶν παρεκτροπῶν τοῦ καθίστατο πληρέστατα ἄξιος τοιαύτης τύχης· πρὸς δὲ τούτοις ἦτο τοῦτο διὰ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἰνδικῆς ὁ μόνος τρόπος τοῦ νὰ ἐξέλθῃ κοσμίως ἐκ τῆς ἀδιεξόδου θέσεως εἰς ἣν εἶχεν εἰσέλθει διὰ τοῦ ἐπαινετοῦ σκοποῦ τοῦ νὰ δικάσῃ τὸν κατηγορούμενον διὰ τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ. Αἰτία ὅμως σοβαρωτέρα πρὸς κατηγορίαν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ἦτο ὅτι ἐν ᾧ προηγουμένως εἶχε παραχωρηθῆ εἰς τὸν Μαλχάρ Ράο προσθεσμία πρὸς βελτίωσιν τῆς διαγωγῆς του, ἡ διακήρυξις τοῦ ἀντιβασιλέως δὲν ἔλαβεν οὐδὲν ὡς ὑπ' ὄψιν τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην.

Ἡ Βαρόδα εἶναι τὸ κυριώτερον κράτος ἐν τῇ προεδρείᾳ τῆς Βομβαΐης, περιέχουσα κατοίκους οὐχὶ ὀλιγωτέρους τῶν δύο καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίων, τὰ δὲ εἰσοδήματα αὐτῆς συμποσοῦνται

εἰς τριάκοντα ἑπτὰ ἑκατομμύρια φράγκων. Ἡ ἄρχουσα δυναστεία εἶναι μωχμεθνικὴ, ἀλλ' ἡ πλειονότης τῶν κατοίκων εἶναι Ἰνδική, ὡς δύναται τις νὰ διῶδῃ διερχόμενος τὴν πρωτεύουσαν, ἔνθα οἱ Ἰνδικοὶ νοκοὶ ἀμιλλῶνται πρὸς τὰ μουσουλμανικὰ τεμένη, καὶ οἱ ἱεροὶ Linga τοῦ Σίβα πρὸς τοὺς τάφους τῶν Χατζήδων (τῶν προσκυνητῶν τῆς Μέκκας). Ἡ πόλις αὕτη περιέχουσα δεκακισμύριους κατοίκους, εἶναι ἔτι περιεργότερα τῆς Πούνας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰθαγενούς μέρους τῆς Βομβαΐης, διότι εἶναι πλουσιωτέρα μὲν ἐκείνης, ἥττον δὲ ταύτης μεταβεβλημένη ὑπὸ τῆς ἐπιμιξίας τῶν ξένων.

Αἱ δύο κυριώτεροι ὁδοὶ κεχαραγμέναι κατ' εὐθείαν γραμμὴν συνδιατέμνονται ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, σχηματίζουσαι ἐπιμήκη πλατεῖαν, ἥς τὸ κέντρον κατεῖχεται ὑπὸ εἶδους σκιάδος μεμονωμένης ἰαῶνς λεπτῆς καὶ κομψῆς. Ἡ ἀποψὶς ἡ τέρπουσα τὴν ὄρασιν διὰ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν οἰκιῶν μετ' ἐξεχουσῶν ὀροφῶν καὶ πεποικιλμένων προσόψεων δι' ἐρυθροῦ καὶ πρασίνου χρώματος εἶναι ἐκ τῶν γραφικωτάτων ἃς δύναται τις νὰ φαντασθῇ πρὸ πάντων δὲ ὅταν προσθέσῃ εἰς αὐτὴν τὴν πολυάσχολον σφύρον τοῦ πλήθους τὴν πληροῦσαν τὴν ἀνατολικὴν ταύτην εἰκόνα διὰ τῶν ἐρυθρῶν κιδάρων καὶ τῶν κυματίζόντων ἱματίων των. Ἐγγύτατα ἴσταται τὸ ἡμιτελὲς μέγαρον ὅπερ ὁ πρῶν Γαῖκβάρ εἶχεν ἀρχίσει διὰ τὴν κυριωτέραν εὐνοουμένην του τὴν περίφημον Λουξμβέη. Ἡ οἰκοδομὴ αὕτη, ἣτις ἔχει τοὺς ἐπιστήμους θαλάμους ἐν τοῖς ὑπογείοις οὐδὲν ἄξιον λόγου παριστᾷ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δώματος αὐτῆς ἀπολαύει τις συνόλου θεάματος τῆς πόλεως Βαρόδας, ἔνθα οἱ μιναρῆδες τῶν μουσουλμανικῶν τεμενῶν καὶ αἱ πυραμίδες τῶν Ἰνδικῶν ναῶν διακόπτουσι τὸ ὁμοειδὲς τοῦ πανοράματος μέχρις οὗ φθάνει ὁ ὀφθαλμὸς ὑπεράνωθε τῶν κερκαμοσκεπῶν ἐρυθρῶν στιγμῶν. Τὸ ἀνάκτορον τῶν Γαῖκβάρων εὐρίσκεται ἐν τοῖς πέριξ, παριστᾷ δ' ἐξωτερικῶς οἰκοδομὴν βαρεῖαν καὶ ἀπειρόκαλον ἣτις οὐδένα διεγείρει θαυμασμόν. Κατὰ πρώτην φοράν ἐξεπλάγην ἰδὼν ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Βαρόδας πλῆθος πωλητριῶν, αἵτινες φαίνονται συμμεριζόμεναι ἐνταῦθα μετὰ τοῦ ἄρρενος φύλου τὸ δικαίωμα τοῦ διευθύνειν ἐργαστήρια, πρὸ πάντων μάλιστα εἰς τὸ

μικρεμπόρειον καὶ τὰ ὀπωροπωλεῖα. Αἱ γυναῖκες ἐνδύονται ὡς ἐν Βομβαίῃ δι' ὑποχιτωνίου ζῶρου χρώματος, καὶ δι' ὑφάσματος ὅπερ στρέφουσι πλειστάκις περὶ τὴν ὄσφιν αὐτῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιφέρωσιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ σχηματίσωσιν οὕτω εἶδος ἐφστρίδος, ἀλλὰ μὲ τὸ ἰδιάζον τοῦτο ἐνταῦθα ἀφίνουσιν ἀκάλυπτον μέρος τοῦ δεξιῦ στήθους.

Τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του, παρευρέθη εἰς θηριομαχίαν ἐκτελεσθεῖσιν ἐν τῇ παλαίστρᾳ τῆς Α. Υ. πρὸς τιμὴν τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας. Τοῦτο δὲ εἶναι ἰδιάζον θέαμα τῆς πέλεως Βαρόδας.

Ἄς φαντασθῆ τις ὀρθογώνιον κονίστραν ἀπὸ διακοσίων ἕως τριακοσίων ποδῶν μήκους, καὶ ἑβδομήκοντα ἕως ἑκατὸν ποδῶν πλάτους περικυκλούμενον διὰ τείχους πολλῶν μέτρων ὕψους ἔχοντος ὅπας ἰκνῶς μεγάλης, ἵνα διέλθῃ ἄνθρωπος φεύγων οὐχὶ ὅμως καὶ ζῶν εὐμέγεθες. Ἐκ καταπεφραγμένης θύρας κειμένης ἀπέναντι τῆς εἰσόδου ἀκούονται ἀλλόκοτοι ὠρυγμοί. Ἄνωθεν τοῦ τοίχους ἀπὸ τριῶν πλευρῶν συνωθεῖτο ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως, ἐπὶ δὲ τῆς τετάρτης πλευρᾶς ἵστατο θεωρῶν ἐπιφλασσομένον τῷ Γάικβαρ, τῇ συνοδίᾳ αὐτοῦ καὶ τοῖς ξενιζομένοις.

Μόλις ἐκάθησαν τὰ βλέμματά μου προσηλώθησιν σταθερῶς καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐπὶ τὴν εἰκόνα τὴν παρισταμένην ἀπέναντι ἡμῶν. Ὅποιον θέαμα! Εἰς τὸ ἀπώτατον μέρος τοῦ τείχους εἰσὶ δεδεμένοι δύο ἐλέφαντες μὲ μακροὺς χαυλιόδοντας, μικροὺς ἀγρίους ὀφθαλμούς, πλατέα ὦτα ἀκαταπαύστως κινούμενα ἐν εἴδει ἀνεμιστηρίων, καὶ μεταδίδοντα εἰς τὰ σώματα αὐτῶν σάλον διηνεκῆ, δρακτόμενοι δὲ οὗτοι διὰ τῶν προβοσκίδων των κονιορτοῦ, ἀνεφύσων αὐτὸν ἐν τῇ Παλαίστρᾳ. Ἄνωθεν δὲ αὐτῶν καθημένη ἐπὶ τοῦ ἔρκους ἐφαίνετο σειρὰ κιδάρεων πολυχρῶαν κατεσκευασμένων ὑπὸ ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Ὅπισθεν τῆς σειρᾶς ταύτης ἐφαίνετο δευτέρα σειρὰ ἰθαγενῶν ἵσταμένων, εἶτα δὲ τρίτη, τετάρτη καὶ οὕτω καθεξῆς — οἱ τελευταῖοι ἐπικαθήμενοι εἰς λοφίσκους ἢ ἐπὶ ἰκνωμάτων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο δεκαπέντε ἐλέφαντες παρατεταγμένοι μὲ πλούσια φάλαρα. Τέλος ὡς βᾶσις εἰκόνας πράσινον παρχπέτασμα ἐκ συκῶν καὶ φοι-

νίων ἀναπαύει τερπνῶς τὴν ὄρασιν, ἀφίνον ὅμως νὰ διορᾶται δι' ἀραιώματος μεγάλη τις λίμνη περιοριζομένη ὑπὸ κήπων μὲ τὴν ὑποκύκλον σκιαγραφίαν τοῦ μεμονωμένου λόφου τοῦ Παβανάγρου, ἄμυδρῶς καλυπτομένου ὑπὸ λεπτῆς ὀμίχλης. Ἡδύνατό τις νὰ φαντασθῆ ἑαυτὸν μετενηνεγμένον εἰς τινα πόλιν τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῶν Καισάρων, ἀλλὰ ματαίως θὰ ἐζήτει τὸν ἀνθύπατον τὸν μέλλοντα νὰ διατάξῃ ὅπως ρίψωσι τοὺς χριστιανούς εἰς τὰ θηρία· οἱ καιροὶ ἤλλαξαν, καὶ οἱ εἰσαγόμενοι ἐνώπιον τοῦ νέου Καίσαρος τῆς Βαρόδας καὶ τοῦ ὑψηλοῦ ξένου του δὲν εἶναι πλέον χριστιανοὶ οὐδὲ μονομάχοι, ἀλλ' ἀπλοὶ παλαισταί, οἵτινες ἐγκαινίζουσι τοὺς ἀγῶνας.

Δωδεκάς ἰθαγενῶν ἐνδεδυμένων ἀπλῶς μὲ περισκελίδας ἐπιπίπτουσι κατ' ἀλλήλων ὅπως οἱ ἡμέτεροὶ παλαισταί, ἐπὶ δεκαπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐὰν ὑπῆρχεν ἐκεῖ μουσικὴ θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι εὐρίσκεται εἰς εἰς εὐρωπαϊκὸν ἀμφιθέατρον. Ἀλλ' ἰδοὺ ἀπελύθησαν οἱ ἐλέφαντες. Τὰ δύο ταῦτα τέρατα προσβλέπουσιν ἄλληλα, παραφυλάττουσι καὶ ὀρμῶσι τὸ ἐν ἐπὶ τὸ ἄλλο. Οἱ χαυλιόδοντες των συμπλέκονται, αἱ προβοσκίδες των συνελίσσονται, καὶ τὰ σώματά των ὀρθούμενα κάμπτονται. Αἴφνης εἰς ἐξ αὐτῶν στραφεὶς τρέπεται εἰς ἄδοξον φυγὴν. Ὁ ἀντίπαλός του τὸν καταδιώκει, τὸν προσβάλλει διὰ τῶν φοβερῶν ὀδόντων του, τὸν ὠθεῖ εἰς τὰ πρόσω καὶ τὸν προσκολλᾷ μετὰ τοσαύτης δυνάμεως ἐπὶ τὸ τοίχος, ὥστε ὁ ἠττηθεὶς ἐκβάλλει βρυχηθμὸν ὀδύνης. Παρευθὺς οἱ φύλακες ὀρμῶσι καὶ τῇ βοήθειᾳ φυσικῶν διαρκoῦς πυρὸς χωρίζουσι τοὺς δύο μαχητάς. Ἡ νέου εἶδους ψυχρολουσία αὕτη φαίνεται ὅτι πραῦνει ἐντελῶς τὴν ζέσιν τῶν μαχητῶν, διότι ἐναντίον τῶν ἐπιφωνημάτων τῶν κεντητῶν, οἵτινες εἰσὶν ὠπλισμένοι μὲ μακρὰς λόγχας ἀρνοῦνται νὰ ἀνανεώσωσι τὰς ἐχθροπραξίας. Ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ ρίπτουσιν αὐτοῖς βρόχον περὶ τὸν ἕτερον τῶν ὀπισθίων ποδῶν, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν των τοὺς ἐπαναφέρουσιν εἰς τὰ δεσμά των.

Εἶτα εἰσάγεται δεύτερος ἐλέφας ἥττον μὲν κολοσσιαῖος ἀλλὰ τὰ μάλιστα γοργός. Δι' ἄλλης εἰσόδου εἰσέρχεται ἰθαγενὴς καθήμενος ἐπὶ μικροῦ ἔππου ἀραβικοῦ θυμοειδεστάτου. Στρέφεται

περὶ τὸν ἐλέφαντα, ὅστις δὲν βραδύνει ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ αὐθάδους. Οὗτος δὲ ἐφορμᾷ καλπάζων οὐχὶ ὅμως τοσοῦτον ταχέως ὥστε νὰ μὴ προφθάνῃ ὁ ἐλέφας νὰ ἐπιψύχῃ διὰ τῆς προβοσκίδος του τὰ ὀπίσθια τοῦ ἵππου του. Ὁ ἐλέφας ταχέως συναισθάνεται ὅτι εἶναι ὑποδεέστερος κατὰ τὸν δρόμον. Χρῆται πανουργίᾳ, προσποιεῖται ὅτι στρέφει τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἵππεά, ὅστις τὸν κατατρέπει καὶ ἐπιστρέφει ἀποτόμως πρὸς τὸν ἐχθρόν του, τὸν ὁποῖον μικρὰ ἐντροπῇ τοῦ μικροῦ ἀραβικοῦ ἵππου του εὐτυχῶς ἀπομακρύνει. Ἰδοὺ ἀκούεται τις κρότος ἀλύσεων, καὶ βλέπει ἐμφανιζομένους δύο μεγάλους ρινόκερους, τρομεροῦς θήρας, γάστρονος μὲ κεκαυμένον δέρμα, καὶ μὲ κέρας ἐπὶ τοῦ μετώπου ὅμοιον πρὸς ἐσκληρωμένον ἀκροχορδῶνα. Οἱ ἐμπρόσθιοι αὐτῶν πόδες εἰσὶν ἀλυσόδετοι. Τὰ θηρία ταῦτα λογιζονται ἐν τοῖς ἀγριωτέροις καὶ ἐν ταυτῶ ἐν τοῖς ἡλιθιωτέροις τῶν ἐν τοῖς τέλμασι τοιούτων ζώων. Ἡδύνατό τις λοιπὸν νὰ περιμένη φοβεράν σύγκρουσιν. Ἐντούτοις ἀφοῦ πολλὴν ὥρην ἐνέβλεψαν ἀλλήλοισ ἀκίνητοι πεισματωδῶς ἀρνοῦνται νὰ συμπλακῶσι. Τὰ θηρία ἐνίοτε εἰσὶ λογικώτερα τῶν ἀνθρώπων. Ἐντούτοις ἀφοῦ οἱ κεντηταὶ (picodares) παροξύνουσι αὐτοὺς διὰ τε τῶν λογγῶν καὶ κάδων ὕδατος, ὅπερ ἐπιρρίπτουσι ἐπὶ τὰ σώματά των, κατορθώνουσι τέλος νὰ τοὺς παρορήμωσι κατ' ἀλλήλλων. Ἀγωνίζονται δὲ τότε ὡς οἱ κριοί, κλίνοντες τὴν κεφαλὴν καὶ ψαύοντες τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ρύγχους των, κεφαλὴν πρὸς κεφαλὴν καὶ κέρας πρὸς κέρας. Ἀλλὰ δὲν βλάπτονται πολὺ καὶ μετὰ τινος προσβολῆς ἢ μάχῃ λήγει ἐλλείψει μαχητῶν.

Δύο βούβαλοι μὲ κεκυρτωμένα κέρατα ἀντικαθιστῶσι τοὺς ρινόκερους. Οὗτοι ὅμως συμπλέκονται ἀμέσως, καὶ ἤδη μάλιστα σπουδαίως ἐπὶ στιγμὴν ὁ ἕτερος τῶν δύο φαίνεται ὅτι θὰ τράπη εἰς φυγὴν, ὥστε νομίζει τις ὅτι θὰ ἴδῃ δευτέραν ἐκδοσιν τῆς προηγουμένης πάλης ἀλλ' ὅμως τάχιστα ἐπανέρχεται καὶ ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Ἀκούεται τότε ὁ κρότος κεράτων συγκρουομένων. Οἱ δύο μαχηταὶ προσβάλλουσι ἀλλήλους μετὰ διπλασιασθείσης ὀργῆς. Ὁ ἕτερος τῶν δύο ἐβρίφθη κατὰ γῆς τὰ δὲ κέρατα τοῦ ἀντιπάλου του καρφόνουσι τὰς πλευρὰς αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ἀνεγείρεται καὶ θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μάχην ἀλλὰ τότε τοὺς χωρίζουσι καὶ τοὺς ἀπομακρύνουσι τῆς κονίστρας.

Δύο κριοὶ διαδέχονται αὐτούς. Ἐπιπίπτουσι κατ' ἀλλήλων μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς καὶ ἀκριβείας, ὥστε νομίζει τις ὅτι κινούνται ὑπὸ ἐλατηρίου, καὶ ὁ φοβερός κρότος ὃν παράγει ἡ σύγκρουσις τῶν ὀστεωδῶν κρανίων των ἐξηγεῖ διατὶ ἔδωκαν τὸ ὄνομα τῶν κριῶν εἰς τὰς μηχανὰς τὰς προωρισμένας νὰ ποιῶσι βήγματα εἰς τὰ τοίχη τῶν ἀρχαίων πύλων.

Ἀναμφιβόλως παρετήρησεν ὁ ἀναγνώστης ἐν τῇ ἀφηγήσει ταύτῃ τῶν ἀλλεπαλλήλως ἀντιτασσομένων θηρίων, ὅτι ἡ σπουδαιότης τῶν εἰδῶν ἐβαίνει κατὰ βαθμὸν κατιόντα—ἀπὸ τοῦ Ἐλέφαντος εἰς ἀπλούστατον κριὸν—ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς τέχνης. Ἐπὶ τέλους εἰσήγαγον ψιττακοὺς καὶ ὑδροβίον τι ζῶον τὸν τρόχον. Τοῦτο δὲ προσήγαγον πομποδῶς παρὰ τὰς βαθμίδας τοῦ θεωρείου τῶν ξενιζομένων Εὐρωπαϊκῶν, μὲ τὴν ἐλπιδά τοῦ νὰ θαμβώσωσιν αὐτούς. Ἀλλ' εἰς μάτην αἱ προσπάθειαι των, διότι ἐν τῇ πατριδι αὐτοῦ οὐδεὶς προφήτης, καὶ οὐδ' αὐτοὶ οἱ τρόχοι.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΣΠΕΡΜΑΤΑ ΝΟΣΟΥ ἘΝ Τῷ ΥΔΑΤΙ.

Ὁ καθηγητὴς Ἰγλέης, ἐν προσφάτῳ τινι συζητήσει περὶ τινος πραγματίας περὶ τοῦ ὕδατος ἐν τῇ διαίτῃ, λέγει ὅτι τὰ νοσήματα ἅτινα προέρχονται ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀσφώς λεγομένων σπερμάτων νόσων, προέρχονται ἐκ τῶν βακτηριοειδῶν (bacteria) λεγομένων ὑδροβίων. Τὰ σώματα ταῦτα δύναται νὰ καλλιεργηθῶσιν ἐπὶ εἰκοσιν ἢ τριάκοντα γενεάς, καὶ τέλος ἅμα εὐρεθῶσιν ἐν τῇ δεούσῃ καταστάσει, παράγουσι τὰ ἰδιάζοντα ἑκάστῳ νοσήματα.

Τὰ βακτηριοειδῆ ἢ βακτήρια εἶναι φυτὰ· γινώσκουμεν δὲ ὑπὸ ποίους ὄρους δύναται νὰ ζῶσι καὶ τί καμνοῦσιν. Δύναται νὰ

σπαρῶσι καὶ νὰ ζῶσιν ἐν τῇ διαλύσει τοῦ Pasteur ὅπως τὰ κάρ-
δαμα καὶ τὸ σίνιπι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ σταγῶν τῆς διαλύσεως
ταύτης ἂν ἐμβληθῆ εἰς ἐν γαλλόνιον ὕδατος, ὁ Καθηγητῆς Ρού-
κος ἀμφιβόλλει ἐὰν ὑπάρχει μέθοδος τοῦ ὑπολογίζειν τὰ συστα-
τικά αὐτοῦ. Ἐκαστος κυβικός δάκτυλος τοιοῦτου ὕδατος δύνα-
ται νὰ περιέχῃ 50,000—100,000 βακτηριοειδῶν, καὶ σταγῶν
αὐτοῦ δύναται νὰ ἐπενέγκῃ ἀναβρασμὸν σήψεως ἐν ὁποία δήποτε
ἕλη ὑποκειμένη εἰς τοιοῦτον ἀναβρασμὸν. Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα
θεωρητέον ὡς τοιαύτην ἕλην· δυνάμεθα δὲ νὰ ἐννοήσωμεν ὕδωρ
περιέχον τοιοῦτους ὀργανισμούς, οἵτινες δύνανται νὰ ἦναι ὅσον τὸ
δυνατὸν καθαροὶ κατὰ τὴν χημικὴν ἀνάλυσιν, καὶ ὅμως πρὸς τὸ
ἀνθρώπινον σῶμα τόσον ὀλέθριον ὅσον τὸ πρωσσικὸν ὄξύ. Τὸ συ-
μπέρασμα τοῦτο εἶναι τρομερὸν ἀλλ' ἀληθές. Ἐν γένει δ' εἶπειν
εἰς τὸ ὕδωρ ἐνδεχόμενον νὰ εἰσχωρήσῃ ἀκάθαρτος ἕλη οἶον ἢ ἐξ
ὄχετων, ἐπομένως δὲ καὶ τὰ περιπτώματα νοσοῦντος ἀνθρώπου,
ἐξ ὧν μέγιστος ὁ κίνδυνος.

ΝΕΑ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣ ΘΑΝΑΤΩΣΙΝ ΕΠΙΖΗΜΙΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ.

Διὰ νὰ ἀπαλλαγῆς ἐκ τῶν τύσων πολλάκις ἐπιζημιῶν πον-
τικῶν, μικρῶν καὶ μεγάλων, μεταχειρίζου τὰ ἀκόλουθα μέσα,
τὰ ὁποία εἶναι δηλητήρια διὰ ταῦτα τὰ ζῶα, ὅχι δὲ διὰ τὰ ἄλλα
οἶον τὰς γαλέας, καὶ τοὺς κύνας, ἐὰν τυχὸν φάγωσιν. Βάλλε
ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἄλευρον εἰς πινάκιον καὶ οἱ προσερχόμενοι πον-
τικοὶ θὰ φάγωσιν ἐκ τούτου τοῦ ἀλεύρου. Μετὰ ταῦτα σύμιζον
τοῦτο τὸ ἄλευρον μὲ τὸ τριπλάσιον ποσὸν προσφάτως κεκαυμένης
γύψου, τοποθέτησον πλησίον τοῦ πινακίου τούτου ἄφρονον ποσὸν
ὕδατος. Μετὰ τὴν βρῶσιν τούτου τοῦ δηλητηριώδους ἀλεύρου
βασανιζόμενοι ὑπὸ μεγάλης δίψης θὰ πίνωσι τὸ νερὸν καὶ δι'
αὐτοῦ θὰ σκληρυνθῆ ἢ κεκαυμένη γύψος ἐν τῷ στομάχῳ πρὸς
ἀδιάλυτον πέτραν καὶ ταῦτα τὰ ζῶα θὰ εὐρεθῶσι νεκρά. Μαθε
καὶ ἕτερόν τι νέον μέσον πρὸς ἀποδιώξιν τῶν μεγάλων ποντικῶν

ἐκ τῶν ἀποθηκῶν ἐν αἷς ὑπάρχουσιν. Ῥίψον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κρυ-
στάλλους ἐκ τοῦ Θεϊκοῦ σιδήρου, τὸν σιδηροῦχον ἄλατον Βιτριολί-
ου ἢ καὶ καρκαμπογιὰ καλούμενον, καὶ ἐντὸς τούτου περιάλειψον
τὰ κάτω μέρη τῶν τοίχων μὲ τοιαύτην διάλυσιν τοῦ Βιτριολίου.
Οἱ μεγάλοι ποντικοὶ θὰ ἀποφεύγωσι ταῦτα τὰ μέρη καὶ θὰ ἀπαλ-
λαγῆς ἐκ τούτων τῶν ἐπιζημιῶν συνδιαιωτμένων σου.

Ε. Α.

ΦΩΤΟΒΟΛΑ ΧΡΩΜΑΤΑ.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ φωτοβόλου χρώματος στηρίζεται ἐπὶ τοῦ
ὅτι οὐσίαι τινὲς μετὰ τὸ ἐκτεθῆναι εἰς τὸ φῶς ἐξακολουθοῦσι νὰ
λάμπωσι ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἀφ' οὗ τὸ φῶς ἀφαιρηθῆ. Ἡ ὑπαρξίς
τῆς δυνάμεως ταύτης ἐν τισὶ πολυτίμοις λίθοις ἐγνώσθη πρὸ
πολλοῦ, καὶ ἀναφέρεται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Οἱ Ἴσπανοὶ
ἀρχαιολόγοι ποιοῦνται μνεῖαν περὶ τίνος φωτοβόλου λίθου ἀνο-
ρυχθέντος ἐκ τῆς γῆς ἐν ἔτει 669 Μ. Χ. Ἡ φωσφορώδης δύ-
ναμις τοῦ ὑποθειούχου βαρίου (barium sulphide) ἀνεκαλύθη ἐν
ἔτει 1675. Ὁ Κάντων ἐν ἔτει 1761 ἀνεκάλυψε τὸ καλούμενον
φωσφόρον, ὅπερ ἐστὶ θεῖον χημικῶς ἠνωμένον μετὰ κογχολίων, οὐ-
τως ὥστε ν' ἀποτελῆ τὴν ὑποθειούχον τίτανον, τὴν μάλλον
ἀξιόλογον φωσφορικὴν οὐσίαν. Ἡ φεγγοβολία αὐτῆς φαίνεται
διαρκῆς, διότι ὁ καθηγητῆς Ἐντων ἐν τινὶ ἀναγνώσματι περι-
γράφων τὰς ιδιότητας τοῦ φωτοβόλου χρώματος, ἐνώπιον τῆς
ἐταιρίας τῶν τεχνῶν τῇ 11 πρὸς τὸν Μαρτίου, ἐπέφηνε
δειγμὰ φωσφόρου ἐγκεκλεισμένου καὶ ἐσφραγισμένου ἐντὸς ὑάλου
ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κάντωνος ἐν ἔτει 1764, ὅπερ εἰσέτι ἔλαμπε.

Ἡ δύναμις αὕτη ἀποδίδεται εἰς ιδιότητά τινα, ἣν αἱ κατέ-
χουσιν αὐτὴν οὐσίαι κέκτηνται τοῦ ἀπορροφᾶν τὰς ἀκτίνιας,
εἶτα δὲ ἐκπέμπειν αὐτάς. Ὁ δόκτωρ Βαλμαῖνος κατώρθωσε νὰ
παραγάγῃ ἐκ κράματος τιτάνου καὶ θεῖου διηνεκῆ καὶ ἰσχυρὰν
φωσφορικὴν οὐσίαν, ἣν ἐφάρμοσεν εἰς τὸ χρώμα, πράγματα δὲ
ἐπαλειφόμενα δι' αὐτοῦ καθίστανται φωτοβόλα, ἀφοῦ ἐκτεθῶσιν

εἰς τὸ φῶς καὶ διατηροῦσι τὴν λάμψιν τῶν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον. Τὸ εὐαίσθητον τῆς οὐσίας ταύτης κατεδείχθη ὑπὸ τοῦ ἀναγνώσματος τοῦ καθηγητοῦ Ἡτωνος διὰ βιβλάζοντος σπινθῆρας ἔμπροσθεν ναστοχάρτου ὅπερ χρωματισθὲν δι' αὐτοῦ εἶχε προηγουμένως φυλαχθῆ ἔν σκότει. Ἐκαστος σπινθῆρ ἐνετύπου τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ χαρτονίου καὶ καθίστα αὐτὸ φωτοβόλον. Τὸ μέγιστον ἀποτέλεσμα παράγεται ἐκ τῶν ἰωδῶν καὶ ὑπεριωδῶν ἀκτίνων, αἱ ἐρυθραὶ καὶ κίτριναὶ ἀκτῖνες δὲν αὐξάνουσι τὴν φωτινότητα· μάλιστα δὲ ἐλαττοῦσιν αὐτήν, ὅταν ἡ ἐνέργεια αὐτῶν ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ὀλίγον χρόνον ἐκτιθέμενον εἰς τὸ σύνθηες φῶς τῆς ἡμέρας τὸ χρῶμα παράγει μεγάλην φωτεινότητα, ἧς τὸ ποσὸν καὶ ἡ διάρκεια ἐξαρτῶνται πολὺ ἐκ τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ ποιοῦ τοῦ φωτός καὶ ἄλλων περιστάσεων. Ὅταν τὸ χρῶμα ἐκτεθῆ εἰς τὰς σφοδρὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἢ καιομένου μαγνησίου, μέγα μέρος τῆς λαμπρότητος ἐκλείπει πάραυτα, ἀλλὰ μετὰ τοῦτο ἡ ὠχρίαις τῆς στιλπνότητος εἶναι πολὺ βραδεία, καὶ δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι μᾶλλον ἢ ἦτον χρήσιμον φῶς διαρκεῖ δι' ὅλου τοῦ μήκους χειμερινῆς νυκτός. Τὸ χρῶμα φαίνεται ὅτι ἀρκούντως ἀντέχει εἰς πᾶσαν ἐπήρειαν τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος. Αἱ δ' ἐπιφελεῖς χρήσεις αὐτοῦ εἶναι πολυάριθμοι. Αἱ πλάκες τῶν ὠρολογίων χρωματιζόμεναι δι' αὐτοῦ δεικνύουσι τὸ φῶς διὰ νυκτός καὶ φωσφοροφόρα κουτία εὐρίσκονται εὐκόλως ἐν τῷ σκότει.

Αἱ ὀροφαὶ τῶν σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν φωτίζουσι τοὺς ἐπιβάτας διὰ μέσου τῶν σωλήνων τῶν σιδηροδρόμων. Σημαντῆρες ἀγκυρῶν ἐντὸς λιμένων, καὶ σημαντῆρες σωτήρες δύνανται νὰ κακαστῶσιν ὀρατοί· τὰ πλοῖα δύνανται νὰ δεικνύωνται ἀλλήλοις ἐν τῷ σκότει· ὁ δὲ τῆς χρωματίζων δι' αὐτοῦ τὸ ἐνδυμᾶ του δύναται νὰ γίνῃ ὁ φανὸς ἑαυτοῦ, καὶ νὰ περιφέρῃ φῶς βοηθοῦν αὐτὸν μεγάλως εἰς τὸ ἔργον του. Εἰς τὴν χρῆσιν τῶν πυριταποθηκῶν καὶ ἀνθρακορυχείων καὶ ὅπου δήποτε τὰ πύρινα φῶτα εἶναι ἐπικίνδυνα δύνανται νὰ κατατάσσῃται μετὰ τῶν κατορθωτῶν πραγμάτων.

Η ΣΥΜΠΙΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ.

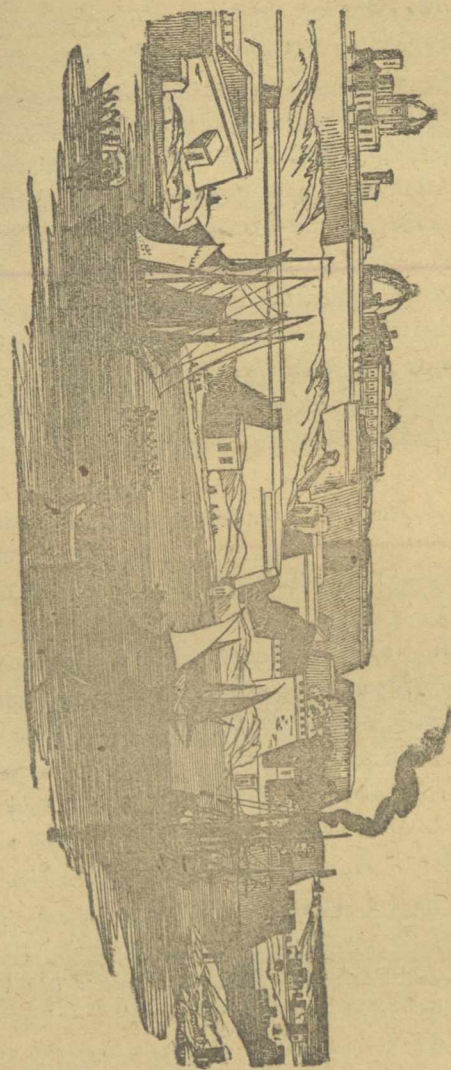
Ἡ δεσποινὴς Νόρβουδ, Ἀμερικανὴ ἱεραπόστολος ἐν Ἰουατώβη ἐδημοσίευσε περιγραφὴν τῶν τρόπων οἷς χρῶνται οἱ Σῖναι, ἵνα σμικρύνωσι τοὺς πόδας τῶν γυναικῶν των. Ὁ δεσμὸς τῶν ποδῶν δὲν ἀρχεται πρὶν ἢ τὸ κοράσιον μάθῃ νὰ περιπατῆ καὶ νὰ κάμῃ ἄλλα τινὰ πράγματα, ἅτινα δὲν δύναται κατόπιν νὰ μάθῃ. Οἱ χρησιμεύοντες εἰς τοῦτο δεσμοὶ κατασκευάζονται ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔχουσι δύο δακτύλων πλάτος καὶ τριῶν πήχεων μῆκος κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος, καὶ ἐπτὰ πήχεων μῆκος κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη. Τὸ ἄκρον τῆς ταινίας τίθεται ἐπὶ τοῦ θένναρος ἢ πέλματος τοῦ ποδός, εἶτα δὲ φέρεται ἐπάνωθεν τῶν δακτύλων καὶ ὑπὸ τὸν πόδα προσέλκον τοὺς τέσσαρας δακτύλους ἐπὶ τὸ πέλμα· ἐντεῦθεν μεταβιβάζεται ἐπάνωθεν τοῦ ποδός περὶ τὴν πτέρναν, διὰ δὲ τῆς ἔλξεως ταύτης οἱ δάκτυλοι καὶ ἡ πτέρνα συμπροσέλκονται, ἀφίροντα κάμπύλωμα ἐπὶ τοῦ ὀπισθένναρος. Τὸ περιτύλιγμα τοῦτο ἐξακαλουθεῖ ὅσον φθάνει ὁ περιδεσμός, οὗ τὸ ἄκρον ἐπὶ τέλους ἐπιρράπτεται καλῶς· οὕτω δὲ οἱ δάκτυλοι εἶναι τοσοῦτον συνεσταλμένοι, ὥστε μόνον ὁ βολβὸς τοῦ μεγάλου δακτύλου ἀπτεται τοῦ ἐδάφους. Μεγάλως ποσὰ τετριμμένης στίψεως καταναλίσκονται ἵνα κωλύωσι τὴν πλήγωσιν καὶ ἐλαττώωσι τὴν δυσάρεστον ὀσμὴν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου μηνός ὁ ποὺς ἐντίθεται εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀφ' οὗ ἐμβρῆχῃ καὶ μαλακῶσῃ ἐπὶ τινα καιρὸν, τὸ περιδεμα ἐπιμελῶς καὶ μετὰ προφυλάξεως ἐκτυλίσσεται, ἡ δὲ νενεκρωμένη ἐπιδερμὶς, ἣτις ὑπάρχει οὐκ ὀλίγη, ἀφαιρεῖται διὰ τῆς ἐκτυλίξεως τοῦ ἐπιδέσμου. Πληγαὶ πολλάκις εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ ποδός, καὶ οὐχὶ σπανίως μέγα τεμάχιον σαρκὸς πίπτει ἐκ τοῦ πέλματος, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς ἡ δύο δάκτυλοι ἐκπίπτουσι τοῦ ποδός. Ὅταν δὲ τοῦτο συμβῇ ἡ γυνὴ θεωρεῖ ἑαυτὴν ἀρκούντως ἀνταμειφθεῖσαν διὰ τὴν προσθήκην τῆς ὀδύνης ἐκ τοῦ ὅτι μέλλει νὰ ἔχῃ μικριτέρους πόδας τῶν γειτονισσῶν της. Ὅσάκις ὁ ἐπίδεσμος ἀφαιρεθῇ ὁ ποὺς μαλασσεται ἵνα οἱ

άρμοι καταστῶσιν εὐλυγιστότεροι καὶ περιδένεται πάλιν ὅσον τάχιον μὲ νέον ἐπίδεσμον, ὅστις ἐφέλκεται σφιγκτότερον. Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ὁ πόνος εἶναι τόσον σφοδρὸς, ὥστε ἡ πάσχουσα δὲν δύναται νὰ κάμῃ τίποτε, καὶ σχεδὸν ἐπὶ δύο ἔτη ὁ πούς ἀλγεὶ διηνεκῶς, καὶ πλὴν τούτου ἔχει νὰ ὑποφέρῃ πόνον ὅμοιον πρὸς τὸ κέντημα ὀξειῶν βελονῶν. Ἐὰν ὁ ἐπίδεσμος τηρηθῆ αὐστηρότερον, ὁ πούς ἐν διαστήματι δύο ἐτῶν ἀπονεκροῦται καὶ παύει τοῦ νὰ πονῆ, ὅλη δὲ ἡ κνήμη συστέλλεται εἰς σχεδὸν τὸ δέσμα καὶ τὸ ὄστον.

Ἄφ' οὗ ἀπαξ σχηματισθῆ τὸ χρυσοῦν κρίνον, ὡς λέγουσιν οἱ Σίνοι τὸν ἀβρὸν καὶ μικρὸν πόδα, δὲν δύναται πλέον ν' ἀναλάβῃ ποτὲ τὴν προτέραν μορφήν του· καὶ ὅταν ἀποκαλυφθῆ εἶναι τόσον δύσμορφον ὥστε αἱ γυναῖκες δυσκολεύονται ν' ἀφαιρέσωσι τὸν ἐπίδεσμον καὶ πρὸ αὐτῶν τῶν συγγενῶν των.

Η ΜΕΛΙΤΗ (κοινῶς ΜΑΛΤΑ).

Ἡ νῆσος αὕτη τῆς μεσογείου κεῖται νοτιανατολικῶς ἀπὸ τῆς Σικελίας ἐξήκοντα μίλια μακρὰν. Τὸ πρῶτον ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Σκύλακος, ἀλλὰ θεωρεῖται ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀφρικὴν, διότι κατοικεῖται ὑπὸ Καρχηδονίων· καὶ δὲν ἀπέχει μᾶλλον ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς ἢ ἀπὸ τῆς Σικελίας. Οἱ ἀρχαιότεροι Ἑλληνας συγγραφεῖς δὲν ἀναφέρουσιν αὐτήν, διότι ἐθεωρεῖτο ὡς Καρχηδονιακὴ νῆσος καὶ ἔκειτο πέραν τῶν ἱστορικῶν ὁρίων αὐτῶν. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης πρῶτος μᾶς διηγείται περὶ αὐτῆς λέγων μετὰξὺ ἄλλων ὅτι ἀπέχει ὀκτακοσίους σταδίους ἀπὸ τῶν Σύρακουσῶν ἔχουσα διαφόρους ἀξιολόγους λιμένας, μὲ πλουσίους κατοίκους ἀσκούντας δεάφορα ἐπαγγέλματα, ἰδίως δὲ τὸ κατασκευάζειν ὑφάσματα διακρινόμενα ἐπὶ ἀπαλότητι καὶ λεπτότητι. Αἱ οἰκίαι αὐτῶν, λέγει, εἰσὶ μεγάλαι, καὶ λαμπρῶς κεκοσμημέναι διὰ γείσων καὶ κονιαμάτων· ἡ νῆσος εἶναι ἀποικία τῶν Φοινίκων, οἵτινες ἐμπορευόμενοι πρὸς δυσμὰς τοῦ Ὠκεανοῦ εἶχον αὐ-

MEΛΙΤΗ.

τὴν ὡς καταφύγιον ἕνεκα τῶν καλῶν ἰλιμένων της. Κεῖται δὲ ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, παρὰ δὲ τὴν νῆσον ταύτην κεῖται ἄλλη τις ὀνόματι Γαζος, τανῦν Γόζος (Gozo), ἣτις ὡσαύτως ἦτο ἀποικία τῶν Φοινίκων. Ἡ Μελίτη λέγεται ὅτι κατόπιν κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τοῦτο οἱ Καρχηδόνιοι κατέλαβον αὐτὴν ἐν ἔτει 402 π. Χ. Ἐν τῷ πρώτῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ ἐλεηλατήθη ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου ὑπάτου Ἀττιλίου. Ἐν τῷ δευτέρῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ παρεδόθη εἰς τοὺς Ῥωμαίους καὶ ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοῦδε ὡς προσάρτημα τῆς Σικελίας. Τὸ ἐμπόριον αὐτῆς παρήμασεν ὑπὸ τοὺς νέους κυρίους της καὶ ἡ νῆσος κατέστη οὐχὶ ἀσύνηθες καταφύγιον τῶν πειρατῶν. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ τῆς Ἡρας ναὸς αὐτῆς ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος ὥστε νὰ φανῆ ἀρκετὰ ἄξιος συλῆσεως εἰς τινὰ Ῥωμαίων πραιτορα τῆς Σικελίας. Τὸ λινοῦν ὕφασμα τῆς Μελίτης ἐθεωρεῖτο ὡς πρᾶγμα πολυτελείας ἐν Ῥώμῃ. Μετὰ τὴν διανομὴν τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὅτε ἀπέθανεν ὁ Κωνσταντῖνος, ἡ νῆσος αὐτὴ συμπεριελήφθη εἰς τὴν μερίδα τοῦ Κωνσταντίου. Μετὰ ταῦτα ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Γότθων, οἵτινες ἐξεδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ Βελισσαρίου ἐν ἔτει 533 μ. Χ.

Οἱ Ἀραβες κατέκτησαν αὐτὴν τῷ 870, καὶ μοιλονότι ἀνεκτῆθη καὶ ἐκρατῆθη ὑπὸ τῆς ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας 34 ἔτη ἀνεκτῆθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων, οἱ δὲ Ἕλληνες κάτοικοι ἐξοντώθησαν. Ἐν ἔτει 1120 ὁ κόμης Ρογήρος ὁ Νορμανδὸς κατακτητῆς τῆς Σικελίας κατέλαβε τὴν Μελίτην ἐκδιώξας τοὺς Ἀραβας. Ἡ Μελίτη οὕτω πάλιν προσηρτήθη εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ὑπετάχθη εἰς διαφόρους δυναστείας, αἵτινες ἀλληλοδιαδόχως ἐκυβέρνησαν αὐτήν. Ἐν ἔτει 1516, ἡ Σικελία μετὰ τῶν Μελιταίων νήσων περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου Ε'. ὡς κληρονόμου τοῦ στέμματος τῆς Ἀραγωνίας. Τὴν 4 Μαρτίου 1530 ὁ Κάρολος παρεχώρησεν εἰς τοὺς ἰππότες τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, οἵτινες εἶχον ἀρτίως ἐξωθῆ ἔκ τῆς Ῥόδου ὑπὸ τῶν Τούρκων τὴν ἰδιοκτησίαν ὅλων τῶν φρουρίων, ὀχυρωμάτων, καὶ τῶν νήσων τῆς Τριπόλεως, τῆς Μελίτης καὶ τῆς Ῥόδου μετ' ἀπολύτου δημοκρατικῆς ἐξουσίας. Ἡ κυριαρχία τῆς Μελίτης διὰ τῆς παραχω-

ρήσεως ταύτης πράγματι παρεδόθη εἰς τοὺς ἰππότες καίτοι ὁ τύπος τῆς ἐξαρκήσεως ἀπὸ τοῦ στέμματος διετηρεῖτο διὰ τοῦ ἐτησίου φόρου πληρονομένου εἰς τὸν βασιλέα τῆς Σικελίας ἢ τὸν ἀντιβασιλέα. Ταχέως ὠχυρώθη ὑπὸ τῶν ἰπποτῶν καὶ ὑπέστη διαφόρους ἀξιωματικῶν πολιορκίας. Ἐν ἔτει 1798 ὁ Βοναπάρτης ἐκυρίευσεν αὐτὴν διαβαίνων ἐν τῇ κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐκστρατείας αὐτοῦ· τῷ δὲ 1800 ἡ Γαλλικὴ φρουρὰ ἠναγκάσθη διὰ τῆς πείνης νὰ συνθηκολογήσῃ πρὸς τοὺς Ἀγγλους. Ἐν ἔτει 1814 ἡ κτῆσις αὐτῆς κατεκυρώθη εἰς τὴν μεγάλην Βρετανίαν διὰ τῆς συνθήκης τῶν Πικρισίων. Τὰ τῶν βαμβακερῶν ἐργοστάσια τῆς Μελίτης ἐφημίσθησαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας καταγόμενα ὡς φαίνεται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Φοινίκων. Τὸ ἔδαφος συνίσταται ἐκ λεπτοῦ καλύμματος γῆς ἐκ μαλακῆς τιτανώδους πέτρας, αὐξάνεται δὲ διὰ τῆς θρύψεως τῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου εἰς μικρὰ χαλίκια καὶ τῆς ἀναμίξεως αὐτῶν μετὰ τῆς γῆς. Δὲν εἶναι ὅμως πρᾶγμα ἀσύνηθες νὰ εἰσάγῃσιν οἱ ἰδιοκτῆται χῶμα ἐκ Σικελίας ὅταν θέλωσι νὰ κατασκευάσωσι νέον τινὰ κῆπον, τοῦθ' ὅπερ δυσκόλως συμπεραίνει τις ἐκ τοῦ πλήθους καὶ τῆς ἀξιολόγου γεύσεως τῶν πορτοκαλίων τῆς Μελίτης, τῶν ὠραίων αὐτῆς Ῥόδων, καὶ τῶν εὐωδιῶν τῶν μυρίων ἀνθέων της. Ἡ πόλις Μελίτη, ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα, ἔκειτο εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ὅπου τὰ νῦν κεῖται ἡ Citta Pinto.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΝΟΣΟΥΝΤΟΣ ΚΡΕΑΤΟΣ.

Ὁ Κύριος Ἀρδουίκης, ὕγειονομικὸς ἰατρός ἀνέγνωσεν ἐσχάτως ἐν τινὶ ὕγειονομικῇ συνελεύσει πραγματείαν ἐπιγραφομένην «Τὸ κρέας ἐξεταζόμενον ὡς τροφή τοῦ ἀνθρώπου» ἐν ἣ ἐπραγματεύθη τὰ ἀποτελέσματα κρέατος νοσοῦντος ζώου. Αἱ ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἰσὶν ἀντιφατικαί· κατὰ τὸν Κύριον Λεθεβῦ μέγα πλῆθος ζώων ἀποθανόντων ἐξ ἐπιζωωτικής ἐν 1863, βραδύτερον δὲ ἄλλων ἐκ πλευροπνευμονίας, ἐπέμφθησαν εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Λονδίνου, καὶ ἐπωλήθησαν ἐσφαγμένα πρὸς

τροφὴν χωρὶς νὰ ἐπενέγκωσιν ἐπαισθητὰ ἀποτελέσματα· οἱ Σκῶτοι ἐσθίουσι νοσοῦν κρέας προβάτου ἄνευ βλάβης, οἱ δὲ κάτοικοι τῶν Παρισίων θὰ ἔφαγον πολὺ νοσοῦν κρέας ἐπὶ τῆς πολιορκίας, ἀλλ' οὐδεὶς ἠκούσθη λόγος περὶ παθήσεως αὐτῶν ἐκ τούτου. Τὰ συμπτώματα ἢ ἀλγήματα ἐκείνων οἵτινες ὑποτίθεται ὅτι ἔπαθον φαγόντες νοσοῦν κρέας ὁμοιάζουσι πολὺ τοῖς προξενουμένοις ἐκ τῆς τροφῆς σεσηπότος κρέατος. Ὁ δόκτωρ Πάρκης ἀναφέρει τὰ νοσήματα τῶν πτηνῶν, καθ' ὧν πρέπει νὰ προφυλάττηται τις· τῆς πνευμονίας, τῆς νόσου τοῦ στόματος καὶ τῶν ποδῶν, τῆς ἐπιζωωτίας, τοῦ ἀνθρακός, ἀπλῆς φλεγμονῆς τοῦ πνεύμονος, ὑδρωπικῆς παθήσεως ἐκ νεφρικοῦ ἢ καρδιακοῦ νοσήματος, δυσπεψίας μετ' ἀποπληκτικῶν συμπτωμάτων. Τὰ τρία πρῶτα περιγράφονται ὡς κολλητικά, τὰ δὲ τελευταῖα ὡς σποραδικὰ νοσήματα ἐν τινι πονήματι ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Οὐίλλιαμς ἐν Ἐδιμβούργῳ, εἰς δὲ τὸν κατάλογον τοῦτον ὁ Κύριος Ἀρδουίτης προστίθηναι ὡς κολλητικά τὰ βαλανώδη νοσήματα, τὴν ψώραν καὶ τὴν δαμαλίδα ἢ εὐλογίαν. Προστίθηναι δὲ καὶ κατάλογον διαφορῶν ἐπιζωωτικῶν νοσημάτων, καὶ τὴν φθίσιν τῶν ἀγελάδων, χοίρων καὶ πτηνῶν. Τὰ νοσήματα τῶν προβάτων ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ τῶν βοῶν ὑπόκεινται εἰς τὴν νόσον εὐλογίαν, τὸν ἀνθρακα, παρασιτικὴν χρονίαν πνευμονίαν, καὶ σωληνικὴν ἀποπληξίαν, οἱ δὲ χοῖροι εἰς τὸν ἀνθρακα, τὸν τύφον καὶ τὴν χοιροχολέραν. Τὰ κολλητικὰ νοσήματα μεταδίδονται διὰ τῆς ἐπαφῆς, τοῦ ἐνοφθαλμισμού ἢ ἐμβολιασμοῦ καὶ τοῦ μολυσμοῦ διὰ διὰ τοῦ ἀέρος. Ὅθεν ἐπικίνδυνον εἶναι τὸ ν' ἀφεθῆ τὸ οὕτω νοσῆσαν κρέας νὰ πώληθῆ πρὸς κατανάλωσιν. Εἰς τὴν γνώμην ὅτι ἢ ἔψησις δύναται νὰ καταστρέψῃ τὴν φθοροποιῶν ἐνέργειαν ὁ Ἀρδουίτης ἀποκρίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις τούτου.

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ.

Ἐρρίκος ὁ τέταρτος ἦτο μὲν δξύθυμος ἀλλὰ ταχέως ὑπὸ τοῦ λογικοῦ ἐπραῦνετο. Ὁ συνταγματάρχης Τίςχη, ἀρχηγὸς τῶν

μισθωτῶν Ἑλβετῶν του ἦλθε νὰ τὸν αἰτήσῃ τὸν μισθὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένων τὴν προτεραιάν τῆς μάχης τῆς Δρεύξης (Dreux). Ὁ βασιλεὺς μὴ ἔχων ποσῶς χρήματα ὠργίσθη σφόδρα, καὶ προσήνεχθη τραχέως πρὸς αὐτόν, προβάς καὶ μέχρις ὕβρεων. Τὴν ἐπαύριον παρατάσων τὰ στρατεύματά του εἰς μάχην, ἐνεθυμήθη τί εἶχε κάμει· ἐλθὼν δὲ ἐνώπιον τῶν Ἑλβετικῶν ταγμάτων εἶπεν ἐναγκαλιζόμενος τὸν Τίςχην. «Συνταγματάρχα, σὲ ἠδίκησα, καὶ σοὶ κάμνω πᾶσαν παραχώρησιν πρὸς ἱκανοποίησίν σου.» «Ἄ, μεγαλειότατε, τῷ ἀπεκριθῆ ὁ γέρον συνταγματάρχης, αἱ ἀγαθότητές σου θὰ μ' ἀφαιρέσωσι τὴν ζωήν.»

Τῷ ὄντι, διότι συναφθείσης τῆς μάχης ἐφρονεῦθη.

ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΝ ΕΚ ΛΙΜΝΗΣ.

Ὁ Κύριος δὲ Λεσσέψ ἀνεκοίνωσε περιέργῳ ἔγραφῳ περὶ τῶν ἐκτάκτων φαινομένων ἅτινα συνώδευσαν τοὺς σεισμοὺς τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου ἐν τῇ δημοκρατίᾳ τοῦ Ἁγίου Σωτήρος (San Salvador) εἰς ἃ αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες προσθέτουσιν ἐκθέσεις πεμφθείσας παρὰ τοῦ Γάλλου προξένου τῆς Γουατεμάλας.

Οἱ κλονισμοὶ καὶ τοὶ ἀρκούντως σφοδροὶ δὲν ἦσαν ἱκανῶς βίαιοι ὥστε νὰ βλάψωσι τὰς οἰκίας, καὶ ἐφαίνοντο προσερχόμενοι ἐκ τινος κέντρου ἐν τῇ λίμνῃ Λοπάγγῳ ἢ Κογιουτεπέκα. Ἐπειδὴ τὰ ὕδατα τῆς λίμνης κατέπεσαν ἐξ ὑπερβολικοῦ ὕψους, εἰς δ' εἶχον φθάσει πρὶν οἱ σεισμοὶ ἀρχίσωσι, μικρὰ τις νῆσος μὲ τρεῖς κορυφὰς ἐφάνη ἐγειρομένη ἐκ τοῦ κέντρου τῆς λίμνης. Μία ἐκ τῶν κορυφῶν ἔφθασεν εἰς ὕψος περίπου ἐννεήκοντα ποδῶν ὑπεράνω τοῦ ὕδατος, καὶ ἀνέπεμψε στήλην καπνοῦ καὶ φλογῶν εἰς ἱκανὸν ὕψος. Ἐπειράθησαν νὰ προσεγγίσωσιν εἰς τὴν νῆσον διὰ λέμβου, ἀλλὰ τὰ ὕδατα ἐν ἐπαφῇ μετὰ τοῦ πεπυρακτωμένου βράχου ἔβραζον, καὶ ἐξηκόντιζον ἀτμοπίδακας παμμεγέθεις. Τὸ περὶ τὸ ἠφαίστειον ὕδωρ ἐξηκολούθει νὰ βράζῃ ἱκανὴν ὥραν μετὰ τὴν ἐκρηξίν, καὶ ἐδείκνυε θερμοκρασίαν 100 περὶ τὰ ἄκρα τῆς λί-

μνης. Οί ιχθύες ἐψήνοντο καὶ ἀνήρχοντο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ μετ' αὐτῶν πολλὰ κογγύλια καὶ ὑδρόβια ζῶα.

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ.

Παρέρχοντ' ἀλλεπάλληλα τοῦ βίου μου τὰ ἔτη
Πλὴν ἀναμνήσεις ζωῆς μ' ἀφίνουσιν εἰσέτι
Τῶν νεαρῶν μου ἡμερῶν.

ᾠ! πόσον ἡ πτερόεσσα ἀφίπταται ψυχὴ μου
Μετὰ νεανικῆς χαρᾶς καὶ πτήσεως εὐθύμου
Εἰς ἔδαφος τὸ ἱερόν,

ᾠπου τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ τὸ ζωογόνον εἶδον,
Καὶ ἠῤῥησιν τρεφόμενος ὑπὸ τερπνῶν φροντίδων
Καὶ εὐθυμίας ζηλευτῆς.

Ἐκεῖ ποῦ μὲ τοὺς φίλου μου παρὰ τ' ἀφρίζον κύμα
Καὶ ἀπειλοῦν νὰ σύρῃ με εἰς ὑδατῶδες μνήμα
Ἐγέλων ἐπὶ τῆς ἀκτῆς.

Καὶ ὡς ἰχθύς νηχόμενος μὲ τοὺς καλοὺς ἐταίρους
Διέσχίζον τὴν θάλασσαν ἵστα κύματα τοῦ θέρους
ᾠς ἀμιλλώμενος δελφίν

Πρὸς πλοῖον ὑπερήφανον πλησίστιον προβαῖνον,
Καὶ μὲ τ' ἀφρώδη κύματα τὴν πρῶρὰν του λευκαῖνον,
ᾠς κέλης γαῦρος τὴν μορφὴν.

ᾠ θάλασσα πολὺῤῥοθε, ὁποίας συγγινησεις
Μοὶ διεγείρεις ἵστην ψυχὴν, ὁποίας ἀναμνήσεις
Τῶν παρελθόντων μου ἐτῶν!

Ποῦ εἶναι ὁ Δημήτριος ὁ φίλος μου ἐκεῖνος,
ᾠ μόνον εἶχεν ὁ καλὸς πατὴρ του Κωνσταντίνος
ᾠ πλοίαρχος ναυτῶν καλῶν;

Νὰ μάθῃ γράμματα πολλὰ τὸν ἄφησε ἵστα ξένα,
Καὶ μετὰ ἔτη τέσσαρα ἵστον πατριον λιμένα
Κ' εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς
Τὸν φέρει πάλιν, καύχημα τοῦ οἴκου, τῆς πατρίδος
Τὸν φέρει ὁ ταλαιπῶρος μετὰ πολλῆς ἐλπίδος
Καὶ πόθων καὶ παλμῶν πατρὸς.

ᾠπόσον ὅτε τρυφερὸς ἀπῆλθε τῆς ἐστίας
Ἡ μήτηρ του ἐδάκρυεν ἐπὶ τῆς παραλίας
Φιλοῦσα τὸν καλὸν υἱόν!
Υἱέ μου ἔλεγε συχνὰ «θὰ πᾶς μακρὰν ἵστα ξένα
Χωρὶς μητέρα πῶς θὰ ζῆς καὶ συγγενῆ κἀνένα;
Καὶ βλέμμ' ἀνύψου ἵστον Θεόν.

Ἀπῆλθεν ὁ Δημήτριος ἡ μήτηρ του θρηνοῦσα
Στὴν παραλίαν ἔμενε τὸ πλοῖον θεωροῦσα
Ἐν ὄσφ ἦτο ὄρατόν,
Καὶ τέλος εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον ὑπάγει
Κ' ἐκείθεν πάλιν ἔστρεφε πρὸς τὰχανῆ πελάγη
Ζητοῦσα τὸν ἀγαπητόν.

Παρῆλθον ἔτη τέσσαρα καὶ πάλιν ἵστην ἐστίαν
ὁ φίλος μου ἐπέστρεφε μὲ τιμαλφῆ παιδείαν,
Τῶν γεννητόρων του χαρὰ.

Οἱ φίλοι του ἐχάρηκαν ἵστο ἄκουσμα μεγάλως,
Κ' ὑποδοχὴν ἠτοίμαζε καλὴν ὁ εἷς, ὁ ἄλλος,
Κ' ἦσαν τὰ πρόσωπα φαιδρά.

Μακρόθεν ἤδη ἔβλεπε μὲ πάλλουσαν καρδίαν
Τὰ ὄρη τῆς πατρίδος του, πλὴν καὶ μ' ἀνησυχίαν
Θυέλλης ἔβλεπ' ἀπειλήν.

ᾠ δὲ πατὴρ ὅστις ποτὲ τὰ κύματα τοῦ πόντου
Δὲν ἐφοβήθη μόνος ὢν, νῦν διὰ τὸν υἱόν του
Καρδίαις εἶχε συστολήν.

«Καραβοκύρη Κωσταντῆ, ἂν θὲς ν' ἀκοῦς ἐμένα,
Εἰς τὸν πλησίον μας ἐδῶ νὰ φύγωμεν λιμένα»

Τῷ λέγει ναύτης παλαιός.

«Ζώνην χρυσὴν ἐφόρει χθὲς τὴν νύκτα ἢ σελήνη,
Ἄπόψε ὅμως πουθενὰ δὲν φαίνεται οὐδ' ἐκείνη.

Νὰ μᾶς φυλάξῃ ὁ Θεός!

Ἐκβάλλων ἐκ τοῦ στόματος πυκνὰ σιγάρου νέφη
Ἵπερφηκῶς ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπόν του στρέφει

Ὁ κυβερνήτης Κωσταντῆς.

«Εἴκοσι χρόνους πλοίαρχος πολλὴν κακοκαιρίαν
Εἶδον ἐγώ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔδειξα δειλίαν

Πλησίον ἢ μακρὰν ἀκτῆς».

Τοὺς λόγους τῆς καυχῆσεως πρὶν ἔτι τελειώσῃ,
Καὶ εἰς τοὺς ναύτας προσταγὰς τῆς γνώμης του πρὶν δώσῃ,

Ἐγείρετ' ἄνεμος σφοδρός;

Κ' ἐσφίρωσε τὰς παρειάς ἐντόνως τῶν ἰστιῶν,
Καὶ κλίνον ἀνεστέναξεν ὀλόσωμον τὸ πλοῖον,

Ὡς βέλος δ' ὤρμησεν ἐμπρός,

Κ' ἐστάθη πάλιν ἔξαφνα ὡς τρομασμένος ἵππος.

Προαγγελία λαίλαπος καὶ τρικυμίας μήπως

Τοῖς ἤλθεν αὐτῇ ἡ πνοή;

Τοῦ ἀτρόμητου Κωσταντῆ ἐλύθησαν τὰ γυῖα·

Δὲν ἦτο μόνος ὁ υἱός, — Θεέ, τί δυστυχία!

Νὰ κινδυνεύῃ νὰ πνιγῇ!

Καὶ τότε οἱ γονεῖς αὐτοῦ τί ὠφελεῖ νὰ ζῶσι,

Παρηγορίαν δύναται θνητὸς αὐτοῖς νὰ δώσῃ

Δι' ὄλεθρον τόσον δεινόν;

Ἡ μήτηρ του ἢ τάλαινα μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας,

Τὸν περιμένει ἔχουσα περὶ αὐτὴν καὶ ἄλλας

Ἐκ φίλων τῆς καὶ συγγενῶν.

Ἐθύμως τῇ συγχαίρουσι διὰ τὴν εὐτυχίαν.

Αἰσθάνεται παλμοὺς γλυκεῖς ἴστην μητρικὴν καρδίαν

Κ' εἶν' οἱ παλμοὶ αὐτῆς σφοδροί.

Ἄλλ' ἄνεμος ἐγείρεται σφοδρὸς μετὰ χιόνος,

Καὶ μετ' αὐτῶν ἐγείρεται εἰς τὰς καρδίας πόνος,

Καὶ πάντες γίνονται ὠχροί.

Ἡ θάλασσα ἔγιν' ἀφρός, ὁ ἄνεμος μυκάται,

Ἡ νύξ προβαίνει ζοφερά, οὐδεὶς ἀστὴρ ὁράται,

Κ' ἡ ναὺς δεινῶς ἀγωνιᾷ.

Τὰ κύματα ὑψάχυνα μὲ χαίτην ὠρωμένην,

Πηγνύμενα πατάσσουσι τὴν πρύμνην ὑψουμένην,

Καὶ πᾶς ἀνδρεῖος δειλιᾷ.

«Μ' ἐφάνη πάτερ εἶδον φῶς» εἶπεν ὁ νεανίας,

«Μὴ μᾶς ζητεῖ ἡ μήτηρ μου ἐπὶ τῆς παραλίας;»

Εἶπ' ἔνδακρυς ὁ Δημητρός.

«ὦ! ἔμαθ' ὅτι φθάνομεν» εἶπεν ὁ νέος τρέμων

Καὶ μόλις ἀκουόμενος ἴστην τύρβην τῶν ἀνέμων

Ἵπὸ τὰγαπητοῦ πατρὸς.

«ὦ τέκνον μου, βαρυθυμῶν εἶπεν ὁ κυβερνήτης

»Μακρὰν σου εἶν' ἡ μήτηρ σου, ἀλλ' εἶθε ἡ εὐχή τῆς

Νὰ φθάσῃ εἰς τὸν οὐρανόν».

Λέγει καὶ οἰακοστροφῶν τὸ πλοῖον διευθύνει

Καὶ προσπαθεῖ ἐκ τῆς ἀκτῆς νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ,

Ἄπο σκοπέλων καὶ κρημνῶν.

Πλαγίως ἤδη πλήττουσι τὰ κύματα τὸ σκάφος,

Καὶ πᾶν αὐτῶν διάνοιμα βαθὺ ὡς χαίνων τάφος

Τῷ διεμβάλλει τιναγμόν.

Ἴδου, ἰδου πελώριον ὀρθοῦται κύμ' ὀργίλον,

Εἰσπίπτει καὶ ἀπορρόφᾷ τὸν ἀτυχῆ μου φίλον

Πρὸ τοῦ πατρὸς τῶν ὀφθαλμῶν...

Κραυγή ἠκούσθη σπαραγμοῦ ἐκ βάθους τῆς καρδίας
 Τοῦ κακοδαίμονος πατρός, κραυγή ἀπελπισίας

Ὅσον οὐδέποτε δεινῆ.

Καὶ πάραυτα τὰ πάντ' ἀφεις ἴστην κρίσιν τοῦ ἀνέμου,
 Κ' εἰς τῶν κυμάτων τὴν ὄργην·—«Υἱέ μου, ὦ υἱέ μου,»

Ῥιφθεις ἴστο ὕδωρ ἐκφωνεῖ.

Κ' εἰς τῶν κυμάτων τὴν βοὴν οὐδὲν ἠκούσθη πλέον.

Καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς οὐδεὶς ἐκ τῶν γενναίων

Ναυτῶν διέκρινεν αὐτούς.

Ἦσαν καλοὶ κολυμβηταί, θαλασσιναὶ πουλίαι,
 Τοὺς εἶδεν ἄρα ζωντανούς ἢ μαύρη παραλία;

Ἄς ἦτο τοῦτο δυνατόν! . .

Ὡς ὑπὸ θηρευτῶν πολλῶν κυκλούμενον θηρίον
 Ἐκστρέφεται πληττόμενον, παράφορον τὸ πλοῖον,

Βοῶν τὸ δαίρειν ὁ βορρᾶς,

Κυρτοὶ ἢ θραύει τοὺς ἴστους ἢ τὰ ἰστία σχίζων,
 Τὰ ἔσχατα τῶν κεραιῶν ἔς τὰ κύματα βυθίζων

Μὲ ὠρυγᾶς ὀδυνηράς.

Ἡμιθανεῖς, κατάβρεκτοι οἱ ναῦται, παγωμένοι
 Δὲν δύνανται νὰ δράξωσι τὸν οἶακα, δὲν μένει

Τῆς σωτηρίας τῶν ἐλπίς.

Τὸ σκάφος ἄνω αἴρεται καὶ καταβαίνει εἰς βάθη,
 Νομίζεις ἤδη αὐτανδρον ἐτάφη καὶ ἐχάθη

Διὰ δεινῆς ἀνατροπῆς.

Καὶ οὕτω κλυδωνίζεται ὀλίγον ἔτι χρόνον,
 Πλὴν αἴφνης μέγα τίναγμα!—ὡς ξίφος δολοφόνον

Τοῦ σχίζει πέτρα τὴν πλευράν.

Ὡς ἔλαφος λιπόθυμος ἐκκλίνει πληγωμένη,
 Ἀπέπλινε κρεμάμενον· πλὴν πάραυτα δὲν μένει

Οὐδὲν δηλοῦν τὴν συμφορὰν.

Τάνεμου οἱ ὀλολυγμοί, ὁ ῥόθος τῶν κυμάτων
 Ἐσίγησαν, καὶ τῆς Ἡοῦς τὰ ῥόδα ἐκ περάτων

Προβάλλουν τῆς ἀνατολῆς,

Καὶ ἤδη ὡς πεμώβολα χρυσᾶ τοῦ ἐκηθόλου

Ἀκτίνας διασπείρουσι τὰ κράσπεδα τοῦ θύλου

Κ' ἠρέμα λύετ' ἢ ἀγλῦς.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, πλὴν νέφος τι τὸν κρύπτει,

Τὴν ὄψιν του ὡς ἔντρομος τί αἴφνης συγκαλύπτει;

Θέαμα βλέπει λυπηρὸν.

Συγκάθηντ' ὑπὸ πλάτανον κ' οἱ δύο παγωμένοι

Ὁ Δημητρός καὶ ὁ πατήρ στενωῶς ἠγκαλισμένοι

Μὲ βλέμμ' ἀκίνητον . . . νεκρὸν . . .

Ἡμέραν διαδέχεται ἀπαύστως ἄλλ' ἡμέρα,

Οὐδεὶς πλὴν θέλει τὸ κακὸν νὰ εἴπῃ ἴστην μητέρα

Ἢ τις τοὺς ναύτας ἐρωτᾷ.

Οἱ μὲν «τοὺς εἶδον λέγουσι, ἴστα μέρη τῆς Ῥωσσίας,

Οἱ δ' ὅτι «ἐμπορεύονται, εἰς τὰς Ἡγεμονείας»,

Κ' ἡ λύπη τῶν τὴν ἀπατᾷ.

Ὡ ἂν ὑπὸ τὴν πλάτανον τοὺς εὔρισκεν ἐλθοῦσα,

Μὲ προσευχὴν καὶ δάκρυα θερμῶς καταφιλοῦσα

Ζωὴν θὰ εἶδιδεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἄλλος τις βαρύθυμος ἐλθὼν ἐκεῖ ἴστο χῶμα.

Τοὺς ἔθαψε ναύτης σωθεις τοὺς δύο ὡς ἓν σῶμα,

Ἄνευ πλακὸς τινος γραπτῆς.

Καὶ πλέον ἐκτοτ' ἔρημον τὸ οἴκημά τῶν μένει,

Καὶ ἡ θυρίς, ὅθεν συχνὰ ἢ μήτηρ δακρυσμένη

Ὡραν προσέβλεπε πολλὴν

Τὴν θάλασσαν, τὸν δῆμιον τῶν δύο τῆς φυλτάτων,

Προσμένουσα νὰ τῇ φανῇ ἰστίον ἐκ περάτων,

Νὰ φέρῃ εἶδησιν καλὴν.

Πλὴν μάτην ἔτη θλιβερὰ παρήλθον προσδοκίας

Κ' ἐτάκη ἡ ταλαίπωρος ὑπ' ἄκρας ἀθυμίας,

Ζωὴν διήνυσε πικράν.

Ἐν ᾧ δὲ ὡς ἀνέλαιος κ' ἐκπνέων ἤδη λύχνος

Τῆς ἀλγεινῆς ὑπάρξεως ἀπέσβενε πᾶν ἔχνος,

Αἴφνης ἐξέλαμψε χαράν.

Ἰδοῦ! εἶπε, μοὶ ἔρχονται ὁ Δημητρός κ' ἐκεῖνος

Ὁ προσφιλέης μοι σύζυγός, πατήρ του Κωνσταντίνος

Ὡς ἄγγελοι ἐξ οὐρανῶν.

Μὲ προσκαλοῦν εἰς τὴν ζωὴν ποῦ μετ' ἀγίων ζῶσι,

Εἰς τὴν μακαριότητα—Θεέ, εὐχαριστῶ σοι,

Εἶπε κ' ἐξέπνευσ' ὡς πτηνόν.

Ὡ πόσον, πόσον ἀλγεινός θά ἦτ' ὁ βίος οὗτος,

Ἐὰν δὲν μᾶς ἀνέμενε ἴστους οὐρανοῦς ὁ πλοῦτος

Τῆς ὑπερτάτης ἀμοιβῆς.

Πανάγαθε, μὴ γένοιτο ποτὲ νὰ δυσπιστήσω

Εἰς τ' ἀπειρόν σου ἔλεος, μηδ' ἄφρων νὰ γογγύσω,

Ἀτάσθαλος καὶ ἀσεβής.

N. K.

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ.

Μὴ βάλλε τὰ χρήματά σου εἰς τὸ βαλάντιόν σου διὰ νὰ τὰ
ἔχῃς μᾶλλον ἔτοιμα δι' ἐλεημοσύνην.

Ὁ ποιητής εἰς ὃν δὲν προσέχουσιν ἐπὶ τέλους σιωπᾶ.

Ἀόβη ἓνα ἑκατομμυριοῦχον καὶ ἓνα θεοφοβούμενον. Τίς δύ-
ναται νὰ μᾶς ἐγγυηθῇ ὅτι ὁ μὲν πρῶτος δὲν θ' ἀποθάνῃ πενέ-
στατος ὁ δὲ δεύτερος κακοῦργος;

Δὲν ὑπάρχουσι δι' ἡμᾶς ἀσθένειαι σοβαραὶ εἰ μὴ μόνον αἱ ἡμέ-
τεραι, ἐλαττώματα σοβαρὰ εἰ μὴ μόνον τὰ τῶν ἄλλων.

νυστάγμόν της, καὶ ὠχυρώθη μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τινᾶ
γωνίαν τῆς βερλίνης, φύβῃ μὴ αἰ σκέψεις τῆς θυγατρὸς της δια-
ταράξῃσι τὴν θορυβώδη χαρὰν ἧτις ἔβραζεν ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Ἡ ταλαίπωρος νεόνυμφος ἄχωρίς νὰ φοβηθῇ τὸ ψῦχος τῆς νυκτὸς
προέτεινε τὴν κεφαλὴν ἐξωθεν τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης, ἐνωτι-
ζομένη τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, καὶ βυθίζουσα τὰ δεδακρυσμένα
βλέμματά της εἰς τὸ σκότος. Εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Μομενίκης
ἡ Κυρία Βενουᾶ ἔρριψε τὸ προσωπεῖον καὶ εἶπεν εἰς τὴν θυγα-
τέρα της

«Μὴ διανοίγεις τοὺς ὀφθαλμοὺς σου ζητοῦσα τὸν σύζυγόν
σου» εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγ. Γερμανοῦ θὰ τὸν ἴδῃς».

Ἡ Λουκιῖλλη ἐμάντευσε τὴν προδοσίαν, ἀλλὰ τόσον ἐφοβείτο
τὴν μητέρα της ὥστε δὲν ἀπεκρίθη ἄλλως ἢ διὰ τῶν δακρύων.
«Ὁ σύζυγός σου, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἡ χήρα, εἶναι ἄνθρωπος
ἰσχυρογνώμων, ὅστις ἀρνείται νὰ σε εἰσαγάγῃ εἰς τὴν κοινωσίαν.
Πρὸς τὸ συμφέρον σου τὸν κατηνάγκασα ἂν σ' ἀγαπᾶ θὰ ἔλθῃ
νὰ σε εὔρῃ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας· δὲν ἔχεις λόγον νὰ κλαίῃς
ὡς ἡ Ἀγαρ ἐν τῇ ἐρήμῳ. Εἶμαι σωτήρ σου· γνωρίζω κάλλιον σοῦ
τί σοι ἄρμ' ὀζει σὲ ὑπάγω εἰς Παρισίους καὶ σὲ σώζω ἀπὸ τῆς
Ἀρλόγης.

— Φεῦ τῆς εὐτυχίας μου! Ἀνεφώνησε τὸ θυγάτριον συ-
στρέφουσα τὰς χεῖράς της.

— Διὰ τί παραπονεῖσαι; τὸν ἠγάπας, τὸν ἐπῆρες. Τί ἄλλο

≡ Οὕτω λοιπὸν ἰδοῦ ὁ γάμος! Ἄ! ἡμῖν πολὺ εὐτυχεστέρα;
ὅτε ἡμῖν ἄγκμος· τοῦλάχιστον ἔβλεπον τὸν σύζυγόν μου!!!»

Ἐξ Ἀρλόγης εἰς Παρισίους δὲν ἔπαυσε νὰ βλέπῃ διὰ τῆς
θυρίδος. Τῇ ἐφαίνετο ἀδύνατον νὰ μὴ τρέχῃ κατόπιν της ὁ Γά-
στων. Εἰς πᾶσαν ἄμαξαν ἧτις διήγειρε τὸν κοινορτόν τῆς ὁδοῦ,
εἰς ὅλους τοὺς ἵππους οἵτινες ἔτρεχον καλπάζοντες ὀπισθεν τῆς
βερλίνης, ἐνόμιζεν ὅτι ἀναγνωρίζει τὸν σύζυγόν της. Τὸ ταξεί-
διον τοῦτο, ὅπερ ἔπνιγεν ὑπὸ χαρᾶς τὴν θριαμβεύουσαν μητέρα
της, ὑπῆρξε δι' αὐτὴν σειρὰ ἀτελευτήτων ἐλπίδων καὶ ἀπάτης.
Οἱ Παριῖοι ἄνευ τοῦ Γάστωνος τῇ ἐφάνησαν ἀπέραντος ἐρημία,
τὸ δὲ προάστειον τοῦ ἀγίου Γερμανοῦ ἐγκαταλελειμμένον ὑπὸ

τοῦ ἡμίσεως τῶν κατοίκων του ἦτο δι' αὐτὴν ἔρημος ἐν ἐρήμῳ.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξεώς της, τὸ πρῶτον ἀντικείμενον ὅπερ παρετήρησεν ἀνοίγουσα τὴν θυρίδα της, ἦτο τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰακωμέττου. Κατέβη ἐν βραχυτέρῳ μιᾶς στιγμῆς. Ὁ Γάστων ἔμελε νὰ ἦναι ἐν Παρισίοις ἔμαθεν ὅτι καὶ ἂν δὲν εἶχε φθάσει δὲν ἤθελε βραδύνει. Σὰς ἀφίω νὰ συλλογισθῆτε εἰάν ἐκαλοδέχθη τὸν ἀγγελιαφόρον τοσοῦτον καλῆς εἰδήσεως. Ἐνῷ ἡ κυρία Βενουᾶ ἐκοιμᾶτο ἀκόμη τὸν ὕπνον τῶν μακαρίων, ὁ Ἰακωμέττος διηγήθη τὰ ἐλάχιστα περιστατικά τῆς εἰς Διεύζην ὁδοπορίας. «Πόσον μὲ ἀγαπᾷ!» εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Λουκίλλη· ἀλλὰ μάλιστα νομίζω ὅτι τὸ εἶπεν εἰς τρόπον ἀκουστόν. Διὰ νὰ σὰς τελειώσω τὴν ἱστορίαν, ἐζηκολούθησεν ὁ Ἰακωμέττος, ὁ κύριος μαρκέζος πρέπει νὰ μοῦ χρωστᾷ ὀκτὼ φράγκα.

— Ἴδου εἴκοσι, καλέ μου Ἰακωμέττε.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ἀρχοντούλα μου. Δὲν εἶμαι καλὰ βέβαιος γιὰ τὸ πῶς σὰς λέγω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς μου τὰ χρωστᾷ. Εἶχα λογαργιάσει πῶς μοῦ χρωστοῦσε εἰκοσιτέσσερα φράγκα, καὶ μούδωπε μόνον εἴκοσι· λοιπὸν μούδωκε τέσσερα φράγκα ὀλιγώτερον· ὕστερα μούδωκεν ἀκόμη μιὰ φορὰ μόνον εἴκοσι· λοιπὸν ἰδου καὶ ἄλλα τέσσερα φράγκα, καὶ ἐπειδὴς τέσσερα καὶ τέσσερα κάνουν ὀχτώ . . . ἢμπορεῖ ὅμως νὰ χω λάθος, κι' ἂν θέλετε νὰ σὰς δώσω βέστα ; . . .

— Ὁχι, ὄχι, παλληκᾶρι μου, πῆγαινε νὰ ἡσυχάσης ἀπὸ τὸ ταξειδί σου.

Ἐδραμεν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἔδρεψεν ἄνθη ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς τῆς Ἀγίας Δωρεᾶς, ἵνα τὸ δωμάτιόν της γίνῃ ὠραῖον διὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Γάστωνος. Ὁ Ἰακωμέττος τὴν εἶδε φεύγουσαν λέγων καθ' ἑαυτὸν· «Ἐξῆντα δύο φράγκα, εἶναι καλὸς λογαριασμός, καθὼς ἔλεγεν ὁ παπποῦς μου». Καὶ ταῦτα λέγων ἐμέτρει ἐπὶ τῶν δακτύλων του πόσα εἰκοσάφραγκα καὶ δίφραγκα ἐχρειάζοντο ἀκόμη διὰ νὰ κάμῃ ἑκατὸν φράγκα.

Ἡ ἡμέρα παρήλθε καὶ ἡ ἐπαύριον καὶ ὅλη ἡ ἐβδομάς ἄνευ εἰδήσεων τοῦ μαρκησίου. Ἡ Κυρία Βενουᾶ κατέπιπε τὴν ὀργὴν της ἡ Λουκίλλη δὲν ἐτόλμα νὰ δεῖξῃ τὴν θλίψιν της ἐνώπιον

τῆς μητρὸς της, ἀλλ' ἐπαρηγοροῦντο ἀμφοτέραι ἢ μὲν καταραμένη ἢ δὲ κλαίουσα τὴν νύκτα. Ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἑσπέρας ἡ μήτηρ περιέφερε τὴν θυγατέρα της ἐφ' ἀμάξης παρασημοφόρου, ἄνευ κόνεως, διότι ἡ περίφημος ἐκείνη ἀμάξα ἦτο ἀκόμη εἰς τὸ ἀμαξοπηγεῖον. Τὴν ὠδήγει εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία, εἰς τὸ δάσος, καὶ παντοῦ ὅπου ὑπάγει ὁ καλὸς κόσμος, διὰ νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ κλίσιν πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐκείνας τῆς ματαιότητος, ὧν ἐν Παρισίοις μόνον ἀπολαύει τις.

Ἀπόντος τοῦ Ἰταλικοῦ μελοδραματικοῦ θιάσου, τὴν ὑπέβαλλεν εἰς ὀχληρὰς ἐσπερίδας τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου καὶ τοῦ Γαλλικοῦ Μελοδράματος. Ἀλλ' ἡ Λουκίλλη δὲν ἠθάρθη εὐχαρίστησιν οὔτε εἰς τὸ θεωρεῖν οὔτε εἰς τὸ θεωρεῖσθαι. Ὅπου δὴποτε καὶ ἂν ὠδήγει αὐτὴν ἡ μήτηρ της, ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρον καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ εὕρῃ ἐκεῖ τὸν Γάστωνα.

Ἡ Κυρία Βενουᾶ ἐνόησε πρὸ τῆς θυγατρὸς της ὅτι ὁ μαρκησιος ἦτο σοβαρὰ θυμωμένος· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐστερεῖτο σταθερότητος ταχέως ἔλαβεν ἀπόφασιν.

«Ἄ! εἶπεν, ὁ κύριος γαμβρός μου μᾶς κάνει τὸν ἀδιάφορον, ἄς δοκιμάσῃ λοιπὸν καὶ ἡμᾶς ν' ἀδιαφορῶμεν πρὸς αὐτόν. Τί μ' ἐχρειάζει τὸ πρότερον διὰ ν' ἀναμιγνύωμαι μὲ τὸ προάστειον; οἰκόσημον καὶ ὄνομα· τὰ δὲ λοιπὰ εἶχον πάντα. Τὴν σήμερον δὲν στεροῦμαι πλέον οὐδενός· ἔχομεν ὠραῖον οἰκόσημον ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν μας, εἶμεθα μαρκησία δ' Οὐτρεβίλλη καὶ πρέπει νὰ εἰσερχώμεθα πανταχοῦ. Ἀλλὰ πόθεν ν' ἀρχίσωμεν; Ἴδου τὸ ζήτημα· Ἡ Λουκίλλη δὲν δύναται νὰ ὑπάγῃ ἀποτόμως εἰς ἀνθρώπους οἵτινες δὲν τὴν γνωρίζουσι καὶ νὰ τοῖς εἴπῃ ἀποτόμως· «Ἄνοιξατέ μοι τὴν θύραν σας, εἶμαι ἡ μαρκησία δ' Οὐτρεβίλλη!» Ἀλλὰ τὸ σκέπτομαι! θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τοὺς ὀφειλέτας μου, τοὺς καλοὺς, τοὺς ἐξαιρέτους ὀφειλέτας μου! Θὰ μὲ δεχθῶσιν ἄλλως ἢ ὡς τὴν πρώτην φορὰν· φέρονται ἀγερώχως πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ προμηθευτοῦ, ἀλλὰ τὴν μητέρα μαρκησίας σέβονται».

Ἡ πρώτη ἐπίσκεψίς της ἐγένετο πρὸς τὸν βαρῶνον Σουφρωσάκον. Δὲν ὠδήγησε τὴν Λουκίλλην οὔτε εἰς τούτου, οὔτε εἰς

ἄλλου τινὸς ὀφειλέτου. Τίς ἢ χρεία νὰ μάθῃ αὐτὴ ἀντὶ πόσου ἀνοίγονται θύρα τις ;

« Ἄ ! ἀγαπητέ μοι βαρῶνε, εἶπεν εἰσερχομένη, εἰς ποῖον κατηραμένον τρελὸν ἐδώσαμεν τὴν κόρην μου !

Ὁ Βαρῶνος δὲν ἐπερίμενε τοιοῦτον πρόλογον· « Κυρία μου, ἐπανελάβεν ὀλίγον ζωηρότερον, ὁ τρελὸς ὅστις σὰς ἔκαμε τὴν τιμὴν τοῦ νὰ γίνῃ γαμβρὸς σας εἶναι ἡ εὐγενεστάτη ψυχὴ ἢ ἐγνώρισα ἐν τῷ κόσμῳ ».

— « Φεῦ ! Θεέ μου ! ἂν ἐγνώριζετε τί ἔκαμε ! Νυμφευθεὶς πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἐγκατέλιπεν ἤδη τὴν γυναῖκά του ! »

Τῷ ἐξέθηκε, χωρὶς νὰ παραμυρφώσῃ τίποτε, πάντα τὰ συμβάντα, ἅτινα ὁ βαρῶνος ἠγνόει, γινώσκετε δ' ὑμεῖς. Καθ' ὅσον ὠμίλει, τὸ μειδιάμα ἀνεγεννᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Βαρῶνου. Ἄφ' οὗ δὲ τὸ πᾶν διηγήθη ἐκείνη, τῇ εἶπε μετ' εὐθυμίας.

« Ἐχετε δίκαιον, καλλίστη φίλη, ὁ μαρκήσιος εἶναι μεγάλως ἔνοχος, διότι ἐγκατέλιπε τὴν γυναῖκά του ὅπως ὁ Μενέλαος ἐγκατέλιπε τὴν ἰδικήν του.

— Κύριε, ὁ Μενέλαος ἔδραμε κατόπιν τῆς Ἑλενης, καὶ ἰσχυρίζομαι ὅτι ἐκεῖνος ὅστις ἀφίνει τὴν γυναῖκά του νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἤδη τὴν ἐγκαταλείπει.

— Εὐτυχῶς τὸ πρᾶγμα εἶναι ἥττον σοβαρὸν διότι δὲν βλέπω οὐδένα Παῖριν εἰς τὸν ὀρίζοντα. Θὰ ἐπαναγάγητε τὴν θυγατέρα σας εἰς τὸν σύζυγόν της· εἶναι καθήκόν σας· δὲν πρέπει νὰ χωρίσητε ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς συνέζευξεν. Οἱ νεόνυμφοι λατρεύουσιν ἀλλήλους, ἢ δ' ἀναβολὴ τῆς χαρᾶς θὰ τοῖς φανῇ ἔτι γλυκυτέρα. Θὰ ἦσθε παροῦσα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν των, καὶ θὰ μοι γράψετε πρὶν παρέλθωσιν ἐξ ἡμερῶν διὰ νὰ μοι δώσητε εἰδήσεις περὶ αὐτῶν ».

Ἡ ὠραία χήρα ἐξέτεινε τὴν χεῖρά της καὶ διέγραψε μὲ τὸν λιχανὸν μικρὸν σχῆμα ὀριζόντιον ὅπερ ἤθελε νὰ εἶπῃ· Οὐδέποτε !

« Λοιπὸν, τότε, ἐπανελάβεν ὁ βαρῶνος, τί σκοπεύετε νὰ γίνητε ;

— Δύναμαι νὰ βασιθῶ εἰς τὴν φιλίαν σας, κύριε Βαρῶνε ;

— Δὲν σας τὸ ἀπέδειξα ἤδη, φίλη μου ;

— Καὶ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω διὰ βίου. Ἐὰν δὲν στεροῦμαι τῆς εὐνοίας σας, αἰωνίως δέν μοι μέλει διὰ τὸν Κύριον δ' Οὐτρεβίλλην.

— Πιστεύετε ὅτι ἡ νέα μαρκησία δύναται νὰ εἶπῃ τὸ αὐτό ;

— Δὲν πρόκειται περὶ αὐτῆς τὴν στιγμὴν ταύτην. Οἱ γονεῖς πρέπει δικαίως νὰ προηγῶνται τῶν τέκνων. Τί ζητῶ ἐγὼ παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ; Νὰ εἰσαχθῶ εἰς τὸ προάστειον. Τί δὲ χρειάζομαι πρὸς τοῦτο ; Νὰ δεχθῶσιν ἐν αὐτῇ τὴν Λουκίλλην. Ἄλλ' αὐτὴ ἔχει πᾶν δικαίωμα, ὅπερ δύναται νὰ φαντασθῇ τις· εἰσηγητοῦ μόνον δεῖται. Θ' ἀρνηθῆτε νὰ τὴν εἰσαγάγητε ;

— Ναί, ἀπολύτως. Πρῶτον μὲν ἡ τιμὴ αὐτῆ ἀρμόζει ὀλιγώτερον εἰς βαρῶνον ἢ εἰς βαρωνίδα. Εἶτα δὲ δὲν θέλω νὰ συντελέσω εἰς τὴν ἀναβολὴν τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Γάστωνος. Τέλος δὲ διότι ὅλη ἡ ἀγαθὴ προχίρσις μου δὲν θὰ σὰς ἐχρησίμευε ποσῶς. Ἡ κυρία θυγάτηρ σας ἔχει ἀναντιρρήτως τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσερχεσθαι πανταχοῦ, ἀλλ' ἐν τίνι δικαίωματι ; διότι εἶναι σύζυγος τοῦ Γάστωνος. Ὡς σύζυγος τοῦ Γάστωνος θὰ εὔρῃ τὴν θύραν ἀνοικτὴν παρὰ πᾶσιν ἐλείνοις οἵτινες γινώσκουσι τὸν σύζυγόν της, τουτέστι παρὰ πᾶσι τοῖς ἡμετέροις· ἀλλὰ στοχασθῆτε ἂν θὰ ἦναι εὐχαρι δι' ἐμὲ νὰ εἶπω. « Κυρία καὶ Κύριοι, ἀγαπάτε καὶ τιμᾶτε τὸν Κύριον μαρκήσιον δ' Οὐτρεβίλλην, εἰσθε συγγενεῖς του, κηδεσταὶ καὶ φίλοι του, ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰ σὰς παρυσιάσω τὴν γυναῖκά του, ἥτις δὲν ἠθέλησε νὰ ζῆσθαι μετ' αὐτοῦ ! » Πιστεύσατέ μοι φίλη μου ὅτι ἐβδομήκοντα πέντε ἐτῶν πείρα σὰς ὀμίλει· ἡ νεαρὰ γυνὴ οὐδέποτε διαπρέπει ἄνευ τοῦ συζύγου της, ἢ δὲ μήτηρ ἥτις τὴν περιάγει οὕτω μόνην, ἔξω τοῦ οἴκου της, δὲν πράττει ἔργον ἐπαινετὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐὰν ἐξ ἅπαντος ἐπιθυμῆτε νὰ προστρίβησθε εἰς τὰς δουκίσσας, ὑπάγετε νὰ κατορθώσητε διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου νὰ σὰς ἐπαναγάγῃ ὁ σύζυγός σας εἰς Παρισίους· τὸ ἀνδραγάθημά σας τὸν ἐψύχρανε, καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος δι' ἃν δὲν ἔρχεται νὰ σὰς ἐνταμώσῃ. Ἐὰν τὸν περιμένετε ἐδῶ, ἀρκούντως τὸν γνωρίζω ὥστε νὰ προεῖπω ὅτι θὰ περιμείνητε πολὺν χρόνον. Ἐπιστρέψατε εἰς Ἀρράγγην. Ἄς μὴν ἡμεθα μᾶλλον τοῦ Μωάμεθ ὑπερήφανοι· τὸ ὄρος δὲν ἤρχετο πρὸς αὐτόν· ὑπῆγε λοιπὸν καὶ ἤρε τὸ ὄρος.»

Ἄρκετά καλά τῇ ὠμίλησεν ὁ βρωῶνος, ἀλλ' ἡ Κυρία Βενουᾶ δὲν ἀπεθάρρυνθη. Παρουσιάσθη μετὰ μεσημβρίαν εἰς πέντε ἢ ἕξ τῶν ὀφειλειῶν της. Οὐδεὶς ἠγνόει τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς της, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν γνωρίσῃ. Ὁμίλησαν ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ μαρκησίου, τὸν περιέγραψαν ὡς ἀνθρώπον γενναϊόφρονα, ἐπήνεσαν τὴν εὐφυΐαν του, καὶ ἐξέφρασαν λύπην διὰ τὸ ἀκριβοθεώρητον καὶ τὴν μισανθρωπίαν του, καὶ ἠρώτησαν ἂν θὰ περάσῃ τὸν χειμῶνα ἐν Παρισίοις. Ἡ χήρα προσεπάθησε ματαίως νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρὸς τὸν βαρῶνον Σουφρωσάκκον αἰτησίαν της· δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ ἀνοιγμα εἰσόδου. Καὶ ὅμως δὲν ἀπώλεσε τὴν ἐλπίδα της, καὶ ὑπεσχέθη εἰς ἑαυτὴν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπόπειραν· ἀφ' οὗ μάλιστα τῇ ἔμενεν ἀκόμη ἐν μέσον, ἄγκυρα σωτηρίας, ἣν ἐπεφύλαττε διὰ τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην· τουτέστι τὴν κόμησσαν δὲ Μαλεσού. Αὕτη ἡ κόμησσα ἦτο ἡ τὰ μάλιστα ὀφείλουσα αὐτῇ· ἐπομένως δὲ παρ' αὐτῆς ἠδύνατο νὰ ἔχῃ μείζονας ἐλπίδας. Ἦτο μικρόσωμος καὶ εὐειδῆς γραιὰ ἐξηκοντοῦτις, ἣν δὲν ἐμέμφοντο δι' ἄλλο ἢ τὴν φιλαρέσκειαν, τὴν λιχνείαν, ὑπέμετρον ἀγάπην τοῦ χαρτοπαιγνίου, καὶ τὴν μανίαν τοῦ νὰ σκορπίζῃ τὰ χρήματα οὕτως εἰπεῖν διὰ τῶν θυριδῶν. Ἡ Κυρία Βενουᾶ ὀρθῶς ἐσυλλογιζέτο ὅτι γυνὴ μὲ τοσαῦτα τρωτὰ μέρη εἰς τὸν θώρακά της δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι ἄτρωτος· καὶ ὅτι ἔπρεπε διὰ τινος τρόπου νὰ μαλάξῃ τις τὴν καρδίαν της. Ἐχαιρεν ἤδη διὰ τὴν ἐκπληξίν τοῦ βαρῶνου ὅταν ἡμέραν τινα ἤθελε τὴν ἰδεῖ ἐν ταῖς ὑψηλαῖς συναναστροφαῖς μεταξὺ τῆς Λουκιλλῆς καὶ τῆς Κυρίας δὲ Μαλεσού.

Ἐν' ᾧ αὕτη ἐνησχολεῖτο εἰς ἀνωφελεῖς ἐπισκέψεις, ἡ ὠραία μαρκεσία δ' Οὐτρεβίλλη ἐνεκλείετο εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ οὐδένα ἔγραφεν εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν ἕξῃς ἐπιστολήν.

«Τί κάμνεις, Γάστων; Πότε θὰ ἔλθῃς; Εἶχες ὅμως ὑποσχεθῆναι νὰ ἔλθῃς νὰ μᾶς εὕρῃς. Πῶς ἠδυνήθης νὰ μείνῃς δώδεκα ὁλοκλήρους ἡμέρας χωρὶς νὰ μὲ ἴδῃς; Ὅτε ἤμεθα ὁμοῦ εἰς τὴν ἀγαπητὴν Ἀρλάγγην μας, δὲν ἠδύνασο νὰ μ' ἀφήσῃς μίαν ὥραν. Θεέ μου! Πόσον αἱ ἡμέραι εἶναι μακρᾶι ἐν Παρισίοις! Ἡ μήτηρ

μου ἀδιακόπως μοὶ ὁμιλεῖ ἐναντίον σου, ἀλλὰ τὸ ὄνομά σου μόνον διεγείρει ἐν τῇ καρδίᾳ μου θόρυβον, ὅστις μ' ἐμποδίζει τοῦ ν' ἀκούω. Μοὶ λέγει ὅτι μ' ἐγκατέλιπες· ἐννοεῖς ὅτι ἐγὼ οὐδὲν τούτων πιστεύω· διότι δὲν εἶμαι τῶρα δυσειδεστέρα ἢ ὅσον ὅτε μ' ἐλάτρευες· καὶ ἂν ἤμῃ γερωνοτέρα, ὅχι ὅμως πολὺ. Τὸ πᾶν δὲν ἐτελείωσε μεταξὺ μας, ἡ τελευταία λέξις δὲν ἐλέχθη, καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἀκόμη εὐτυχίαν νὰ σοὶ δώσω. Δὲν εἶσαι ἀνθρώπος τοιοῦτος ὥστε νὰ κλείσῃς τόσον ὠραῖον βιβλίον εἰς τὴν πρώτην σελίδα. Ἐγὼ ἀφ' ὅτου σ' ἐστερήθην εἶμαι ἀποβλακωμένη καὶ ἐκνευρισμένη. Συλλογίσου ὅτι φαντάζομαι ἐνίοτε ὅτι δὲν εἶμαι σύζυγος, καὶ ὅτι ὅλη ἐκείνη ἡ ὠραία τελετὴ τῆς ἐκκλησίας καὶ ὁ κατόπιν χορός, ὅπου ἤμεθα τόσον εὐτυχεῖς, οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ ὄνειρον. Ἐκείνο τὸ ὅποιον δὲν ἦτο ὄνειρον, ἦτο τὸ φίλημα ὅπερ μοὶ ἔδωκας. Ἐλαβα πολλὰ φιλήματα ἀφ' ὅτου ἐγεννήθην, ἀλλ' οὐδὲν εἰσεχώρησε τόσον βαθέως εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἴσως διότι τὸ φίλημα ἐκείνο ἦτο ἰδικόν σου. Πᾶν ὅτι εἶναι ἰδικόν σου ἔχει τι ἰδιαιτέρον τὸ ὅποιον δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ περιγράψω· παραδείγματος χάριν ἡ φωνὴ σου εἶναι διαπεραστικωτέρα πάσης ἄλλης φωνῆς· οὐδεὶς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ εἴπῃ Λουκιλλῆ ὅπως σύ. Διὰ τί δὲν εἶσαι ἐδῶ ἀγαπητέ μοι Γάστων; Τὸ φίλημα ὅπερ μοὶ ἔδωκας πόσον εὐτυχῆς θὰ ἦμην νὰ σοὶ τὸ ἀποδώσω. Δὲν θὰ ἦτο κακὸν νομίζω τοῦτο, ἀφ' οὗ εἶμαι σύζυγός σου! Ἀδύνατον νὰ φαντασθῆς ὅπως αἰσθάνομαι τὴν στέρησίν σου. Ὅταν ἐξέλθω μὲ τὴν μητέρα, σὲ ζητῶ εἰς τὰς ὁδοὺς· ὅτι εἶδον ἐν Παρισίοις ἕως τῶρα εἶναι ὅτι σὺ δὲν εἶσαι ἐκεῖ. Τὴν ἐσπέραν ἀναμιγνύω τακτικῶς τὸ ὄνομά σου μὲ τὰς δεήσεις μου, τὴν δὲ πρωΐαν εἰς τὸ ἐξύπνημά μου βλέπω ἂν ἦσαι ὁλόγυρά μου. Εἶναι δυνατόν ἐγὼ νὰ σὲ συλλογίζομαι τόσον καὶ σὺ νὰ μ' ἔχῃς λησμονημένην;

Ἴσως μὲ μέμφεσαι διότι σὲ ἄφησα τόσον ἀποτόμως καὶ χωρὶς νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω. Ἄν ἐγνώριζες!... Ἐγὼ δὲν ἀνεχώρησα· ἡ μαμὰ μὲ ἀπήγαγε· ἐνόμισε δὲ ὅτι ἤθελες μᾶς προφθάσει μὲ τὸ παλαιὸν ταχυπόρον ὄχημα καὶ τὰ ἐπιπλα μας, ὡς μὲ εἶχε βεβαιώσει ἡ μήτηρ μου, εἶτι δὲ καὶ ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἰουλία. Ἐκλυσα πολὺ βεβαίως, ὅτε ἔμαθον ὅτι μοὶ ἔπαιζαν

τοιούτον καλὸν παίγιον. Ἐκτοτε δὲ θὰ ἐκλαιον ὄλην τὴν ἡμέραν, ἐάν δὲν ἐκρατούμην· ἀλλ' ἀναχαιτίζω τὰ δάκρυά μου, πρῶτον μὲν διὰ τὸ μὴ ἐπιπληθῶ, ἔπειτα δὲ διὰ τὸ μὴ μ' εὖρης μὲ κόκκινα ἴμματα. Δὲν πρέπει νὰ δυσαρεστηθῆς διότι δὲν σοὶ ἔγραψα ἐνωρίτερον· ἐπειδὴ ἐμηνύτατε ὅτι ἤρχεσθε· ὅταν δὲ περιμένη τις κανένα δὲν τῶ γράφει. Τώρα θὰ σοὶ γράφω ἕως οὗ σὲ ἐπανίδω· φαίνεται ὅτι δὲν εἶμαι φιλότιμος, ἀφ' οὗ γράφω ὡς γατάκι, καὶ δὲν ἠξεύρω νὰ θέσω εἰς εὐθυγραμμίαν τὰς φράσεις μου· Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ποτὲ δὲν ἔγραψα εἰς οὐδένα, μὴ ἔχουσα οὔτε θείους, οὔτε θείας, οὔτε φίλας ἐκ τοῦ σχολείου. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλεις ἀφήσει νὰ ἀφανισθῶ καταδαπνωμένη εἰς γλαφυρὸν ὕψος, ἀλλὰ ἀν' ὅτι ἀχωρήσης ἅμα σὲ διατάξω. Ἐλθέ, λοιπὸν ἄφες τὸ σιδηρουργεῖον. Δὲν ὑπάρχουσι πλέον συμφέροντα εἰς τὸν κόσμον ἐν ὅσῳ εἴμεθα χωρισμένοι· θὰ σὲ συμβιβάσω μὲ τὴν μητέρα, ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ κάμη πᾶν ὅτι θέλετε, καὶ ὅτι δὲν θὰ σοῦ ζητήσῃ τίποτε δυσάρεστον. Ἐάν ἡ δικιμονὴ τῶν Παρισίων σὲ δυσαρεστῆ ὅσον ἐμέ, ἔσο ἡσυχος, δὲν θέλομεν μείνει ἐδῶ πολὺν καιρὸν. Ἀλλ' ἐάν δὲν ἔλθετε τί θέλετε νὰ γίνω; Θὰ μοὶ ἦτο πολὺ εὐκόλον νὰ ἐκφύγω, καμμίαν ἡμέραν ὅταν ἡ μήτηρ ἐξέλθῃ χωρὶς ἐμοῦ· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ διατρέχω τὰς μεγάλας ὁδοὺς μόνη!

Ἐν τούτοις, ἐάν τὸ ἀπαιτῆτε ἀναχωρῶ· τίθεμαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἰακωμέτου. Ἀλλὰ κάτι τι μοὶ λέγω ὅτι δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ σὲ ἰκετεύω καὶ οὐδὲ νὰ σὲ περιμένω πολὺ· συλλογίσου μόνον τὰ δύο ἐρυθρὰ χεράκια τὰ ὅποια ἐκτείνονται πρὸς σέ!»

Ἡ Κυρία Βενουᾶ εἰσήλθεν ἐν ᾧ ὁ Ἰακωμέτος ἔφερε ταύτην τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

«Δὲν ἐβαρύνθης μόνη; ἠρώτησεν αὐτὴ τὴν κόρην της.

— Ὅχι, μήτηρ, ἀπεκρίθη ἡ μαρκεσία.

Δ'.

Αἱ τρεῖς ἐπόμεναι ἡμέραι ἐχρησίμευσαν ὡς ἡμέραι προσδοκίας. Ἡ Λουκίλλα περιέμενε τὸν Γάστονα ὡς νὰ εἶχεν ἤδη λάβῃ τὴν ἐπιστολὴν της, ἡ δὲ Κυρία Βενουᾶ ἠλπίζεν ὅτι οἱ εὐγε-

νεις ὀφειλέται της ἤθελον τῇ ἀποδώσει τὴν ἐπίσκεψιν. Ἡ μήτηρ λοιπὸν καὶ ἡ θυγάτηρ ἔμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλ' οὐχὶ ὁμοῦ. Ἡ μὲν ἐκάθητο πρὸ τῆς θυρίδος τῆς αἰθούσης ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τὴν αὐλειὸν θύραν, ἡ δὲ περιπάτει ὑπὸ τὰς καστανέας τοῦ κήπον, ἔχουσα τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τὸ μέλλον.

«Δυστυχία μας, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἐάν κανεὶς δὲν μᾶς προσφέρῃ ἐν τῶ μεταξύ ἐν τέτον· προθύμως προσφέρουσιν εἰς τὸν ὅστις δύναται ν' ἀποδώσῃ».

Ἡ αἴθουσα κεκοσμημένη διὰ λαμπρῶν ἀνθῶν, εἶχεν ὄψιν ἐορτάσιμον· ἡ οἰκοδέσποινα ἦτο καλοενδεδυμένη ἀπὸ πρωίας ὡς οἱ ῥώσσοι ἀξιοματικοί, οἵτινες οὐδέποτε ἀπεκδύονται τὴν στολὴν των. Ἐως οὗ ὅμως συγυρισθῆ καλῶς ἡ οἰκία, ὁ Ἰακωμέτος, μεταμορφωμένος διὰ νέας στολῆς ὑπηρέτου, ἔκαμνεν τὴν μαθητεῖαν τοῦ ὑπὸ τὰ πρόθυρα τῆς οἰκίας ὡς εὐγενεοῦς θεράπων.

Αἱ εὐαίσθητοι καρδίαί θέλουσι λυπηθῆ μακρὰν εἰς ὅσον αὐτὴ ἡ δαπάνη ἀπέβῃ ματαία· οὐδεὶς ὀφειλέτης παρουσιάσθη εἰς τῆς Κυρίας Βενουᾶ.

Τί τὰ θέλετε; κατήντησεν ἕξις. Οὗτοι οἱ κύριοι καὶ αἱ κυρίαί εἶχαν συνηθίσει νὰ μὴ πληρόνωσιν οὔτε εἰς χρήματα οὔτε εἰς φιλοφροσύνην τὴν κυρίαν Βενουᾶ, καὶ νὰ μὴ τῇ ἀποδίδωσι τίποτε καὶ οὐδὲ κἄν τὰς ἐπισκέψεις της.

Ἐσκέπετο περίλυπος ὄπισθεν παραπετάσματος περὶ τῆς ἀχαριστίας τῶν ἀνθρώπων, ὅτε ἡμίτητος ἄμαξα (coupé) δρομαίως ἐλθοῦσα ἔκαμε νὰ τρίξῃ ἐναρμονίως ἡ ἄμμος τοῦ προαυλίου. Ἡ ὠραία χήρα ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της σκιρτῶσαν· πρῶτην ἤδη φορὰν ἄλλη ἄμαξα παρὰ τὴν ἰδιὴν της ἦλθε νὰ χαράξῃ δύο γραμμὰς πρὸ τῆς θύρας της. Τὸ ὄχημα ἐστάθη· ἄνθρωπος τις νέος ἔτι κατέβη ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἦτο χρεώστης· ἦτο αὐτὸς ὁ κόμης δὲ Πρέ! Ἐγένετο ἀφαντος ὑπὸ τὰ πρόθυρα, ἡ δὲ Κυρία Βενουᾶ μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ κερανοῦ ἐκύτταξε τὴ τουαλέτταν της καὶ παρασκεύασε τοὺς πρώτους λόγους τῆς συνεντεύξεως· εἶχεν ὅμως ἀρκετὴν εὐφροσύνην ὥστε νὰ ἐπαναπαυθῆ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ αὐτοσχεδίου. Ὁ κόμης ἐβράδυνεν ὀλίγον· ἡ δὲ κατηράσθη τὸν Ἰακωμέτον ὅστις τὸν ἐκράτει δῆθεν ἐν τῶ ἀντιθάλαμφ.

Διὰ τί δὲν ἠνοίγετο ἡ θύρα; ἤθελε δράμει εἰς προὔπαντησιν τοῦ ξένου τῆς ἐάν δὲν ἐφοβείτο μὴ βλάβῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν τῆς διὰ τῆς ἄγαν προθυμίας. Τέλος τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἀνεσηκώθη, ἄνθρωπος δὲ τις ἐφάνη—ἦτο ὁ θεράπων.

— Εἰπέ νὰ εἰσέλθῃ, εἶπεν ἡ χήρα ἀσθμαίνουσα.

— Ποιόνε, κυρία; εἶπεν ὁ Ἰακωμέττος μὲ τὴν συρτὴν ἐκείνην φωνὴν ἣτις διακρίνει τοὺς Λοθαριγγίους (Lothrain) ὑπηρέτας.

— Τὸν κόμητα!

— Ἄ! ἦταν κόμης, ἔ; Τὸ λοιπὸν νὰ τον ἴστην αὐλή.

Ἡ Κυρία Βενουᾶ ἔδραμεν εἰς τὴν θυρίδα καὶ εἶδε τὸν κόμητα δὲ πρὸ ἐπιστρέφοντα εἰς τὸ ὄχημά του χωρὶς νὰ στρέψῃ ὀπίσω, καὶ δίδοντα δικταγὴν εἰς τὸν ἠτιόχόν του.

Τρέξε κατόπιν του, εἶπεν ἐκείνη· τί σου εἶπε;

— Κυρία, εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει ἄνθρωπος, καὶ δὲν ἔχει καθόλου περιφάνεια· ἴσως ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἐξοχή, γιὰ τί θαρροῦσε πῶς ὁ κύρ Μαρκίτζος ἦταν ἐδῶ· ἐγὼ τοῦπα πῶς δὲν εἶναι, κ' ἐτελείωσε.

— Βλάκα, δὲν εἶπες ὅτι ἡ κυρία εἶναι ἐδῶ;

— Ναί, βέβαια, τὸ εἶπα, μὰ ἔκαμε πῶς δὲν ἀκούει.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς.

— Ἄμ' εἶχα καιρό; ἀρχίνησεν ἀμέσως νὰ μ' ἐρωτᾷ πότε θάρθη ὁ ἀφέντης. Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ σκοπὸς του ἦτον νὰ μιλήσῃ τοῦ ἀφέντη.

— Καὶ τί ἀπεκρίθης;

— Μαθές, τοῦπα πῶς δὲν ξέρομε τί νὰ ὑποθέσωμε γιὰ τὸν ἀφέντη· πῶς δὲν φαίνεται νάχῃ διαθέσι γιὰ νάρθη· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτανε καθόλου ἑπερήφανος καὶ ἐφαινοῦνταν εὐχαριστημένος ἴστα λόγια μου, τοῦ διηγῆθηκα τὴ νόστιμη δουλειὰ ποῦπαίζαν ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὴ κυρά τοῦ ἀφεντός μου.

— Ἄθλιε, κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ; Πόσα ἔχεις νὰ λάβῃς;

— Δὲν ξέρω, κυρά.

— Πόσα παίρνεις τὸ μῆνα;

— Ἐννέα φράγκα, κυρά μου. Μὴ με διώξετε! «δὲν ἔκαμα τίποτε; δὲν τὸ κάνω πιά!» εἶπε δακρῶν.

«Πόσον καιρὸν ἔχεις νὰ πληρωθῆς;»

— Δυὸ μῆνες, κυρά. Τί θὰ γίνω ἂν με διώξετε;

— Ἐλα ἐδῶ, λάβε τὰ δεκαοκτώ φράγκα σου· ἰδοὺ καὶ ἄλλα εἴκοσι ποῦ σοῦ δίνω ἕως ὅτου εὖρης θέσιν. Ὑπαγε!»

Ὁ Ἰακωμέττος ἔλαβε τὰ χρήματα. εἶδεν ἂν ἦσαν σωστά, εἶτα δὲ γονυπετήσας ἐφώνησε.

«Συγχώρησέ με, κυρά μου! δὲν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος! δὲν ἔβλαψα ποτέ κανένα.

— Μάθε κύρ Ἰακωμέττε, ὅτι ἡ ἀνοησία εἶναι ἡ χειροτέρα κακία.

— Διατί κυρία; εἶπεν ὀλολύζων ὁ Ἰακωμέττος.

— Διότι εἶναι τὸ μόνον τὸ ὅποιον δὲν διορθόναται ποτέ.

Τὸν ἐσπρωξεν ἐξω καὶ ἦλθε καὶ ἐβρίφθη ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλίντρου.

Ὁ Ἰακωμέττος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ οἴκου φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ὡς ὁ φιλόσοφος Βίας ὄλην τὴν περιουσίαν του. Ἐάν τὸν ἠκολούθει τις ἤθελε τὸν ἀκούσει μουρμουρίζοντα μὲ φωνὴν περιλυπον· «Ἐξήκοντα δύο καὶ ὀκτὼ κάμουν ἐβδομήκοντα, καὶ δέκα ὀγδοήκοντα, καὶ εἴκοσιν ἑκατόν. Ἀλλὰ ἐσκότωσα τὴν ὄρνιθα δὲν θὰ ἔχω πλέον αὐτά!

Ἡ Λουκίλλη ἔμαθεν εἰς τὸ γεῦμα τὴν δυστυχίαν τοῦ Ἰακωμέττου, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν. Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ, αὕτη μὲν περιλυπος καὶ ἀνήσυχος, ἐκείνη δὲ κατηφής καὶ ὀργίλη ἔτρωγον μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων χωρὶς νὰ εἰπωσι τίποτε, ὅτε ἔφεραν ἐπιστολὴν διὰ τὴν κυρίαν δ' Οὐτρεβίλλην.

«Ἀπὸ τὸν Γάστωνα!» ἀνεφώνησεν αὕτη. Δυστυχῶς ὄχι· ἡ ἐπιγραφὴ ἔφερε τὴν σφραγίδα τοῦ Πασῦ. Ἦτο τῆς Κυρίας Οὐρανίας Ἰορδῦ, τὸ γένος Μελιέρου, ἣτις ἀνεκάλει ἑαυτὴν εἰς τὴν μνήμην τῆς φίλης τῆς. Ἡ Λουκίλλη ἀνέγνω γεγωνυῖα τῆ φωνῆ.

«Ὡραία μου συντοπίτισσα, σοὶ γράφω ταυτοχρόνως εἰς τὸ χωρίον μας καὶ εἰς τοὺς Παρισίους· διότι ἀφ' οὗ ὑπανδρεύθης μ' ἐγκατέλιπες τόσο καλὰ, ὥστε δὲν ἤξεύρω τί ἐγείνεις. Ἐγὼ εἶμαι εὐτυχής, εὐτυχής, εὐτυχής! ἰδοὺ μὲ τρεῖς λέξεις ὅλη ἡ ἱστορία μου. Ἐάν θέλῃς ἐκτενεστέρως πληροφορίας, ἔλθε νὰ τὰς ζητήσῃς. Ὁ Ροβέρτος εἶναι ὁ ἐντελέστατος ὅλων τῶν ἀνθρώπων, πλὴν

τοῦ Κυρίου δ' Οὐτρεβίλλη, τὸν ὅποιον θὰ γνωρίσω ὅταν μοὶ τὸν δείξῃς. Πότε λοιπὸν θὰ δυνηθῶ νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ; Ἔχω μυρία μυστικά ἄτινα μόνον εἰς σὲ δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ· δὲν εἶσα! ἤδη ἐπὶ δέκα ἔτη ἡ μόνη μυστικαποδόχος μου; Εἶμαι περιεργὸς νὰ μάθω ἂν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃς χωρὶς νὰ γράψω τὸ ὄνομά μου εἰς τὸν πῖλόν μου.

Καὶ σὺ πρέπει νὰ ἦσαι μεταβεβλημένη. Ἡμεθα τόσον παιδαριώδεις σὺ μὲν πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἐγὼ δὲ πρὸ τριῶν ἐβδομάδων! Ἐλθέ αὔριον ἐν ἡσυχίᾳ ἐν Παρισίοις καὶ ὅταν δυνηθῇς ἐν ἡσυχίᾳ ἐν Ἀρλάγγῃ. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μαρκεζεύωμεν, καὶ ὅτι θὰ βλεπώμεθχ ὅσον δυνάμεθχ χωρὶς ποτὲ νὰ μετρῶμεν τὰς ἐπισκέψεις. Ἀνυπομονῶ νὰ σοὶ δείξω τὴν οἰκίαν μου· εἶναι ἡ θελκτικωτάτη φωλεὰ μεσαιοταξίτου, ἥτις ἐκτίσθη ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς· ταπεινώσόν με σὺ ἂν θέλῃς κατόπιν διὰ τῆς ἐπιδείξεως τοῦ παλατιοῦ σου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σὲ ἴδω· τὸ θέλω. Αὕτη εἶναι λέξις εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἀπειθεὶ ἐν Πασσῷ, ὁδὸς τῶν Φυλιρῶν, ἀριθ. 16. Μετ' ὀλίγον σὲ ἀσπάζομαι δὲν ἠξεύρω ποῦ· ἴστα τυφλά. Ἡ Οὐρανία σου».

«Ἀγαπητῆ μου Οὐρανία! Θὰ ὑπάγω αὔριον νὰ περάσω τὴν ἡμέραν μὲ αὐτήν. Δὲν μὲ χρειάζεσθε αὔριον μῆτερ;

— Ὅχι, ἐξέρχομαι κ' ἐγὼ διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ μίαν φίλην μου.

— Ποίαν μῆτερ;

— Δὲν τὴν γνωρίζεις· τὴν κόμησσαν δὲ Μαλεσού.» Πρὸ δεκατριῶν ἐτῶν ἡ κυρία Βενουᾶ δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὴν σεβασμίαν ταύτην φίλην εἰς τὴν ἐναπέθετε τὴν τελευταίαν ἐλπίδα τῆς. Τὴν εὔρεν ὀλίγον μεταβεβλημένην· ἡ κόμησσα εἶχε γείνει κωφὴ ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν δανειστῶν τῆς· ἡ κωφότης αὐτῆς ἦτο βολικὴ, καὶ μάλιστα ὀλίγον πονηρὰ· διότι δὲν τὴν ἐμπόδιζε τοῦ νὰ ἀκούῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τῇ ἦτο εὐχάριστον, ἄλλως τε δὲ τὸ βλέμμα τῆς ἦτο καλὸν καὶ ὁ στόμαχος θαυμάσιος. Ἡ κυρία δὲ Μαλεσού ἀνεγνώρισε τὴν δανειστριά τῆς μὲ συγκινητικὴν οἰκίωσιν.

Καλημέρα, μικρὴ μου, καλημέρα! Τῇ εἶπεν αὕτη. Δὲν σὰς ἀπηγόρευσα τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας μου. Ἔχετε ἀρκετὸν νοῦν, ὥστε νὰ μὴ μου ζητήσητε χρήματα.

— ὦ, κυρία κόμησσα! δὲν σὰς ἔκαμα ποτὲ ἐπίσκεψιν συμπερόντος.

— Ἀγαπητῆ, μικρούλα μου, εἶσαι τελεία εἰκὼν τοῦ πατρὸς σου! Ἄ τέκνον μου, ὁ Λοπινῶτος ἦτο ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

— Μὲ καθυποχρεόνετε, κυρία κόμησσα.

— Τὸ χωρεὶ ὁ νοῦς σου νὰ ἔρχωνται νὰ ζητοῦν χρήματα ἀπὸ μίαν πτωχὴν γυναῖκα καθὼς ἐγὼ; Δὲν εἶναι ἐν ἔτος ἀφότου ὑπάνδρευσα τὴν κόρην μου μὲ τὸν μαρκήσιον Δὲ Κρουὰ Μαγάρ! Εἶναι καλὴ δουλειά, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ γάμος μοῦ ἐστοίχισε τὰ μαλοκέφαλά μου.

Ἡ Δεσποσύνη δὲ Μαλεσού δὲν εἶχε λάβει οὐδὲ ἐν λεπτόν προίκα.

— Ἐγὼ, κυρία μου ὑπάνδρευσα πρὸ ὀλίγου τὴν κόρην μου μὲ τὸν Μαρκήσιον δ' Οὐτρεβίλλη.

— Ὅριστε; Πῶς ὀνομάζετε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν;

— Ἡ κυρία Βενουᾶ ἐσημάτισε κέρας μὲ τὰς δύο τῆς χεῖρας καὶ ἐφώναξε «Μαρκήσιος δ' Οὐτρεβίλλη!»

— Καλὰ, καλὰ, ἀκούω ἀλλὰ ποῖος Οὐτρεβίλλης, ὑπάρχουσιν οἱ καλοὶ Οὐτρεβίλλαι καὶ οἱ ψευδεῖς Οὐτρεβίλλαι· ἐκ δὲ τῶν καλῶν δὲν μένουσι πολλοί.

— Εἶναι ἐκ τῶν καλῶν.

— Εἶσθε πολλὴ βεβαία; Εἶναι πλούσιος;

— Δὲν εἶχε τίποτε.

— Τόσον τὸ καλῖτερον διὰ σέ. Οἱ ψευδεῖς εἶναι πλουσιώτατοι· ἠγόρασαν τὸ ὑποστατικὸν καὶ τὴν ἔπαυλιν καὶ ἔλαβον πρὸς τούτοις τὸ ὄνομα. Ὅποιον ῥίνα ἔχει;

— Τίς;

— Ὁ γαμβρὸς σὰς.

— Καμπύλην.

— Σὰς συγγαίρω· οἱ ψευδεῖς Οὐτρεβίλλαι εἶναι χυδαῖοι ἄνθρωποι· ἔχουσι τὴν μύτην σὰν πόδι σιδεροστιγῆς.

— Εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν.

— Ἄ! ναί, τὸν γνωρίζω· ὀλίγον τρελλός· εἶναι γνήσιος. Ἀλλὰ σὺ ἥτις εἶσαι μὲ νοῦν ἐξήγησόν μοι πῶς ἐπραξε ταύτην τὴν ἀνοησίαν;

Τώρα ἦτο ἡ σειρά τῆς Κ. Βενουᾶ νὰ κάμῃ τὴν κωφὴν. Ἡ κόμησσα ἐπανέλαβε.

«Λέγω τὴν ἀνοησίαν τοῦ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα σας. Λοιπὸν εἶναι πολὺ πλουσία.

— Εἶχεν ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα εἰσόδημα ὑπανδρευομένη. Ἡμεῖς οἱ τῆς μεσαίας τάξεως διετηρήσαμεν τὴν συνήθειαν τοῦ νὰ δίδωμεν προίκα εἰς τὰς κόρας μας . . . Σὰς ἀρέσκει τώρα ;

— Ἀδιάφορον, ἐγὼ ἀπορῶ δι' ἐκεῖνον. Ἐνόμιζον ὅτι ἡ ψυχὴ του ἦτο εἰς καλλιτέραν κατάστασιν. Ἐννοεῖς μικρά μου ὅτι δὲν θὰ τὸ ἔλεγον ἐνώπιόν του ; τὸ λέγω μεταξὺ μας . . .

Τί τρέχει πάλιν Ῥοζίνα ;

— Κυρία, ἀπεκρίθη ἡ θαμηπόλος, εἶναι ὁ ὑπάλληλος ἐκεῖνος τοῦ καταστήματος τοῦ Καλοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου.

— Εἰπέ του ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ. Ἄ ! αὐτοὶ οἱ ἔμποροι κατήνησαν ἀνυπόφοροι. Ἄ ! μικρά μου, ὁ πατήρ σου ἦτο γενναῖος ἄνθρωπος. Ἐλεγον λοιπὸν ὁ μαρκήσιος θὰ κατηγορηθῇ ὑπὸ ὄλου τοῦ κόσμου. Οὐδεὶς θέλει τὸν κατηγορήσει κατὰ πρόσωπον· εἶναι κύριος τοῦ ὀνόματός του καὶ τὸ σαίρνει ὅπου θέλει. Ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἓνα δ' Οὐτρεβιλλὴν ν' ἀποχυδαίω . . . νὰ κακοπανθ . . . Τί τρέχει πάλιν Ῥοζίνα ;

— Κυρία, εἶναι ὁ Κύριος Μανζοῦ.

— Δὲν εἶμαι ἐδῶ, ἐξῆλθα καὶ θὰ λείψω ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἄνεχώρησα εἰς τὴν ἐξοχὴν. Οἱ σημερινοὶ πιστωταὶ εἶναι χειρότεροι τῶν ἐπαιτῶν· ματαίως τοὺς ἀποδιώκει τις, ἐπανέρχονται ἀδιακόπως. Ἄ ! μικρά μου, ὁ πατήρ σου ἦτο ἅγιος ἄνθρωπος. Ἡ κόρη σου εἶναι τοῦλάχιστον ὠραία ;

— Κυρία, θὰ λάβω τὴν τιμὴν κατ' αὐτὰς νὰ σοὶ τὴν παρουσιάσω μετὰ μεσημβρίας. Ὁ γαμβρός μου λείπει εἰς τὰς γαίας μας.

— Ναί, φέρε μού τὴν μίαν πρωΐαν, αὐτὴν τὴν νέαν. Σὲ δέχομαι ἕως τὴν μεσημβρίαν.

Πάλιν, Ῥοζίνα ! Τί παράταξις γίνεται σήμερον.

— Κυρία, εἶναι ὁ Κύριος Βονιόλ.

— Εἰπέ του ὅτι μοῦ βάζουν ἀβδέλλαις.

— Τοῦ εἶπα ἤδη ὅτι ἡ κυρία κόμησσα δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἄποκρίνεται ὅτι ἦλθε πέντε φορὰς εἰς ὀκτὼ ἡμέρας χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν ἀφεντεῖά σας, καὶ ὅτι ἂν ἀρνεῖσθε νὰ τὸν δεχθῆτε δὲν θὰ ἐπαλέθη πλέον.

— Λοιπὸν ἄς ἔλθῃ· θὰ τοῦ τὰ ψάλλω· ἐπιτρέπετε βέβαια, μικρά μου· ἔχομεν ἐπιθεώρησιν. Ἄ ! φίλη μου, ὁ πατήρ σου ἦτο μέγας ἄνθρωπος !

Ἡ Κυρία Βενουᾶ ἔλεγε χαμηλῆ τῇ φωνῇ ἐμβαίνουσα πάλιν εἰς τὴν ἀμαξάν της. «Σκῶπτε, σκῶπτε, ἀθάδης γραῖα ! ἔχεις χρέη, ἐγὼ δὲ ἔχω χρήματα, 'στὸ χέρι σ' ἔχω ! Καὶ πεντακόσια λουδοβίκια ἂν μοῦ στοιχίσῃ ἐννοῶ νὰ σὲ κάμω νὰ μὲ εἰσαγάγῃς διὰ τῆς χειρὸς κατ' εὐθείαν εἰς τὸ κέντρον τῆς αἰθούσης τῆς θυγατρὸς σου». Μὲ τοιαῦτα αἰσθήματα ἀπεχωρίσθη τῆς κομίσσης.

Ἡ Λουκιλλὴ ἦτο πρὸ πολλοῦ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς φίλης της. Ἄνεχώρησεν ἐκ τοῦ μεγάρου τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ κατέβη μετὰ μίαν ὥραν πρὸ τῆς ὠραίας κιγγλίδος τῆς ὁδοῦ τῶν φιλυρῶν. Ἡ πρωΐα ἦτο λαμπρά, ἡ οἰκία καὶ ὁ κήπος ἐκολύμβων ἐν τῷ φωτὶ τοῦ ἡλίου. Ὁ κήπος ἐν ἀνθηροτάτῃ καταστάσει ὁμοιάζε πρὸς ὑπερμεγέθη ἀνοδοέσμη· χλόη διαποικιλλομένη ὑπὸ ῥόδων τῶν λεγομένων βασιλικῶν, περιωρίζετο διὰ κύκλου κιτριῶν ἀνθέων, ὡς ἱσπίς αἱματόεις ἐντὸς θήκης χρυσῆς. Μεγάλῃ τις ἀνακία ἐκρέμα βροχηδὸν τὰ ἄνθη τις ἐπὶ τῶν πέριξ δενδρῶν, καὶ παρέδιδεν εἰς τὴν πρωϊνὴν αὔραν τὰς μεθυστικὰς εὐωδίας της. Οἱ μέλανες κόσσοφοι μὲ τὸ χρυσοῦν ῥάμφος των ἵπταντο ἄδοντες ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον· οἱ τροχίλοι ἐπήδων ἐν τοῖς κλάδοις τῆς λευκακάνθης, καὶ οἱ σπῖνοι κατεδίωκον ἀλλήλους διὰ μέσου τῶν δενδροστοιχιῶν.

Ἡ οἰκία ἐκτισμένη ἐξ ἐρυθρῶν πλίνθων, ἔτι ἐρυθρωτέρων ἐκ τῶν λευκῶν ἀρμῶν, ἐφάνετο προσμιδιῶσα εἰς τὴν εὐδαίμονα πολυτέλειαν ἣτις ἀνεπτύσσετο ὀλόγυρά της. Πᾶν ὅτι ἀναρριχᾶται καὶ ἀνθεῖ, ἦνθει καὶ ἀνερριχᾶτο ἐφ' ὅλων τῶν τοίχων της. Ἡ γλυκίνη μὲ τοὺς ἰοειδεῖς βότρους, ἡ διγωνία μὲ τὰ μακρὰ καὶ ἐρυθρὰ ἄνθη της, ὁ λευκὸς ἱασμος, ἡ παθοχλωρίς, ἡ ἀριστολόχη μὲ τὰ πλατέα φύλλα της, καὶ ἡ παρθένος ἄμπελος ἣτις πορφυ-

ροῦται εἰς τὸ πρῶτον μειδιάμα τοῦ φθινοπώρου, ταῦτα πάντα ἔφερον μέχρι τῆς στέγης τὰ συμπεπλεγμένα στελέχη των. Πα-
χειαι ψάθαι ἀστάτων ἦνθου ἰσόπεδα τῇ θύρᾳ, τὸ δὲ κυανοῦν κω-
δώνιον τῶν κοβαίων κατεστύλιζε πάσας τὰς θυρίδας. Τὸ θέαμα
τοῦτο διήγειρεν ἐν τῇ μαρκησίᾳ τὰς γλυκυτάτας ἀναμνήσεις τῆς
'Αρλάγγης· τὴν στιγμήν ταύτην θ' ἔδιδεν ἀντὶ μηδενὸς τὸ ἐν
ὁδῷ 'Αγίου Δομινίκου μέγαρόν της, καὶ τὸν λίαν στενὸν ἐκεῖνον
κῆπον, ὅπου τὰ ἄνθη ἐπνίγοντο μεταξὺ τῆς βαθείας σκιάς τῆς
οἰκίας καὶ τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων τῶν παλαιῶν καστανεῶν.
Πρωῖν ἑσθὴς ἐξ ὧμοῦ μεταξωτοῦ ἡμικερυμμένη ἐν τῷ μέσῳ
ἄλλους ἐκ ῥοδοδένδρων τὴν ἀφήρπασεν ἀποτόμως ἐκ τῶν σκέ-
ψεών της. Προσδραμοῦσα ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγάλας τῆς Κυρίας
'Ιορδῦ.

Παρατηρήσατε ποτὲ ἐν τῷ θεάτρῳ τὴν συνάντησιν τοῦ 'Ορέ-
στου μετὰ τοῦ Πυλάδου; Ὅσον ἐπιτήδειοι καὶ ἂν ἦναι οἱ
ἠθοποιοὶ σκηνὴ αὕτη εἶναι πάντοτε ὀλίγον γελοία, διότι τῶν ἀν-
δρῶν ἡ φιλία ἐκ φύσεως δὲν εἶναι οὔτε ὑπερχειλῆς οὔτε
χαρίζεσα. Νευρώδης σύσφιξις τῶν χειρῶν, βραχίων γελοιωδῶς
περιβάλλον τοῦ ἑτέρου τὸν τράχηλον, ἢ προστριβὴ ἄτοπος γε-
νεῖοι πρὸς γένειον δὲν εἶναι ἀντικείμενα δυνάμενα νὰ θελξῶσι
τοὺς ὀφθαλμούς. Πόσον ἡ στοργὴ τῶν γυναικῶν εἶναι ἀβροτέρα,
ὥστε καὶ αἱ μᾶλλον ἀδέξιοι αὐτῶν εἶναι μεγάλαι τεχνήτριαι
φιλίας.

'Η Οὐρανία ἦτο ξανθὴ καὶ μικρόσωμος, παχουλὴ καὶ στρογ-
γύλη, μὲ σφαιροειδῆς μέτωπον ῥίνα ἀνεστραμμένην, δεικνύουσα
ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν τοὺς λευκοὺς καὶ ὀξείας ὡς κυναρίου ὀδόντας
της, γελῶσα ἄνευ ἄλλης αἰτίας ἢ τῆς εὐδαιμονίας της, κλαίουσα
ἄνευ λύπης, μεταβάλλουσα πρόσωπον εἰσοσάκεις τὴν ὥραν, καὶ
πάντοτε ὠραία χωρὶς νὰ δυνηθῇ ποτέ τις νὰ εἴπῃ διὰ τί. Κατ'
εὐτυχίαν τοῦ συγγραφέως τοῦ ἀληθοῦς τούτου διηγήματος τὸ κάλ-
λος δὲν ὑπόκειται εἰς ὀρισμὸν· διότι ἀδύνατον θὰ μοὶ ἦτο νὰ
εἴπω διὰ τίνος μαγείας ἢ δεσποσύνης Μελιέρου ἐσαγήνευσε τὸν
σύζυγόν της καὶ πάντας τοὺς ἰδόντας αὐτήν. Οὐδὲν εἶχε κατ'
ἔξοχὴν ὠραῖον, ἐκτὸς μόνον τὴν στρογγυλότητα τῶν μελῶν της,

τὴν τελειότητα τοῦ κορμοῦ, τὴν λαμπρότητα τοῦ χρώματος,
καὶ δύο κοτύλας εἰς τὰς παρειάς, εἰ καὶ οὐχὶ λίαν τεχνηέντως
τεθειμένας.

'Η Λουκίλη δὲν ὠμοίαζε κατ' οὐδὲν τῇ Κυρίᾳ 'Ιορδῦ· ἐὰν
ἦναι ἀληθὲς ὅτι ἡ φιλία τρέφεται ἐκ τῶν ἀντιθέσεων ἢ ἰδικήτην
καθίστατο αἰώνιος. 'Η νέα μαρκησία ἦτο κατὰ τὴν κεφαλὴν ὕψη-
λοτέρα τῆς φίλης της, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν εὐσαρκίαν της· σὰς
εἶπον ἤδη ὅτι ἡ νεότης αὐτῆς ἦτο ἄνθος ὄψιμον. Φαντασθῆτε
τὸ ἰσχνὸν καὶ νευρώδες κάλλος τῆς θηρευούσης 'Αρτέμιδος. Εἶδε-
τέ ποτε εἰς τὰς θαυμασίας ἀγρογραφίας τοῦ Κορώτου τὰς νύμφας
ἐκεῖνας τὰς λιγνὰς καὶ εὐστρόφους, αἵτινες συκρατούμεναι ἐκ
τῶν χειρῶν ὀρχοῦνται ὑπὸ τὰ μεγὰλα δένδρα; Ἐὰν ἡ μαρκησία
δ' Οὐτρεβίλλη ἤρχετο νὰ συμπαίξῃ μὲ αὐτάς, ὁ κύκλος ἤθελεν
εὐρυνοθῆ ἕνα κάμη τόπον δι' αὐτήν, καὶ ἤθελεν ἐξακολουθεῖ τὸν
κυκλικὸν χορὸν μὲ τὴν προσθήκην μιᾶς ἀδελφῆς.

'Εξ ἰδιοτροπίας τῆς τύχης ἢ βασιλίσσα τῶν δασῶν τῆς 'Αρ-
λάγγης ἐφόρει τὴν πρωτὴν ἐκείνην κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐκ λε-
πτῆς σέπης λευκῆς καὶ ῥοδόχρου μεταξωτὴν ἑσθῆτα· ἡ δὲ μι-
κρὰ καὶ ξανθὴ μεσαιοταξίτισσα ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς κάτοικος τῶν
δασῶν μὲ πέτασον ἀχύρινον καὶ ποδήρη ἱματισμὸν.

«Πόσον εἶσαι καλὴ ἐλθοῦσα!» Εἶπεν εἰς τὴν μαρκησίαν. 'Α-
παλλάξατέ με τοῦ νὰ σημειώσω ὅλα τὰ φιλήματα δι' ὧν αἱ φύ-
λαι διέκοπτον τὸν λόγον των. «Εἶχον ὄνειρευθῆ περὶ σοῦ, 'Από-
πόσου καιροῦ εἶσαι ἐν Παρισίοις φίλη μου;»

— 'Απὸ τῆς ἐπιούσης τοῦ γάμου μου.

— Νὰ χάσω δεκαπέντε ἡμέρας! τοῦτο εἶναι τρομερὸν!

— Ἄν ἤξευρα ποῦ νὰ σ' εὐρω! εἶπε ψιθυριστὰ ἡ μαρκησία.

Εἶχον μεγάλην ἀνάγκην τοῦ νὰ σὲ ἴδω.

— Ἄμὴ ἐγὼ! Πρῶτον κύτταξέ με ἀνάμεσα εἰς τοὺς δύο
ὀφθαλμούς. Φαίνομαι ὑπανδρευμένη κυρία; Ὅχ μὲ λέγωσιν ἀκόμη
δεσποσύνην.

— 'Αληθινὰ· ἔχεις δὲν ἤξεύρω τί θαρραλεώτερον ὕφος σο-
βαρὸν.

— Νὰ μὴ προσθέσης λέξιν, εἰ δὲ μὴ ἀπίθανα ἀπ' τὰ γέ-

λοια. Ἀμή σύ ; Γεῖ νά δῶ ; Ἐσύ εἶσαι πάντοτε ἡ ἴδια. Κα-
λημέρα, δεσποσύνη !

— Δούλη σας, κυρία.

— Κυρία ! Τί ὠραῖον ὄνομα ! Ἄν κάμης φρόνιμα εἰς τὸ πρό-
γευμα, θά σέ ὀνομάσω κυρίαν εἰς τὸ ἐπιδύρπιον. Ἐνθυμείσαι τὸν
καιρὸν ὅτε ἐπαιζομεν τὴν κυρίαν ;

— Δὲν ἀπέχει τόσον ὥστε νά τὸν λησμονήσω».

— Ἐλα, δεσποσύνη, νά σέ περιφέρω εἰς τὸν κῆπόν μου.
Νά μὴ πειράξῃς τὰ ἄνθη !

Καὶ ταῦτα λέγουσα συλλέγει δράγμα ὑπερμέγεθες ἐκ ῥόδων,
ὀπισθεν τῶν ὁποίων ἐξηφανίζετο καθ' ὀλοκληρίαν.

«Ζητῶ ἔλεος διὰ τὸν ὠραῖον κῆπόν σου»* ἐφώναζεν ἡ Λου-
κίλλη.

— Πρῶτον μὲν δὲν σοι ἐπιτρέπω νά τὸν ὀνομάξῃς τὸν ὠραῖον
κῆπόν μου. Πάντες τὸν βλέπουν, πάντες ἔρχονται εἰς αὐτόν.
εἶναι ὁ κῆπος πάντων ! Ὁ ἰδικός μου ὠραῖος κῆπος εἶναι ἐκεῖ
πέραν, ὀπισθεν τοῦ τείχους τούτου. Μόνον δύο περιπατοῦσιν εἰς
αὐτόν· ὁ Ῥοβέρτος καὶ ἐγώ· σὺ θά ᾔσαι ἡ τρίτη. Ἐλθέ, βλέ-
πεις ἐκείνην τὴν πρασίνην θύραν ; Ἄς τρέξωμεν νά δοῦμε ποῖα
θά φθάσῃ πρώτη !»

Ἐπῆρε δρόμον· ἡ Λουκίλλη τρέχει κατόπιν τῆς καὶ μετ' ὀ-
λίγον τὴν ἀφίνει ὀπίσω. Ἡ Κυρία Ἰορδῦ φθάνουσα ἐξήγαγε μι-
κρὸν κλειδίον ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς καὶ ἠνέφξε τὴν θύραν.

«Τοῦτο, εἶπεν, εἶναι ὁ ἰδιαιτέρος περιβόλος μου. Αὐταὶ αἱ
φιλύραι, ὧν τὰ ἄνθη ἔχουσι πετερά, δι' ἡμᾶς μόνον ἀνοῦσι. Πε-
ριπατοῦμεν ἐδῶ ὀλομόναχοι πᾶσαν πρωίαν πρὸ τῆς ὥρας τῆς
ἐργασίας, διότι εἴμεθα πτηνὰ τῆς πρωΐας· διετήρησα τὰς τῆς
Ἀρλάγγης ἔξεις μου. Ἐλθέ ὀλίγον ἀπ' ἐδῶ, ἐνταῦθα ὁ προκά-
τοχος ἰδιοκτητῆς εἶχε κτίσει ὑγρὸν θεοσπήλιον, ἐστρωμένον μὲ
κοχλάδια καὶ κογχύλια, μὲ ἓνα Ἀπόλλωνα γύψινον ἐν τῷ μέσῳ
τῶν βατράχων οἱ ὅποιοι ἦσαν παντοῦ. Ὁ Ῥοβέρτος τὸ ἐκρήμνισε
κατὰ τὰ τρία τέταρτα καὶ ἔφερεν ἐδῶ τὸν ἀέρα καὶ τὸ φῶς. Αὐ-
τὸς διέθεσε ταῦτα τὰ ἔρποντα φυτὰ, ἐκρέμασε ταύτας τὰς αἰώ-
ρας, ἐγκατέστησε ταύτην τὴν ὠραῖαν τράπεζαν καὶ τὰ θρονία.

Ἐχει φιλοκαλίαν ἀγγέλου· εἶναι ἀρχιτέκτων, ἐπιστροφῆς (tapis-
sier) κηπουρός, εἶναι ὅτι θέλετε ! Κάθου ὀλίγον ἐπὶ ταύτης τῆς
χλόης. Ἄ ! ὄχι ἐλησμόνησα τὴν νέαν ἐσθῆτά σου· ἰδοὺ τί φορῶ
ἐγὼ κάθε πρωί, μὲ αὐτὴν δύνασαι νά καθίσης ὅπου θέλεις. Πᾶμε !

— Στάσου ὀλίγον ! Τί καλὰ ποῦ εἶναι τις ὑπὸ ταῦτα τὰ ὠ-
ραῖα δένδρα !

— Θά ἐπανέλθωμεν μετ' ὀλίγον διὰ νά γευματίσωμεν. Ἐλθέ
νά ἴδῃς τὴν οἰκίαν μας· ἔπειτα θά σοῦ δείξω τὸν σύζυγόν μου·
εἶναι εἰς τὸ ἐργοστάσιον. Θά ἴδῃς, Λουκίλλη μου, τί ὠραῖος ὅπου
εἶναι ! Ἐνθυμείσαι τοὺς ἀστεῖσμούς ὅπου ἐκάμναμεν ἄλλοτε περὶ
τοῦ ἰδανικοῦ μας ; Τὸ ἰδικόν μου ἰδανικὸν μελαχρινὸς ὑψηλοῦ ἀ-
ναστήματος, μὲ μύστακα στρημμένον καὶ ὀφρῦς μέλανας ὡς με-
λάνην. Λοιπὸν ! ἀγαπητή μου ὁ σύζυγός μου δὲν εἶναι τοιοῦτος
διόλου. Δὲν εἶναι ὑψηλότερος τοῦ πατρός μου, ἡ κόμη του εἶναι
καστανή, φέρει ὠραῖον γένειον ξανθόν, μαλακὸν ὡς μέταξαν, διότι
ποτὲ δὲν ἐξυρίσθη. Τώρα μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ἰδανικόν μου ἦτο
φοικῶδες, καὶ ἂν τὸ ἀπῆντων καθ' ὁδὸν ἤθελον φοβηθῆ. Ὁ Ῥο-
βέρτος εἶναι γλυκὺς, ἀβρόφρων, φιλόστοργος· κλαίει, ἀγαπητή μου !
Χθὲς περὶ τὸ ἑσπέρας ἐκάθητο πλησίον μου· ἐκάμνομεν σχέδια
καὶ ἐξέθετον τὰς μικρὰς ιδέας μου περὶ τῆς ἀνατροπῆς τῶν τέ-
κνων. Μὲ ἄφινε νά ὀμιλῶ μόνη, καὶ ἔκρυπτε τὴν κεφαλὴν του
εἰς τὰς χεῖράς του ὡστὶν διὰ νά βλέπῃ ἐντός του. Ὅτε ἐτελείωσα
μὲ ἐφίλησε χωρὶς νά εἶπῃ τίποτε, καὶ ἠσθάνθη ἐν χονδρὸν δά-
κρυ κυλιόμενον ἐπὶ τῆς παρεΐας μου.

Τί ὠραῖον πρᾶγμα εἶναι τὰ δάκρυα τοῦ ἀνδρός ! Ἡ μαμά
μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν με ἠγάπησε τόσον, Ἐκεῖνο τὸ
ὅποῖον δὲν ἤθελες πιστεύσει ποτὲ εἶναι ὅτι πρὸς τοὺς ἀνδρας
εἶναι ὑπερήφανος, ψυχρὸς καὶ τρομερὸς κατὰ τινὰς στιγμάς. Μοὶ
διηγήθησαν ὅτι οἱ ἐργάται μας τὸ παρελθὸν ἔτος ἠθέλησαν νά
κάμουν ἀπεργία διὰ νά ἐνεργήτῳσι τὴν ἐξῶσιν ἐνὸς ὑποδιευθυντοῦ.
Ἐμαθε τὴν συνωμοσίαν ἐγκαίρως. Ἐπῆγε κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς
ὑποκινητάς, ἐν τῷ μέσῳ τεσσαράκοντα ἢ ἐξήκοντα ἀνθρώπων στα-
σιασάντων κατ' αὐτοῦ, καὶ κατῴρθωσε νά χῶσῃ τοὺς στασιαστάς
εἰς τὰ παπούτσι των. Πάντες ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸν φοβοῦνται πλὴν

ἐμοῦ. Κρίτε λοιπὸν ἐὰν ἔχω δίκαιον νὰ ὑπερηφανεύωμαι. Μοὶ φαίνεται ὡς νὰ κυβερνῶ ἐγὼ μόνη τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες τῷ ὑπακούουσι· ὦ ἀγαπητῆ μου Λουκίλλη, τί θαυμάσιον πράγμα ὁ ἔγγαμος βίος! Τὴν προτεραίαν ἐν ᾧ ἦσαν δύο, τὴν ἐπιούσαν μίαν μόνην ὑπαρξίν ἀποτελοῦσι· τὰ πάντα ἔχουσι κοινά, καὶ εἶναι τὰ δύο ἡμίση μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ψυχῆς, συγκατοῦνται ὡς οἱ δύο Σιαμαῖοι ἀδελφοί, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ χωρισθῶσι χωρὶς ν' ἀποθάνωσιν. Ἴδου ὁ κοιτῶν μας. Πῶς σου φαίνεται; Μοὶ ἐξέλεξε τὸ χρῶμα τοῦ τοιχοστρώματός του· ὡς νὰ ἦτο φόρεμά μου. Κυανοῦν πρὸς τιμὴν τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν μου.

Καὶ τῷ ὄντι τί εἶναι τὸ τοιχόστρωμα; ἱματισμὸς ὅστις μᾶς ἐνδύει μακρόθεν. Σὺ, μελαχρινή μου, μὲ τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς σου θὰ ἔχῃς βέβαια κοιτῶνα μὲ ροδόχρουν μεταξωτόν;

— Νομίζω, εἶπεν ἡ Λουκίλλη ρεμβάζουσα.

— Πῶς; νομίζεις! Ἀποκρίνεσαι ὡς Ἀγγλίς. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι Ἀγγλίς κατὰ τι. Μὴ φαντασθῆς ὅτι πάντες δύνανται νὰ εἰσελθῶσιν ἐδῶ ὡς εἰς τινα ὁδόν! Ἐὰν δὲν ἦσο ἡ Λουκίλλη δὲν θὰ ἐκάθισο εἰς ἐκεῖνο τὸ θρονίον.»

Ἡ Λουκίλλη δὲν ἀπεκρίθη ποσῶς. Ἐθεώρει μὲ βλέμμα σύννου λαμπρὸν συνάθροισμα ἐκ τριχάπτων καὶ κεντημάτων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων δύο εὐρέα προσκεφάλαια ἀνεπαύοντο πλησίον ἀλλήλων. Ἡ θύρα ἠνεψήθη καὶ ὁ Κύριος Ἰορδῆς εἰσῆλθε τρελοῦτσικα ἀπορρίπτων τὸν ἀχύρινον πιλόν του· ἀλλ' ἅμα εἶδε τὴν Λουκίλλην ἐστάθη ἐκπληκτος καὶ ἐχαϊρέτησε μετὰ σεβασμοῦ. Ἡ γυνὴ του ἔπεσεν εἰς τὸν λαιμόν του ἀσυστόλως, καὶ τῷ εἶπε δεικνύων τὴν μαρκησίαν διὰ χειρονομίας χαρισεστάτης καὶ ἀσφαλεστάτης.

«Ροβέρτε, εἶναι ἡ Λουκίλλη!»

Αὕτη ἦτο ὅλη ἡ παρουσίασις. Ὁ Κύριος Ἰορδῆς τῇ ἔκαμεν ἀφελῆ πρόσρησιν, ἥτις ἐδεικνυεν ὅτι πολλάκις εἶχαν νὰ λέγωσι περὶ αὐτῆς, καὶ ὅτι δὲν τῇ ἦτο οὔτε ζένη οὔτε ἀδιάφορος. Ἐκάθισε, καὶ ἡ σύζυγός του εὖρε τρόπον νὰ εἰσχωρήσῃ πλησίον του.

«Δὲν εἶναι ὠραίος; εἶπεν εἰς τὴν μαρκησίαν. Ἀλλὰ πόθεν ἔρχεται; πρέπει νὰ ἔτρεξε· εἶναι βουτηγμένος ἴστων ἰδρωτῶτα.» Καὶ

μ' ἐν κίνημα ταχὺ ὡς ὁ λόγος ἐπέθεσεν ἐν μανδύλιον ἐκ βατίστης ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νέου, ὅστις μάτην ἠγωνίζετο ν' ἀντιστῆ. Ὁ Κύριος Ἰορδῆς ἐγνώριζε τὸν κόσμον κάλλιον τῆς Λουκίλλης, ἀλλὰ ματαίως τῇ ἐξετόξευε βλέμματα, τὰ ὁποῖα προσεπάθουν νὰ ἦναι αὐστηρά! ἡ μικρὰ ἰθαγενὴς τῆς Ἀρλάγγης τῷ ἔθεσε τὰς δύο χεῖράς της ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐφίλησεν ἀναιδῶς τὰ κλειστά βλέφαρά του. «Μὴ μ' ἐπιπλήττης, τῷ εἶπεν ἡ Λουκίλλη δὲν εἶναι ζένη, καὶ εἶναι τόσον τρελλή ὅσον ἡμεῖς.»

Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε μεσημβρίαν· ἦτο ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος. Ἐδραμον εἰς τὸν κῆπον, καὶ παρεκάθισαν εὐθυμοὶ εἰς τὴν τράπεζαν ὑπὸ τὰς ὠρκίας φιλύρας, αἵτινες ἔδωκαν τὸ ὄνομά των εἰς τὴν πλησίον ὁδόν. Οὐδεὶς ὑπηρέτης παρευρίσκετο εἰς τὸ ἄριστον. Ἐκαστος ὑπηρετεῖτο μόνος καὶ ὑπηρετεῖ τοὺς ἄλλους. Αἱ δύο φίλαι, ἀνατραφείσαι ἐν τῷ χωρίῳ καὶ ξένοι πρὸς τὰς ἐπιτηδεύσεις τῆς Παρισιανῆς ἀνατροφῆς, δὲν ἦσαν ὑδροπότιδες· ἔβρεζαν τὰ χεῖλη των μὲ ἀχυρόχρουν οἶνον, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος Ἰορδῆς ὑπῆγε βήματά τινα περαιτέρω καὶ ἔφερεν ἐκ τίνος βύακος διαρρέοντος ὕδατος.

Ἡ Οὐρανία θέλουσα νὰ διαπρέπη ὁ σύζυγός της, τὸν ἠνάγκασεν εἰς τὸ ἐπιτόρπιον νὰ τραγωδήσῃ. Ἐξέλεξεν οὗτος ἐν ἐκ τῶν παλαιῶν ἄσμάτων τοῦ Βεραγγέρου, εἰ καὶ δὲν ἦτο πλέον τοῦ συρμοῦ ὁ γέρον ποιητῆς. Τὰ πτηνὰ ἀφυπνισθέντα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεσημερινοῦ ὕπνου των, συνώδευσαν εὐθύμως τὸ ἄσμα τοῦ ψάλλοντα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του. Κατόπιν ἔψαλε καὶ ἡ Λουκίλλη χωρὶς νὰ κάμῃ νὰ τὴν παρακαλέσωσι, μὲ λέξεις ὅμως αἵτινες δὲν ἦσαν Ἰταλικαί. Ἡστεισθησαν ὅπως ἀστεΐζονται οἱ καλῆς ἀνατροφῆς ἄνθρωποι, ὠμίλησαν περὶ παντός πλην τοῦ πλησίον καὶ τοῦ νέου δράματος· ἐγάλασαν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ οὐδεὶς παρετήρησεν ὅτι ὑπῆρχεν ὀλίγος πυρετὸς ἐν τῇ εὐθυμίᾳ τῆς μαρκησίας.

Περὶ τὰς δύο ὥρας ὁ Κύριος Ἰορδῆς ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἔργα του, αἱ δὲ δύο φίλαι ἀνέλχον τὴν σειρὰν τῶν ἐκμυστηρῶσεών των. Ἡ Οὐρανία ὠμίλει χωρὶς νὰ βαρυνθῆ καὶ νὰ παρατηρήσῃ ὅτι μοῦλογον ἔκαμνεν. Αἱ γυναῖκες εἶναι ἰθυμασίως διωργανισμέαιαι

διά τὰς μικροσκοπικὰς ἐργασίας· ἐξέχουσιν εἰς τὸ νὰ λεπτολογῶσιν ἐπὶ τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν πόνων των.

Ἡ Λουκίλλη ἐν συγκινήσει, ἀσθμαίνουσα, ἤκουεν, ἐμάνθανε καὶ ἐνίοτε δὲν ἐνόει. Ἦτο ὡς ναυτιλλόμενος ριφθεὶς ὑπὸ τῆς τρικυμίας εἰς μεμονωμένην τινὰ χώραν, τοῦ ὁποίου τὴν γλῶσσαν δὲν ἐννοοῦσιν. Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἐπλησίαζεν, ἡ Οὐρανία ἀμίλει ἀκόμη ἢ δὲ Λουκίλλη ἤκουεν αὐτῆς.

Ὅσον διὰ τὰ τέκνα, ἔλεγεν ἡ νέα γυνή, ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ἔλθουν. Τὰ συλλογίζεσαι ἐνίοτε, Λουκίλλη μου; ὁ ἔρωσ ἔχει τὸν καιρὸν του· τὸ πολὺ εἴκοσιν ἔτη! ἡ στοργὴ ὅμως τῶν τέκνων εἶναι ἄλλο πρᾶγμα· διαρκεῖ ὅσον καὶ ἡμεῖς καὶ κλείει τοὺς ὀφθαλμούς μας. Τί ἐπιθυμοῦμεν νὰ σοῦ γίνῃ; υἱὸς ἢ κόρη;

— Ἐγὼ... δὲν τὸ ἐσκέφθην ἀκόμη.

— Πρέπει νὰ τὸ σκεφθῆς, ἀγάπη μου. Ἐὰν σὺ δὲν τὸ συλλογισθῆς τίς θὰ τὸ συλλογισθῆ διὰ σέ; Ἐγὼ θέλω υἱόν. Ἄκουσον ὀλίγον τὸν παράγραφον τὸν ὁποῖον ἐπρόσθεσα εἰς τὰς δεήσεις μου. «Παναγία Παρθένε, ἐὰν εὐρίσκῃς τὴν καρδίαν μου ἀρκούντως καθαρὰν, εὐλόγησον τὴν στοργὴν μου, καὶ πρέσβευε ἵνα μοὶ δοθῆ υἱὸς ὃν θέλω διδάξει τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν λατρείαν τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ πάντα τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ καλοῦ χριστιανοῦ.»

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀπετελείωσε τὴν δυστυχῆ Λουκίλλην. Ὁ χειμάρρος τῶν δακρῶν ἅτινα ἐκράτει πρὸ πολλοῦ διέρρηξε τοὺς φράγμαούς του, καὶ κατέκλυσε τὸ ὠραῖον πρόσωπόν της. «Κλαίεις! ἐφώναζεν ἡ Οὐρανία, σ' ἔλύπησα.

— Ἄ! Οὐρανία, εἶμαι πολὺ δυστυχὴς! Ἡ μήτηρ μου μὲ ἠνάγκασε ν' ἀναχωρήσω ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τοῦ γάμου μου, καὶ δὲν εἶδον πλέον τὸν σύζυγόν μου μετὰ τὸν χορόν.

— Τὴν ἐσπέραν! Μετὰ τὸν χορόν! Θεὲ τοῦ ἐλέους!

Ἀΐφνης τὸ πρόσωπον τῆς Κ. Ἰορδῦ ἔλαβεν ἑκφρασιν σύννου. «Εἶναι προδοσία, εἶπε. Διὰ τί δὲν μοι διηγήθῃς αὐτὸ ταχύτερον· ἔπρεπε νὰ μοὶ τὸ εἶπῃς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς».

Ἡ Λουκίλλη τῇ διηγήθῃ ἐν περιλήψει τὴν ἱστορίαν της.

«Πῶς δὲν ἔγραψες εἰς τὸν σύζυγόν σου; ἠρώτησεν ἡ Οὐρανία»

— Τῷ ἔγραψα.

— Πότε;

— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.

— Καλὰ λοιπὸν παιδί μου, μὴ κλαῖς, θὰ ἔλθῃ ἀπόψε».

Εἰς τὸ γεῦμα ἡ τράπεζα ἦτο κομψή, τὸ ἐστιατόριον φωτεινὸν καὶ εὐφρόνουν, αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ δύνοντος ἡλίου ἔπαιζον μὲ τὰ παρκαπετάσματα καὶ τὰ ἐπίσκια (persiennes) ὁ ἀχυρόχρους οἶνος ἐμειδία ἐν τοῖς ποτηρίοις, καὶ ὁ Κύριος Ἰορδῦ ἐθώπευε μὲ βλέμμα ἀκτινοβόλον τὸ ὠραῖον πρόσωπον τῆς συζύγου του· ἀλλ' ἡ Οὐρανία διετήρει τὴν σοβαρότητα δεσποίνης Ρωμανίας, καὶ νομίζω (ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ) εἶπεν ὑμεῖς εἰς τὸν σύζυγόν της.

Ἡ μαρκεσία ἀνεχώρησεν εἰς τὰς δέκα. Ἡ Οὐρανία καὶ ὁ σύζυγός της τὴν συνώδευσαν εἰς τὴν ἀμαζάν της. Βλέπουσα τὸν ἀμαξηλάτην ἔσχεν οὕτως εἶπεν αἰφνιδίαν ἐμπνευσιν.

«Πέτρε, εἶπε μὲ τόνον ἀδιαφορίας, ὁ κύριος μαρκησίος ἦλθε;

— Ναί, κυρία.

Ἡ μαρκεσία ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φίλης της ἐκπέμπουσα κραυγὴν.

Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ῥοβέρτος.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Οὐρανία.

Ε'.

Λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν τῆς Λουκίλλης ὁ Γάστων ἔκαμεν ὅτι καὶ πᾶς ἄλλος ἤθελε κάμει εἰς τὸν τόπον του· ἐφίλησε μυριάκις τὴν ὑπογραφὴν, καὶ ἀνεχώρησε ταχυδρομικῶς εἰς Παρισίους. Ἡ τύχη, ἥτις παίξει μὲ ἡμᾶς ὅσον μικρὸν κοράσιον μὲ τὰς κούκλας του, τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸ μέγαρον δ' Οὐτρεβίλλης τρίτην τινὰ ἐσπέραν, δύο ἐβδομάδας ἀκριβῶς μετὰ τὸν γάμον του. Μὲ ὀλίγην συγκατάθεσιν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ πρώτη δεκαπενθημερία τοῦ Ἰουνίου ἦτο κακὸν ὄνειρον, ἐξ οὗ ἀφυπνίζετο κατὰ κοπος. Τώρα πλέον εἶχε λάβει σταθερὰν ἀπόφασιν· ὠπλίσθη μὲ θάρρος κατὰ τῆς μητρικῆς δεσποτίας τῆς Κυρίας Βενουᾶ, καὶ

ᾤμνε κατά νοῦν ὅτι θὰ ὑπερασπισθῆ τὴν περιουσίαν τοῦ μέχρις ἐσχάτων.

Μόλις εἶχαν ἀνοίξει τὴν θυρίδα ὅτε ἡ Ἰουλία εἰσῆλθε φωνάζουσα.

Κυρία! κυρία! ὁ κύριος μαρκήσιος!

Ἡ χήρα μὴ γινώσκουσα ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς εἶχε γράψει εἰς Ἀρλάγγην, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε κερδίσει εἰς τὸ παίγιον. Ἀπεκρίθη μὴ δυναμένη καλῶς νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν τῆς.

— Τί φωνάζεις; ἐγὼ τὸν ἐπερίμενα.

— Δὲν τὸ ἐγνώριζον, κυρία μου· καὶ ἐξ αἰτίας ἐκείνου ποῦ συνέβη πρὸ δύο ἐβδομάδων, ἐνόμισα ὅτι καλὰ ἔκαμα νὰ εἶπω ὅτι εἴσθε ἐδῶ.

— Βεβαίωτατα! ὕπαγε! τρέξον! τί ἀνακατόνεσαι;

— Συγγνώμην, κυρία μου· ἀλλ' ἰδοὺ ἐκφορτόνουσι τὰ πράγματα τοῦ κυρίου μαρκησίου. Θὰ κατοικήσῃ μὲ ὑμᾶς;

— Καὶ ποῦ θέλεις νὰ κατοικήσῃ; Ὑπαγε νὰ φροντίσῃς διὰ τὰ πράγματά του.

— Συγγνώμην, κυρία, ποῦ νὰ τὰ θέσω;

— Ποῦ; κουτὴ ποῦ εἶσαι! εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας μαρκησίας! Ἡ θέσις τοῦ ἀνδρὸς δὲν εἶναι πλησίον τῆς συζύγου του;

Ὁ Γάστων εἰσῆλθε πεπασμένος ἐκ κονιαρτοῦ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πενθερᾶς του, καὶ διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος ἐζήτησε τὴν ἀποῦσαν Λουκίλλην· ἡ δὲ Κυρία Βενουᾶ προσηνεστέρα ἢ κατὰ τὰς καλλίστας ἡμέρας ἀπεκρίθη εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

«Ζητεῖτε τὴν Λουκίλλην; Γευματίζει μὲ μίαν φίλην τῆς· ἀλλ' εἶναι ἤδη ἀργά, θὰ τὴν ἴδητε μετὰ μίαν ὥραν. Λοιπὸν τέλος πάντων ἦλθετε! Ἐναγκαλισθῆτέ με γαμβρέ μου, σὰς συχωρῶ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀγαπητὴ μοι πενθερά, μοὶ κλέπτετε τὴν πρώτην λέξιν τὴν ὁποίαν ἤθελον ἐγὼ νὰ σὰς ἀποτείνω. Εἶθε ὅλα τὰ ἀδικήματά σας νὰ ἐξαλειφῶσι διὰ τοῦ φιλήματος τούτου!

— Ἐὰν ἐπραξᾶ ἀδικήματα ὑμεῖς τὰ εἶχετε δικαιώσει διὰ τῆς ἀπιστεῦτου ἐκείνης μανίας ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἰδοὺ ἐπὶ τέλους ἐθεραπεύθητε! Νὰ θέλετε νὰ ζῆτε μὲ τοὺς λύκους εἰς τὴν ἡλικίαν

σας; Ὁμολογήσατε ὅτι ἦτο τύφλωσις καὶ εὐχρηστήσατε ἐκείνην ἥτις σὰς ἐφώτισε! Δὲν εἴσθε καλλίτερον ἐδῶ ἢ ἀλλοῦ; καὶ δύναται τις νὰ διαγῆ βίον ἀνθρώπινον ἔξω τῶν Παρισίων;

— Συγγνώμην, κυρία, ἐγὼ δὲν ἦλθον εἰς Παρισίους διὰ νὰ κατοικήσω.

— Καὶ τί ἦλθες νὰ κάμῃς; διὰ ν' ἀποθάνῃς;

— Δὲν θὰ μείνω τόσον ὥστε νὰ νοσταλησῶ. Ἦλθον εἰς Παρισίους νὰ εὔρω τὴν σύζυγόν μου καὶ νὰ κάμω ἀπαραίτητόν τινα ἐπίσκεψιν.

— Σκοπεύετε νὰ ἐπαναγάγητε τὴν κόρην μου εἰς Ἀρλάγγην;

— Ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

— Καὶ θὰ σὰς συνοδεύσῃ εἰς ἐκείνην τὴν λαγωφωλεάν;

— Νομίζω ὅτι ὀφείλει.

Θὰ τὴν προστάξετε νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ δυνάμει τοῦ νόμου, θὰ συνοδευθῆ ὁ ἔρωσ σας διὰ δύο χωροφυλάκων;

— Ὅχι, κυρία, ἤθελον προτιμῆσαι νὰ παραιτηθῶ τῶν δικαιοματίων μου ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ τὰ διεκδικήσω ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων· ἀλλὰ δὲν κατηντήσαμεν ἕως αὐτοῦ· ἡ Λουκίλλη θὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ἐξ ἀγάπης.

— Ἐξ ἀγάπης ὑμῶν ἢ τῆς Ἀρλάγγης;

— Ἀμφοτέρων· καὶ τοῦ σιδηρουργείου καὶ τοῦ σιδηρουργοῦ.

— Εἴσθε βέβαιος;

— Χωρὶς νὰ καυχθῶ, ναί.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν τοῦτο. Καὶ δυνάμεθα νὰ μάθωμεν ποία εἶναι ἡ ἀπαραίτητος ἐπίσκεψις, ἥτις μετὰ τῆς θυγατρὸς μου συμμερίζεται τὴν τιμὴν τοῦ νὰ σὰς ἐλκύσῃ εἰς Παρισίους;

— Μὴ ἀπατάσθε· εἶναι ἐπίσκεψις εἰς ἣν δὲν δύνασθε νὰ ἐλθῆτε μετ' ἐμοῦ.

— Εἰς τίνος προνομιοῦχου βροτοῦ;

— Εἰς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν.

— Τοῦ ὑπουργοῦ! Διὰ ποῖον λόγον; Σπουδαίως ὁμιλεῖτε;

Ἄλλ' ἐὰν τὸ μάθωσι;

— Θὰ τὸ μάθωσιν. Τὸ συμφέρον τοῦ ἐργοστασίου μας ἀπαιτεῖ νὰ παρακαθίσω εἰς τὸ γενικὸν συμβούλιον. Παρουσιάζεται

κενή θέσις, και θέλω νά παρακαλέσω τόν ύπουργόν νά με δεχθῆ ὡς ὑποψήφιον.

— Ἀλλά, δυστυχῆς ἄνθρωπε, θά γίνης αἰτία νά τά χαλάσω με ὅλην τήν μερίδα μας!

— Δέν τά χαλᾶ κάνεις με ἄνθρώπους τοὺς ὁποίους δέν γνωρίζεις. Ἄν ἤθελετε με ἐρωτήσῃ περὶ τῶν πολιτικῶν φρονημάτων μου, ἤθελον σᾶς ἀποκριθῆ ὅτι δέν εἶμαι τῆς ἀντιπολιτεύσεως· ἄλλως τε ἡμεῖς οἱ μεγάλοι κτηματῖαι δέν ἔχομεν λόγον νά παραπονεθῶμεν· τὰ πάντα ὑπὲρ ἡμῶν γίνονται.

— Τί ὥραία πού εἶπατ' αὐτὴν τὴν λέξιν· «Ἡμεῖς οἱ μεγάλοι κτηματῖαι!» Τῆ ἀληθείᾳ θά ἐνόμιζέ τις ὅτι δι' ὅλης σας τῆς ζωῆς ἦστε τοιοῦτος!

— Πῶς ὄχι, κυρία μου· τοιοῦτος εἶμι ἐκ τῶν προγόνων μου ἀπὸ ἑνεακοσίων ἐτῶν! Γνωρίζετε πολλοὺς ἀρχαιοτέρους;

— Ἐάν πρόκειται νά παίζωμεν με τὰς λέξεις θά δυνάμεθα νά ὀμιλῶμεν χωρὶς νά ἐννοῶμεθα. Ἀκούσατε· Ἀρέσκεσθε εἰς τὸ νά ἐπιζητήτε τιμὰς ἐπαρχιακάς. Ἔστω· ἐν τούτοις τὸ σιδηρουργεῖον προώδευσε καλῶς ἀπὸ δεκαπενταετίας, εἰ και δέν παρεκάθισα ἐγὼ ποτὲ εἰς γενικὸν συμβούλιον. Θέλετε νά παρουσιασθῆτε ὡς ὑπουργικὸς ὑποψήφιος· νομίζω θά ἐλάμνετε καλλίτερον νά ζητήσητε τὰς ψήφους τῶν φίλων μας, οἵτινες εἰσὶ πλούσιοι, πολυάριθμοι και ἰσχυροί. Ἐν τούτοις παραβλέπω και τοῦτο. Βλέπετε πόσον εἶμι συγγνώμων; Σᾶς ἐνίκησα· σᾶς ἠνάγκασα νά ἔλθητε εἰς Παρισίους, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μου.

— Εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Ἀληθές. ὦ! εἶσθε ἐκ γενετῆς κτηματίας· ταχέως ἐνεργισθῆτε! Καὶ ὅμως ἤλθετε ἐδῶ διότι σᾶς ἠνάγκασα νά ἔλθητε. Τοῦτο εἶναι ἡττά σας· ἀλλὰ δέν θέλω νά τὴν ἐπωφεληθῶ. Θέλετε νά ὑπογράψωμεν τὴν εἰρήνην;

— Καὶ με τὰς δύο χεῖρας! ἐάν ἦσθε δικαία.

— Θά ἦμαι. Ὑμεῖς ἀγαπᾶτε τὴν Ἀρλόγγην και ἀνοπομονεῖτε νά ἐπιστρέψητε εἰς αὐτήν· και δέν θέλετε νά ζητε ἐκεῖ ἄνευ τῆς γυναικὸς σας, ὅπερ φυσικώτατον. Θά σᾶς ἀποδώσω τὴν Λουκίλλην διὰ νά τὴν ἐπικραγήγητε εἰς τὸ ἐργαστάσιον.

— Αὐτὸ και μόνον ζητῶ και ἐγώ. Ἄς ὑπογράψωμεν!

— Σταθῆτε· ἀπ' ἐτέρου ἐγὼ ἀγαπῶ τοὺς Παρισίους ὅπως ὑμεῖς ἀγαπᾶτε τὸ ἐργαστάσιον, και τὸ προαστεῖον· ὅπως ὑμεῖς τὴν Λουκίλλην. Ἐάν δέν εἰσελθῶ μιᾶ και καλῆ εἰς τὸν μέγαν κόσμον τετέλεσται, εἶμαι νεκρά. Πολὺ δυσάρεστον θά σᾶς ἦτο, ἐν ᾧ εἶσθε ἐδῶ, ὅπως ἔτοιμος, νά παρουσιάσητε τὴν γυναικά σας εἰς ὅτιῶ ἢ δέκα οἴκους ἐκ τῶν φιλικῶν σας, και νά μᾶς δεῖξητε μίαν μικρὰν γωνίαν τοῦ ἐπιγείου ἐκείνου παραδείσου, ὅθεν ἤμην πάντοτε ἀποκεκλεισμένοι ἐκ . . .

— Ἐκ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος! Τοῦτο θά μοι ἦτο πολὺ δυσάρεστον χωρὶς ποσῶς νά σᾶς ὠφελήσῃ. Δέν θά σᾶς εἶπω πλέον ὅτι ἔχω κατὰ τοῦ προαστείου παλαιὰν μνησικαίαν ἥτις με ἀπαγορεύει τοῦ νά πατήσω πλέον ἐκεῖ· νομίζετε ὅτι ἔχετε ἀρκούντα δικαιώματα ἐπ' ἐμοῦ ὥστε ν' ἀπαιτήσητε τὴν λήθην τῶν ἀντιπαθειῶν μου και τὴν θυσίαν τῆς φιλοτιμίας μου. Ἀλλὰ δύνασθε ν' ἀπαιτήσητε νά ἐλθέσω χάριν ὑμῶν τὸ μέλλον τῆς Λουκίλλης; Τῆ ἐπιφυλάσσω μακρὰν τῶν Παρισίων εὐδαιμονίαν μετριόφρονα, ὀμαλήν, ἀνεπίδεικτον, ἀθόρυβον, και μειδιδῶσαν ἐναρμονίως. Ἐχομεν, Θεοῦ εὐδοκούντος, τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἔτη νά ζήσωμεν ὀμοῦ ἐντὸς κύκλου στενοῦ μὲν ἀλλὰ μαγευτικοῦ, ἄνευ ἄλλων συμβάντων ἢ τῶν γενεθλίων και τῶν γάμων τῶν τέκνων μας. Τοιαύτη εὐδαιμονία ἀρκεῖ εἰς τὴν φιλοδοξίαν της, ὡς αὐτὴ μοι ἔχει εἰπεῖ.

Τίς δύναται νά με βεβαιώσῃ ὅτι ὁ βίος ἐνὸς τόπου, ἐν ᾧ τὸ πᾶν εἶναι ἐπίδειξις και ματαιότης δέν θά τῆς διαφθεῖρη τὸ πνεῦμα; Ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ της θαμβωθέντες ἐκ τῆς λάμπειως τῶν πολυελαίων και τῶν πολυφώτων θά δυνηθῶσιν νά συνηθίσωσιν εἰς τὸ γλυκὺ φῶς τῆς λυχίας, ἥτις θά φωτίξῃ ὅλας μας τὰς ἐσπέρας; ὅτι τὰ ὄτια της ἐκκωφθέντα ὑπὸ τοῦ θορύβου τοῦ κόσμου, θά δύνωνται νά ἀκούωσι πάντοτε τὰς φωνὰς τῶν δασῶν και τὴν ἰδικὴν μου; κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν εἶναι ἀκόμη ἢ τοῦ παρελθόντος· βεβρύνεται θνασίμως ἐν Παρισίους . . .

— Πῶς τὸ γνωρίζετε;

— Εἶμαι βέβαιος. Ἀλλὰ δέν γνωρίζω ἐάν ἐντὸς ἐξ μηνῶν

θά σκέπτηται ὅπως σήμερον. Ἄρκει εἰς χρόνος ὅπως μεταβάλη τὴν καρδίαν νέας γυναικός, καὶ δέκα λεπτά στροβίλου δύνανται νὰ προξενήσωσι περισσοτέραν ἀνατροπὴν ἐνὸς σεισμοῦ.

— Τὸ νομίζετε; Λοιπόν, ἔστω. Ἡ Λουκίλλα εἶναι ἰδική σας διουικήσατέ την κατὰ τὸ δοκοῦν. Ἄλλ' ἐγώ! Προσέξατε καλῶς: Τοῦτο εἶναι τὸ τελεσίγραφόν μου, καὶ ἐν τὸ ἀπορρίψητε παύω τὰς συνδιασκέψεις! Τίς θὰ σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ μὲ παρουσιάσητε, δὲν λέγω εἰς ὄλον τὸ προάστειον, ἀλλὰ εἰς πέντε ἢ ἐξ οἴκους τῆς γνωριμίας σας;

— Ἄνευ τῆς συζύγου μου! Πιστεύσατέ μοι, φιλιτάτη, κυρία Βενουᾶ, ἃς κρεμάσωμεν ἕκαστος ἓνα λίθον εἰς τὸν λαίμῳ καὶ ἃς ῥιφθῶμεν ὁμοῦ εἰς τὸν ποταμόν· τοῦτο δὲν θὰ ἦναι ὀλιγώτερον φρόνιμον. Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία σᾶς γνωρίζει ὅπως ἐγνώρισε τὸν πατέρα σας. Γνωρίζουσι τὴν ἐπίμονον φιλοδοξίαν σας· εἴσθε ἤδη τὸ παραμῦθι τοῦ προαστείου· τοῦτο μοὶ γράφει ὁ βαρῶνος, ἡ δὲ μαρτυρία του εἶναι ἀναντίρρητος. Λέγουσιν ὅτι ἠγοράσατε μὲ τὰ ἑκατομμύριά σας τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ πελκγοδρομηῆτε ἐν τῇ ὑψηλῇ κοινωνίᾳ ῥυμουλκουμένη ὑπὸ μιᾶς μαρκησίας. Ἐὰν σᾶς παρουσίαζον σήμερον θὰ ἠρίθμουν αὖριον τὰς ἐπισκέψεις τὰς ὁποίας ἐκᾶμομεν, καὶ θὰ ὑπελόγιζον, σχεδὸν πρὸς λεπτόν, τὸ ποσὸν ὅπερ ἐκάστη μοὶ ἀπέφερε. Τί λέγετε εἰς ταῦτα; Καὶ ἂν ἦσθε ἀρκετὰ νέα ὥστε νὰ θέλητε νὰ παίζητε παρόμοιον παίγνιον, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀριετὰ φιλόσοφος διὰ νὰ σᾶς χρησιμεύσω ὡς συμπαίκτηρ. Αὖριον ἀναχωρῶ δι' Ἀρλάγγην μετὰ τῆς συζύγου μου· σᾶς προσφέρω, ὡς καλὸς γαμβρός, μίαν θέσιν ἐν τῷ ὀχήματι, καὶ τοῦτο θὰ εἶναι πᾶν ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη μοὶ ἐπιτρέπει νὰ κάμω δι' ὑμᾶς.»

Ἡ Κυρία Βενουᾶ σφόδρα ἐπεθύμησε νὰ ἐκριζώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοιοῦτου μοναδικοῦ γαμβροῦ, ἀλλὰ κατέπιε τὸν θυμόντης.

«Φίλε μου, λέγει, διήλθετε τριᾶκοντα ὥρας καθήμενος ἐν τῷ ταχυδρομικῷ ὀχήματι, εἴσθε κουρασμένος, νυστάζετε, καὶ κακῶς ἐσκέφθην θελήσασα νὰ προσηλυτίσω ἄνθρωπον ἀκόμη ἀπὸ τὸ ταξίδι. Ὅθ' ἦσθε συμβιβαστικώτερος ἀπ' οὗ κοιμηθῆτε. Περιμείνατέ με καθήμενος ἐπὶ τούτου τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ ἐπιτρέ-

ψατε νὰ ὑπάγω νὰ ἐπιστατήσω διὰ τὰ πρὸς ἀνάπαυσίν σας. Τώρα ἐπιστρέφω.»

Ἐξῆλθε μειδιῶσα καὶ ἔτρεξεν ὡς θύελλα εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς θυγατρὸς της. Δὲν γνωρίζω ἐὰν ἠνέφρε τὴν θύραν ἢ ἂν τὴν ἔθραυσε· τὸσον ἢ εἴσοδος της ὑπῆρξε σφοδρά! Ἐθραυσε βιαίως τὸν βραχίονα τῆς Ἰουλίας, ἥτις ἐξεδίπλωνε μίαν θήκην προσκεφαλαίου. «Ἀθλία, τῇ εἶπε, τί κάμνης αὐτοῦ;»

— Ἄλλά, κυρία, ἐκεῖνο ποῦ μοι εἶπτε.

Ἄφησε αὐτὰ καὶ πάρεϊμου ἀπ' ἐδῶ ὅλην αὐτὴν τὴν ἀποικευήν...

— Εἶσαι τρελλή, δὲν με ἐκατάλαβες.

Ποῦ ἀκούστηκεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! Τὰ στρώματα ἐνὸς παλληκαριοῦ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς θυγατρὸς μου!

— Συγγνώμη, κυρία, ἀλλὰ...

— Δὲν ἔχει ἀλλὰ, καὶ θὰ σὲ συγχωρήσω ἅμα ὑπακούσης. Πάρτ' τα! Πάρτ' τα!

— Ἄλλά ποῦ, κυρία;

— Ὅπου θέλεις· εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν αὐλήν!

ἌΟχι, στάσου· εἰς τὸ δωμάτιόν μου!

— Ἡ κυρία δίδει τὸ δωμάτιόν της; Ἄλλά ποῦ θὰ στρώσωμεν τὸ κρεβάτι τῆς ἀφεντειᾶς σας;

— Ἐδῶ ἐπὶ τοῦ διβανίου τούτου, εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μαρκησίας. Διατὶ βλέπεις μὲ ἀπορίαν; Μήπως ἡ θέσις τῆς μητρὸς δὲν εἶναι πλησίον τῆς θυγατρὸς της;»

Ἄφηκε τὴν θαλαμηπόλον εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἐκπληξίν της, καὶ κατέβη πάλιν λέγουσα χαμηλῇ τῇ φωνῇ. «Ὁ μαρκησίας ἦλθε μόνον διὰ νὰ μοὶ δεῖξῃ τὰ δόντια του. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ κολασθῇ. Ὅθ' εἰσέλθω εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν πρὸς πείσμα του· ἡ Κυρία δὲ Μαλεσῦ θὰ μὲ βοηθήσῃ· θὰ δεῖξωμεν εἰς αὐτὸν τὸν δαιμονισμένον σιδερᾶν ὅτι δὲν τὸν ἔχομεν ἀνάγκην. Ἄλλά δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ξελογιάσῃ τὴν κόρην μου! Τὴν παίρνει καὶ φεύγει εἰς τὴν Ἀρλάγγην καὶ τότε ἀντίο προάστειον.»

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ Πέτρος ἐζήτει τὴν θύραν, ἡ δὲ μαρκησία μεθύουσα ὑπὸ χαρᾶς, ἐπήδησεν ἑλαφρῶς ἀπὸ τοῦ ἀναβολέως

τῆς ἀμάξης εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ Κυρία Βενουᾶ ἔδραμεν εἰς τὴν αἴθουσαν πρὸ αὐτῆς· οὐδὲν ἐφοβείτο τόσον ὅσον τὴν πρώτην συνέντευξιν, καὶ ἦτο ἀπαραίτητον τὸ νὰ παρευρεθῆ ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν πρώτην διάχυσιν τῶν νεαρῶν ἐκείνων καρδιῶν. Ἡ Λουκίλλα ἐνόμισεν ὅτι ἔμελλε νὰ πέσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της ἀλλὰ τὴν ἐδέχθη ἡ μήτηρ της. «Λοιπὸν ἰδοὺ ἤλθες, κοριτσάκι μου! τῆ εἶπε μὲ τὴν συνήθη εὐχέρειαν τοῦ λόγου της, καὶ μὲ στοργὴν μείζονα τοῦ συνήθους, πόσον ἤργησας! Πόσον ἤργησες! Ἡρμιζον ν' ἀνησυχῶ. Ἡ καρδιά μου κρέμαται ἀπὸ τρέχα ὅταν δέν σε αἰσθάνομαι πλησίον μου. Προσφιλὴς καὶ ὠρχία μου κόρη! εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μίαν μόνην ἀφιλοκερδῆς στοργὴν ὑπάρχει· ἡ τῆς μητρὸς πρὸς τὴν θυγατέρα της.

«Πῶς διήλθες τὴν ἡμέραν; Αἰσθάνεσαι κάλλιον ἢ ἐσχάτως; Ἰδέ, κύριε, πόσον εἶναι μεταβεβλημένη! Ἡ διαγωγὴ σας τὴν ἐβλάψε πολὺ. Ἔχει ἀνάγκην μεγίστης προφυλάξεως· αἱ σφοδραὶ συγκινήσεις τῆ εἶναι ὀλόθριαι· καὶ αὐτὴ ἡ θεὰ σας τὴν κάμνει νὰ ὠχρηῆ καὶ νὰ ἐρυθριῆ ἐν ταύτῃ. Ἀλλὰ καὶ σὺ ὁ ἴδιος, ἀγαπητέ μοι μαρκήσιε, ἤξεύρετε ὅτι μοὶ ἐγίνατε ἀγνώριστος; Λέγετε ὅτι ὁ ἀὴρ τῆς Ἀρλόγγης σᾶς εἶναι ὠφέλιμος, ἀλλ' ἡ ὄψις δέν τὸ δεικνύει. Δέν εἴσθε πλέον ὁ λαμπρὸς ἐκείνος ἄρχων δ' Οὐτρεβίλλης, ὃν μοὶ ἐπαρουσίασαν πρὸ δύο μηνῶν. Πρέπει ὅμως νὰ λογαριάσωμεν καὶ τὸν κόπον. Ὁ δυστυχὴς νέος! ἑκατὸν λεύγας ταχυδρομικῶς χωρὶς νὰ λάβῃ ἀναπνοήν! Τοῦτο ἀρκεῖ νὰ καταβάλλῃ ἄνθρωπον ῥωμαλεώτερον σοῦ. Εὐτυχῶς μιᾶς νυκτὸς ἀνάπαυσις θέλει ἐπανορθώσῃ τὰ πάντα.

Ἔχομεν ἐδῶ πλησίον ἐξαιρετὸν κλίνην ἣτις σᾶς περιμένει, ἐντὸς κοιτῶνος τὸν ὅποιον σᾶς παρκαχωρῶ.

— Ἀλλά, κυρία... ἐπιθύρισε μετὰ δειλίας ὁ Γάστων.

— Δέν θέλω ἐνστάσεις καὶ τὰ τοιαῦτα ἐγώ! τὸ νὰ θυσιαζώμεν τὸ πᾶν ὑπὲρ τῶν τέκνων μας εἶναι ἡ εὐτυχία ἡμῶν τῶν μητέρων. Τὸ κατ' ἐμὲ θὰ κοιμηθῶ πολὺ καλὰ ἐπὶ στρατιωτικῆς κλίνης πλησίον τῆς ἀγαπητῆς μου Λουκίλλης, τῆς ὁποίας ἡ υγεία ἀπαιτεῖ ἀπασαν τὴν φροντίδα μου. Ἐπρεπεν ἤδη νὰ ἤμεθα πλαγιασμένοι. Ἀγωμεν, Ἐνδυμίων, εἶπατε καλὴν νύκτα εἰς τὴν

γυναϊκᾶ σας· φιλήσατε τὴν χεῖρά της· μοὶ φαίνεται ὅτι δέν τὴν ὑποδέχεσθε ἀρκετὰ καλῶς.

Οὔτε ὁ Γάστων, οὔτε ἡ Λουκίλλα ἠπατήθησαν ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ λόγου τούτου, ἀλλ' ἐγένοντο θύματα αὐτοῦ· ἡ ἀναίδεια ἐπιτυγχάνει σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ τῶν νέων, διότι τρόπον τινὰ αἰσχύνονται ν' ἀναιρέσωσι τὸ ψεῦδος. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἄλλο εἶδος αἰδημοσύνης παρέλυε τὸ θάρρος τῆς Λουκίλλης καὶ τοῦ Γάστωνος.

Αἱ εὐθείαι καρδίαι των ἐνόμισαν ὅτι θὰ παρεβίαζον τοὺς κανόνας τῆς αἰδοῦς ἐὰν περιφρόνουν τὴν ἀντενέργειαν τῆς Κυρίας Βενουᾶ. Καὶ αὐτὸς ὁ Γάστων, μεθ' ὅλας τὰς ζωηρὰς ἀποφάσεις τὰς ὁποίας εἶχε λάβει, δέν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων του, καὶ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὰ αἰσθητά τῆς συζύγου του· ἐφάνη τόσον δειλὸς ὅσον ἡ Λουκίλλα, καὶ ἴσως περισσότερον. Ὅποια δὴποτε καὶ ἂν ἦ ἡ τόλμη ἢ ἀποδίδουσιν εἰς τὸ φύλον μας, οἱ εὐγενεῖς τὴν καρδίαν εἶναι δειλώτεροι τῶν νεανίδων ἐν τῷ ἔρωτι. Ἀρκεῖ τρίτου τινὸς ἡ παρουσία διὰ νὰ παγώσῃ τὸν λόγον ἐπὶ τῶν χειλέων των, καὶ περιορίσῃ εἰς τὰ βῆθη τῆς καρδίας των τὸ ὑπερεκχειλίζον αἶσθημά των.

Ἡ Κυρία Βενουᾶ εἶχεν ἐξυφάνει σχέδιον ἐπιθέσεως, ὅπερ οὐδὲν ἤθελεν ἐπιτύχει ἂν τῆς ἰσχύος ἦν ἐέκρητο ἐπὶ τῆς θυγατρὸς της, πρὸ πάντων δὲ ἀνευ τῆς ὑπερρφάνου αἰδημοσύνης τοῦ Γάστωνος. Δι' ὅλης τῆς ἐβδομάδος κατώρθωσε νὰ κρατῆ κεχωρισμένα δύο συλλατρευόμενα ὄντα, ἀνήκοντα ἀλλήλοις, καὶ συγγευματιζόντα πᾶσαν ἐσπέραν. Ὁ θόρυβος ὃν μετεχειρίσθη διὰ νὰ ζαλίσῃ τὴν θυγατέρα της, καὶ ἡ ἀναίδεια αὐτῆς ἵνα φοβήσῃ τὸν γαμβρὸν της εἶναι ἀνυπολόγιστα. Πᾶσαν ἡμέραν ἐμηχανᾶτο πρόφασιν νέαν ἵνα παρασύρῃ τὴν Λουκίλλην εἰς τοὺς Παρισίους καὶ ν' ἀφίσῃ τὸν Γάστωνα ἐν τῇ οἰκίᾳ. Προσεκολλᾶτο εἰς τὴν θυγατέρα της, καὶ δέν τὴν ἄφινεν εἰ μὴ ὅταν οὐδένα εἶχε φόβον ἀπόντος τοῦ Γάστωνος. Βλέπων τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐπιμονὴν της, ἤθελες εἰπεῖν ὅτι ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ζηλοτύπων μητέρων αἰτινες δέν δύνανται ν' ἀποφασίσωσιν νὰ συμμερισθῶσι τὴν θυγατέρα των μετὰ τοῦ συζύγου.

Ἡ ἀρχικὴ ιδέα τῆς ἤτο ἀπλῶς νὰ τιμωρήσῃ τὸν γαμβρὸν τῆς καὶ νὰ τὸν ποτιζῇ τὰς πικρίας δυστυχοῦς ἔρωτος. Ἡ ἐπιτυχία τῶν ὑπολογισμῶν τῆς τῇ ἔδωκεν ἐπομένως ὀλίγην ἐλπίδα· ἐσυλλογίσθη ὅτι ὁ Γάστων ἐπὶ τέλους ἤθελεν ὁμολογήσει τὴν ἤτταν του καὶ ἤθελεν αὐθορμήτως προτείνει νὰ τὴν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν κοινωσίαν. Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος ὑπέφερε τὴν χρεῖαν του ἐν ὑπομονῇ. Ἐγράφειν εἰς τὴν Λουκίλλην καὶ ἐλάμβανε παρ' αὐτῆς γραμμάτια κλοπιμαίως καὶ συνύφαινε μετ' αὐτῆς σχέδιον δραπετεύσεως. Χάρις εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς Κυρίας Βενουᾶ, οἱ δύο οὗτοι σύζυγοι κατήντησαν νὰ καταφύγωσιν εἰς στρατηγήματα μαθηταρίων. Ὁ ἔρωσ των, χωρὶς ν' ἀποβάλλῃ τίποτε ἐκ τοῦ θάρρους καὶ τῆς γαλήνης του, εἶχεν ἀποκτήσει τὸ σφοδρὸν θέλητρον νομίμου πάθους. Ἡ καθημερινὴ τυπικότης τοῦ χειροφιλήματος, ἐγκεκριμένη καὶ προδρουμένη ὑπὸ τῆς πενθερᾶς, ἐλάλυπε τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς ἀλληλογραφίας ἐκείνης ἢ ἡ Κυρία Βενουᾶ δὲν ἀνεκάλυψε ποτέ.

Βαρυνθεῖσα ἐπὶ τέλους νὰ περιμένη ἀνωφελῶς τὸν προσηλυτισμὸν τοῦ γαμβροῦ τῆς, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ πρῶτα σχέδιά τῆς καὶ ἔστρεψε τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Κυρίαν Μαλεσῦ. Εἶχε μάθει παρὰ τῆς ῥαπτρίας τῆς ὅτι ἡ Μαρκησία δὲ Κρουᾶ Μαγὰρ ἔμελλε νὰ δώσῃ χορὸν ἐν τῷ κήπῳ αὐτῆς διὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ γάμου τῆς. Ἄπασα ἡ ἐν Παρισίοις εὐρισκομένη ἀριστοκρατία ἤθελεν εὐρεθῆ ἐκεῖ συγκεκλημένη, διότι τῇ 22 Ἰουνίου σπανίως δίδονται χοροὶ· καὶ ὅταν εὕρῃ τις εὐκαιρίαν νὰ χορεύσῃ ὑπὸ σκηνὴν δρᾶττεται αὐτῆς. Κατ' εὐτυχῆ συγκυρίαν ὁ Γάστων εἶχε λάβει ἄδειαν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τοῦ ὑπουργοῦ τῇ 21 ὥρα ἐνδεκάτῃ τῆς πρωΐας. Ἡ χήρα ἐπωφελουμένη τῆς ἀναγκασίας ταύτης ἀπουσίας τοῦ γαμβροῦ τῆς ἔνα ἀφίσῃ τὴν Λουκίλλην ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἔδραμεν εἰς τῆς γραίας κομήσεως.

«Κυρία, τῇ εἶπεν ἀποτόμως, μοι ὀφείλετε ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων ἢ ὡς ἔγγιστα . . .

— Ὅρίστε; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα, ἥτις σπανίως ἤκουσεν ἐκ τοῦ ὠτὸς τούτου.

— Δὲν ἔρχομαι οὔτε νὰ σᾶς τὰ ζητήσω, οὔτε νὰ σᾶς ὀνειδίσω.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἡ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης εἰδικὴ ἡμῶν σχολὴ μετετέθη ἀρχομένου ἤδη τοῦ σχολικοῦ ἔτους εἰς τὸ ἐμπορικὸν Λύκειον τοῦ Κυρίου Π. Ἀντωνιάδου, ὅπου γίνονται μαθητῶν ἐγγραφαὶ καθ' ἐκάστην παλαιῶν τε καὶ νέων.

Καταρτίζονται ὡς καὶ πρότερον τάξεις δύο ἐναλλάξ ἀνὰ τρεῖς ὥρας τῆς ἐβδομάδος, ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς 5^{ης} ὥρας μ. μ.

Δίδακτρα προκαταβλητέα δραχ. νέαι 10 κατὰ μῆνα.

Λ. Ἡλιάδης Βεζάνος
Ν. Κοντόπουλος.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ὀρίζεται

Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ δρα. ν. 25

» » ἐξωτερικῷ » » 6